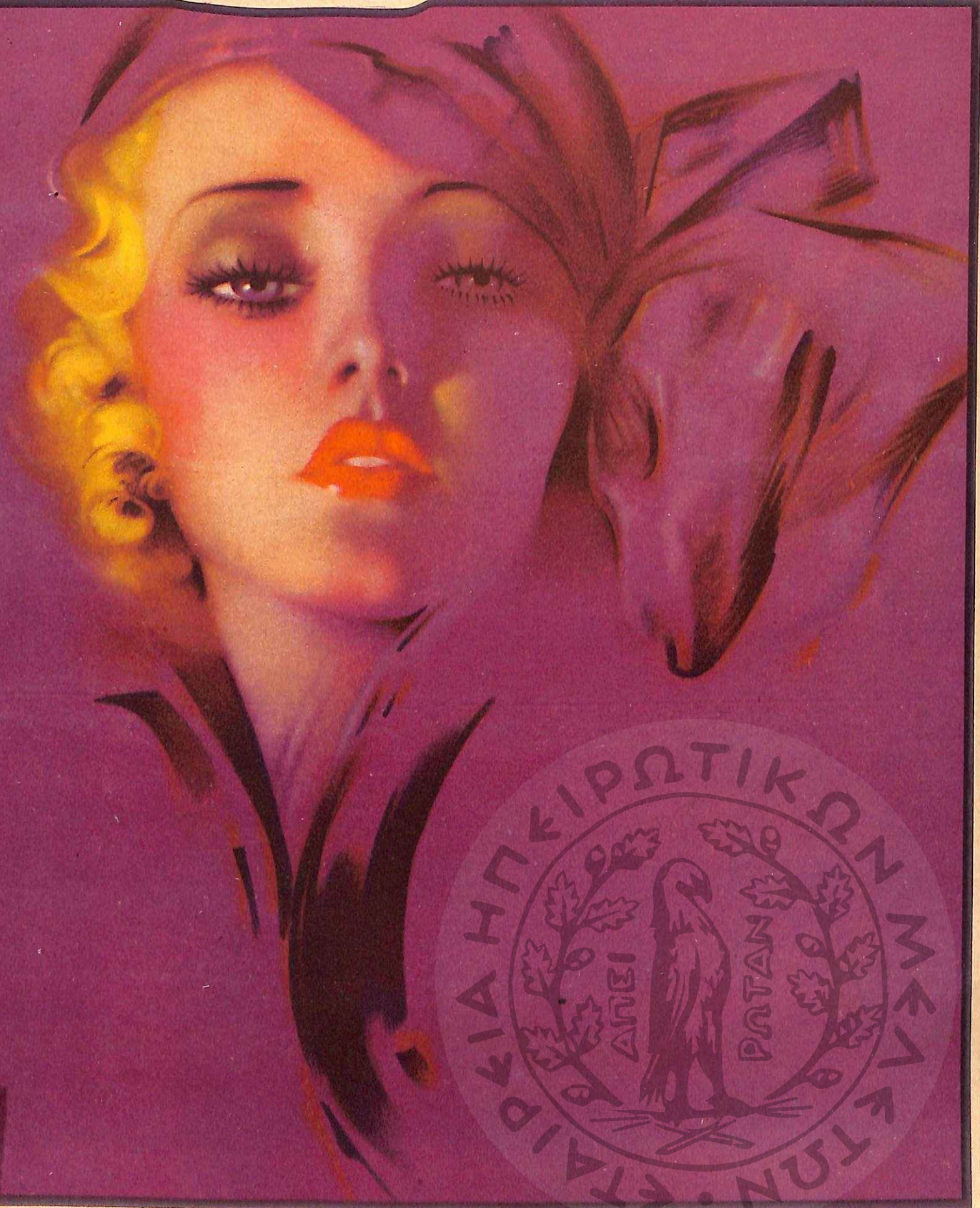

ΕΙΒΑΔΙΜΑΣ

3

“ΑΣΠΙΩΤΗ - ΒΛΚΑ,,

ΕΚΣΤΑΣΙΣ

ΕΤΟΣ 100^{ΟΝ} ΑΡΙΘ. 474

**ΕΘΝΙΚΑ
ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ**

«...Έχομεν ανάγκην όχι μόνον
ή Κυβέρνησις ἀλλὰ τὸ σύνολον
τοῦ ἔθνους, ἔχομεν ανάγκην τό-
νου καὶ ἐνθουσιασμοῦ... Τὰ μεγά-
λα ἔργα δὲν γίνονται δι' ἀπογο-
ητεύσεων, μεμφιμοιριῶν καὶ δυσ-
φημίσεων, ἀλλὰ μόνον με ἐνθου-
σιασμὸν καὶ πεποίθησιν εἰς τὸ
μέλλον καὶ με αἰσιοδοξίαν».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ κ. Πρωθυπου-
ροῦ εἰς τὸ Πανεπαγγελματικὸν Συνέ-
δριον κατὰ τὴν 20ὴν Αὐγούστου).

«...Μακρὰ λοιπὸν σωματικὴ καὶ
πνευματικὴ ἀσκήσις τῆς νεότητος θὰ
εἶναι ἡ ἀφετηρία τῆς νέας ὁργανώσε-
ως τῆς νεολαίας».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Ἀπὸ τὰς δηλώσεις τοῦ τῆς 16ης Σε-
πτεμβρίου).

«...Τὴν εὐτυχίαν τῆς Ἑλλάδος τὴν
κρατῆτε εἰς τὰ χέρια σας καὶ εἰς
τὴν τσάπαν σας».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Ἀπὸ δηλώσεις τοῦ πρὸς τοὺς ἀγρότας
κατὰ τὴν 2αν Ὀκτωβρίου).

**ΟΛΟΙ
ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΜΑΣ**

θὰ παρακολουθήσουν με ἀγωνιά-
δες ἐνδιαφέρον τὸ νέο μας μυθι-
στόρημα.

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Εἶναι τὸ δράμα ἐνὸς ἐξαιρετικοῦ
ἀνδρὸς ποῦ, συνεπαρμένος ἀπὸ ἑ-
να φλογερὸ κι' ἀκατανίκητο αἶσθη-
μα θυσιάζει τὸ σπῆτι τοῦ καὶ τὸ
μέλλον τοῦ γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὸ
δρόμο ποῦ τοῦ δείχνει ἡ καρδιά
τοῦ. Ὁ δρόμος ὅμως αὐτὸς ὁδηγεῖ
μοιραῖα στὴν καταστροφή...

**ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ
ΤΙΧΟΙ**

Τι πρὸς τὸ θεαθῆναι
προσφέρουν αἱ Ἀθῆναι.

Τὸ ἔργο τοῦ Μπόγγρη, φαίνεται,
θὰ παίζεται ἐς αἰεὶ:
καὶ στὴν «Βρεττανία» ἀπὸ προχτέ-
μ' ἐνέσεις Βορονῶφ γνωστὲς
ὁ Χέλμης τοῦ ξανάδωκε
«Καὶ νου ὕργια» μιὰ «Ζωή»!

Ἡ «Ὁπερέττα Ἀθηνῶν»
δουλεῦει, δίχως ψέμματα,
με τὸ εἰσιτήριο τὸ φτηνὸ
μαζεύει τὸ πολὺ κοινὸ
καὶ τὸ «Αἶμα τὸ Τσιγγάνικο»
θάζει πολλοὺς... στὰ αἵματα!

Ἐνθουσιάσθηκε λοιπὸν
καὶ ὁ Παρασκευᾶς—
γι' αὐτὸ καθόλου δὲν ἄργει.
θιάσους ἐπιχορηγεῖ
ἐπιστατῶν προσωπικῶς
στάς προ... παρασκευᾶς!

Υπόσχονται οἱ ὑποψήφιοι:
«Λόγια δὲν ἔχει! Ἔργα!»
Μὰ σὰς τὸ λέω με καὶ μὲ:
Ἐγὼ τὰ λόγια προτιμῶ
ἂν πρόκειται ἔργα νὰ ὑποστώ...
ὥσάν τὸν Χρυσοβέργα!

Ἀγανακτήσαν τὸ κοινόν,
διὰ πρόγκας γενικῆς
τὸν συγγραφέα ἀπήτησε:
μὰ ἐκεῖνος δὲν ξεμύτησε,
οὔτε στεφάνους ζήτησε
λόξας συγγραφικῆς!

Συμπέρασμα: τὸ ἔργο αὐτό,
ποῦ ἐπέβλεψε ὁ κύρ - Σπύρος,
τοῖεῖδαν ὅσοι προλάβαινε
κι' ἄς μὴν τὸ καταλάβαινε—
κι' ἀνεθοκατεβάστηκεν
εὐθὺς.. δι' ἀνελκυστήρος!

ΓΙΑΤΙ. ΓΙΑΤΙ. ΓΙΑΤΙ.

Ἀτυχῶς, τὸ ἀναγνωστικὸν κοινὸν τῆς
«Εβδομάδος» δὲν ἐλύτσαρε τοὺς τρεῖς...
δράστας τῆς φρικαλεότητος ποῦ δημο-
σιεύθηκε στὴν ἴδια στήλη καὶ με τὸν ἴδιον
τίτλο. Κι' αὐτοί, ἐνθαρρυνθέντες με τὴν
ἀνεκτικότητά των ἀναγνωστῶν, ἔσπευ-
σαν, ἀντὶ νὰ κάνουν χαράκι ὅπως
θὰ περιμενε ὁ καθεὶς, νὰ προσλάβουν...
τέταρτο συνεργάτη, τὸν Θεόδωρο Παπα-
δόπουλο ἢ «Τεὸ», διευθυντὴ τῆς ὀρχή-
στρας τῆς «Μονιάρτρης», ποῦ συνέιργη-
σε στὴν συνέχιση τῆς μεταφράσεως τοῦ
πολυθρυλήτου ἔργου «Γιατί; Γιατί; Για-
τί;». Αὐτὴ τὴν φορὰ, οἱ τέσσερις συνένο-
χοι φιλοτέχνησαν μιὰ μετάφραση σὲ
γλώσσας: τουρκικὴν, ρωσικὴν καὶ ἰσπα-
νικὴν, προκαλέσαντες τὴν ἐπέμβασιν τῶν
τριῶν ξένων πρεσβειῶν καὶ ὁμαδικὴν
διαμαρτυρίαν τοῦ πολιτισμένου κόσμου

Ἰδοὺ τὸ αἶσχος:

Σὰν τὸ ποδόσφαιρο ὅλοι σὲ κλωτσούν!
Ν' ἱσοῦν; Ν' ἱσοῦν; Ν' ἱσοῦν;
Κι' ἄς ἔχῃς γλῶσσα σὰν πιλάφι ἀτζέμι
Σατσεμ; Σατσεμ; Σατσεμ;
Εἶχες φωνὴν σὰν τὸν Καροῦζο
μὰ τὴν ἐβράχυνισε τὸ οὐζο
κι' ὅλοι σὲ λένε παληορεμπεικέ!
Πορκέ; Πορκέ; Πορκέ;

Αὐτὴν τὴν φορὰ, δὲν φανταζόμεθα νὰ
μὴν ἐνσκήψῃ, τιμωρός, ἡ χεὶρ τῆς Δικαιο-
σύνης ἐπὶ τῶν τεσσάρων αὐτῶν κοινῶν
ἐγκληματιῶν...

**ΟΛΕΣ
ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΜΑΣ**

θὰ ἐντυφώσουν καὶ θὰ δακρύ-
σουν στὸ νέο μας παθητικώτατο
μυθιστόρημα.

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Στὴν τραγικὴ αὐτὴ ἱστορία, ἡ
ἡρεμὴ ἀγάπη τῆς συζύγου ἀντιμε-
τωπίζει τὸ ὁρμητικὸ αἶσθημα μιᾶς
ξένης. Στὸ τέλος ἡ σύζυγος θυσιά-
ζεται γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐ-
τυχία ἐκεῖνου ποῦ δὲν παύει νὰ τὸν
ἀγαπᾷ. Ἡ μοῖρα ὅμως εἶναι ἀμεί-

Εξυπνα και κουτά

ΣΥΜΦΩΝΟΙ ΚΑΙ ΟΙ

«Η κυρία (στών συγχωρετή της).—Ο άνδρας μου είναι πολύ ζηλιάρης, γι' αυτό κι' εγώ χορεύω μόνο με άνδρες πολύ απλοϊκούς...»
«Ο κύριος.— Πολύ καλό το σύστημά σας, κι' εγώ, ξέρετε, το ίδιο σύστημα ακολουθώ...»

ΠΩΣ ΤΗΝ ΓΛΥΤΩΣΕ

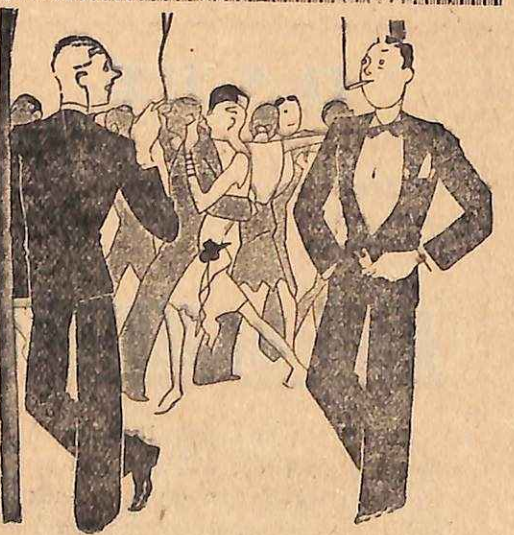
Σε μια πολυκλινική ο γιατρός φθάνει σπο-
—Πόσους νεκρούς έχουμε σήμερα το πρωί;
—Εννιά, κ. γιατρέ.
—Διάβολε! Είχα κάνει δέκα συνταγές χθές, δεν είναι έτσι;
—Μάλιστα, κύριε γιατρέ, αλλά ένας αρ-
ρωστός δεν θέλησε να πάρει τη δική του.

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ

«Ο κ. Β. διαβάζεται να παντρεύει τον γιό-
του 18 ετών.
Κάποιος φίλος του του λέγει.—Μα από
—Μα όταν μεστόωπ το μυαλό του, φίλε
μου, δεν θα θέλη πια να παντρευτεί!...

ΚΑΤΑ ΤΗΣ Α-ΥΠΝΙΑΣ

Στο φαρμακείο:
—Έχω δυο μέρες να κοιμηθώ, μου δίνετε
—Θέλετε κανένα ναρκωτικό ή προτιμάτε
—Εντάξει, κ. λοχαγέ!

ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ

—Πήγατε χθές στη συναυλία; Και τί α-
—Ένα σωρό πράγματα... «Η Αίλη χωρί-
—Ο Πέτρος παντρεύεται
—Ο Γιώργος επόχθισε...

Δυο νεκροί ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τά οχτώ σκυλιά έτρεχαν ζωηρά πά-
—Δεν θα φθάσω στην κατασκήνωση
του Μαύρου -Σταυρού άποψε, σκέφθηκε,
—Από κύταξε τον ούρανό. Τόσο το χειρό-
—Μόλις βρώ ένα βολικό μέρος,
—Θα στήσω την σκηνή μου για να περάσω
την νύχτα...

«Ο Κνουτ Στάνλεϋ—Έτσι Ελέγαν τον αν-
—Από κύταξε τον ούρανό. Τόσο το χειρό-
—Μόλις βρώ ένα βολικό μέρος,
—Θα στήσω την σκηνή μου για να περάσω
την νύχτα...

«Ο Κνουτ Στάνλεϋ—Έτσι Ελέγαν τον αν-
—Από κύταξε τον ούρανό. Τόσο το χειρό-
—Μόλις βρώ ένα βολικό μέρος,
—Θα στήσω την σκηνή μου για να περάσω
την νύχτα...

«Ο Κνουτ Στάνλεϋ—Έτσι Ελέγαν τον αν-
—Από κύταξε τον ούρανό. Τόσο το χειρό-
—Μόλις βρώ ένα βολικό μέρος,
—Θα στήσω την σκηνή μου για να περάσω
την νύχτα...

«Ο Κνουτ Στάνλεϋ—Έτσι Ελέγαν τον αν-
—Από κύταξε τον ούρανό. Τόσο το χειρό-
—Μόλις βρώ ένα βολικό μέρος,
—Θα στήσω την σκηνή μου για να περάσω
την νύχτα...

«Ο Κνουτ Στάνλεϋ—Έτσι Ελέγαν τον αν-
—Από κύταξε τον ούρανό. Τόσο το χειρό-
—Μόλις βρώ ένα βολικό μέρος,
—Θα στήσω την σκηνή μου για να περάσω
την νύχτα...

«Ο Κνουτ Στάνλεϋ—Έτσι Ελέγαν τον αν-
—Από κύταξε τον ούρανό. Τόσο το χειρό-
—Μόλις βρώ ένα βολικό μέρος,
—Θα στήσω την σκηνή μου για να περάσω
την νύχτα...

«Ο Κνουτ Στάνλεϋ—Έτσι Ελέγαν τον αν-
—Από κύταξε τον ούρανό. Τόσο το χειρό-
—Μόλις βρώ ένα βολικό μέρος,
—Θα στήσω την σκηνή μου για να περάσω
την νύχτα...

«Ο Κνουτ Στάνλεϋ—Έτσι Ελέγαν τον αν-
—Από κύταξε τον ούρανό. Τόσο το χειρό-
—Μόλις βρώ ένα βολικό μέρος,
—Θα στήσω την σκηνή μου για να περάσω
την νύχτα...

«Ο Κνουτ Στάνλεϋ—Έτσι Ελέγαν τον αν-
—Από κύταξε τον ούρανό. Τόσο το χειρό-
—Μόλις βρώ ένα βολικό μέρος,
—Θα στήσω την σκηνή μου για να περάσω
την νύχτα...

«Ο Κνουτ Στάνλεϋ—Έτσι Ελέγαν τον αν-
—Από κύταξε τον ούρανό. Τόσο το χειρό-
—Μόλις βρώ ένα βολικό μέρος,
—Θα στήσω την σκηνή μου για να περάσω
την νύχτα...

«Ο Κνουτ Στάνλεϋ—Έτσι Ελέγαν τον αν-
—Από κύταξε τον ούρανό. Τόσο το χειρό-
—Μόλις βρώ ένα βολικό μέρος,
—Θα στήσω την σκηνή μου για να περάσω
την νύχτα...

«Ο Κνουτ Στάνλεϋ—Έτσι Ελέγαν τον αν-
—Από κύταξε τον ούρανό. Τόσο το χειρό-
—Μόλις βρώ ένα βολικό μέρος,
—Θα στήσω την σκηνή μου για να περάσω
την νύχτα...

«Ο Κνουτ Στάνλεϋ—Έτσι Ελέγαν τον αν-
—Από κύταξε τον ούρανό. Τόσο το χειρό-
—Μόλις βρώ ένα βολικό μέρος,
—Θα στήσω την σκηνή μου για να περάσω
την νύχτα...

«Ο Κνουτ Στάνλεϋ—Έτσι Ελέγαν τον αν-
—Από κύταξε τον ούρανό. Τόσο το χειρό-
—Μόλις βρώ ένα βολικό μέρος,
—Θα στήσω την σκηνή μου για να περάσω
την νύχτα...

«Ο Κνουτ Στάνλεϋ—Έτσι Ελέγαν τον αν-
—Από κύταξε τον ούρανό. Τόσο το χειρό-
—Μόλις βρώ ένα βολικό μέρος,
—Θα στήσω την σκηνή μου για να περάσω
την νύχτα...

«Ο Κνουτ Στάνλεϋ—Έτσι Ελέγαν τον αν-
—Από κύταξε τον ούρανό. Τόσο το χειρό-
—Μόλις βρώ ένα βολικό μέρος,
—Θα στήσω την σκηνή μου για να περάσω
την νύχτα...

«Ο Κνουτ Στάνλεϋ—Έτσι Ελέγαν τον αν-
—Από κύταξε τον ούρανό. Τόσο το χειρό-
—Μόλις βρώ ένα βολικό μέρος,
—Θα στήσω την σκηνή μου για να περάσω
την νύχτα...

«Ο Κνουτ Στάνλεϋ—Έτσι Ελέγαν τον αν-
—Από κύταξε τον ούρανό. Τόσο το χειρό-
—Μόλις βρώ ένα βολικό μέρος,
—Θα στήσω την σκηνή μου για να περάσω
την νύχτα...

«Ο Κνουτ Στάνλεϋ—Έτσι Ελέγαν τον αν-
—Από κύταξε τον ούρανό. Τόσο το χειρό-
—Μόλις βρώ ένα βολικό μέρος,
—Θα στήσω την σκηνή μου για να περάσω
την νύχτα...

«Ο Κνουτ Στάνλεϋ—Έτσι Ελέγαν τον αν-
—Από κύταξε τον ούρανό. Τόσο το χειρό-
—Μόλις βρώ ένα βολικό μέρος,
—Θα στήσω την σκηνή μου για να περάσω
την νύχτα...

«Ο Κνουτ Στάνλεϋ—Έτσι Ελέγαν τον αν-
—Από κύταξε τον ούρανό. Τόσο το χειρό-
—Μόλις βρώ ένα βολικό μέρος,
—Θα στήσω την σκηνή μου για να περάσω
την νύχτα...

«Ο Κνουτ Στάνλεϋ—Έτσι Ελέγαν τον αν-
—Από κύταξε τον ούρανό. Τόσο το χειρό-
—Μόλις βρώ ένα βολικό μέρος,
—Θα στήσω την σκηνή μου για να περάσω
την νύχτα...

μέσα στο χιόνι ΤΟΥ ΛΟΥΙΣ Α. ΣΤΟΝ

«Ο Χάνσον κι' ο Κίντι, ψιθύρισε... Οι
—Ο Κνουτ Στάνλεϋ—Έτσι Ελέγαν τον αν-
—Από κύταξε τον ούρανό. Τόσο το χειρό-
—Μόλις βρώ ένα βολικό μέρος,
—Θα στήσω την σκηνή μου για να περάσω
την νύχτα...

«Ο Κνουτ Στάνλεϋ—Έτσι Ελέγαν τον αν-
—Από κύταξε τον ούρανό. Τόσο το χειρό-
—Μόλις βρώ ένα βολικό μέρος,
—Θα στήσω την σκηνή μου για να περάσω
την νύχτα...

«Ο Κνουτ Στάνλεϋ—Έτσι Ελέγαν τον αν-
—Από κύταξε τον ούρανό. Τόσο το χειρό-
—Μόλις βρώ ένα βολικό μέρος,
—Θα στήσω την σκηνή μου για να περάσω
την νύχτα...

«Ο Κνουτ Στάνλεϋ—Έτσι Ελέγαν τον αν-
—Από κύταξε τον ούρανό. Τόσο το χειρό-
—Μόλις βρώ ένα βολικό μέρος,
—Θα στήσω την σκηνή μου για να περάσω
την νύχτα...

«Ο Κνουτ Στάνλεϋ—Έτσι Ελέγαν τον αν-
—Από κύταξε τον ούρανό. Τόσο το χειρό-
—Μόλις βρώ ένα βολικό μέρος,
—Θα στήσω την σκηνή μου για να περάσω
την νύχτα...

«Ο Κνουτ Στάνλεϋ—Έτσι Ελέγαν τον αν-
—Από κύταξε τον ούρανό. Τόσο το χειρό-
—Μόλις βρώ ένα βολικό μέρος,
—Θα στήσω την σκηνή μου για να περάσω
την νύχτα...

«Ο Κνουτ Στάνλεϋ—Έτσι Ελέγαν τον αν-
—Από κύταξε τον ούρανό. Τόσο το χειρό-
—Μόλις βρώ ένα βολικό μέρος,
—Θα στήσω την σκηνή μου για να περάσω
την νύχτα...

«Ο Κνουτ Στάνλεϋ—Έτσι Ελέγαν τον αν-
—Από κύταξε τον ούρανό. Τόσο το χειρό-
—Μόλις βρώ ένα βολικό μέρος,
—Θα στήσω την σκηνή μου για να περάσω
την νύχτα...

«Ο Κνουτ Στάνλεϋ—Έτσι Ελέγαν τον αν-
—Από κύταξε τον ούρανό. Τόσο το χειρό-
—Μόλις βρώ ένα βολικό μέρος,
—Θα στήσω την σκηνή μου για να περάσω
την νύχτα...

«Ο Κνουτ Στάνλεϋ—Έτσι Ελέγαν τον αν-
—Από κύταξε τον ούρανό. Τόσο το χειρό-
—Μόλις βρώ ένα βολικό μέρος,
—Θα στήσω την σκηνή μου για να περάσω
την νύχτα...

«Ο Κνουτ Στάνλεϋ—Έτσι Ελέγαν τον αν-
—Από κύταξε τον ούρανό. Τόσο το χειρό-
—Μόλις βρώ ένα βολικό μέρος,
—Θα στήσω την σκηνή μου για να περάσω
την νύχτα...

«Ο Κνουτ Στάνλεϋ—Έτσι Ελέγαν τον αν-
—Από κύταξε τον ούρανό. Τόσο το χειρό-
—Μόλις βρώ ένα βολικό μέρος,
—Θα στήσω την σκηνή μου για να περάσω
την νύχτα...

«Ο Κνουτ Στάνλεϋ—Έτσι Ελέγαν τον αν-
—Από κύταξε τον ούρανό. Τόσο το χειρό-
—Μόλις βρώ ένα βολικό μέρος,
—Θα στήσω την σκηνή μου για να περάσω
την νύχτα...

«Ο Κνουτ Στάνλεϋ—Έτσι Ελέγαν τον αν-
—Από κύταξε τον ούρανό. Τόσο το χειρό-
—Μόλις βρώ ένα βολικό μέρος,
—Θα στήσω την σκηνή μου για να περάσω
την νύχτα...

«Ο Κνουτ Στάνλεϋ—Έτσι Ελέγαν τον αν-
—Από κύταξε τον ούρανό. Τόσο το χειρό-
—Μόλις βρώ ένα βολικό μέρος,
—Θα στήσω την σκηνή μου για να περάσω
την νύχτα...

Εξυπνα και κουτά

ΘΑ ΠΕΘΑΙΝΕ ΧΩΡΙΣ ΠΑΝΤΑΛΟΝΙ

«Η φιλάνθρωπος κυρία φωνάζει έναν πτω-
—Πάρε το αυτό καλέ μου άνθρωπε, σου
—Καλά που πρόφτασε και πέθανε ο μα-
καρίτης...

ΘΡΑΣΟΣ ΠΟΥ ΤΟ ΕΙΧΕ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ!

«Ο Γιάννης παίξει χαρτιά με τον Κώστα
—Δεν έχω φράγκο, λέγει στο τέλος.
—Καί ο Κώστας:
—Δεν έχεις φράγκο; Και έρχεσαι στο κα-
—Καί πώς θα πληρώσω τώρα τους
καφέδες, που δεν έχω κι' εγώ φράγκο;

ΠΩΣ ΖΗΤΗΣΕ ΤΗΝ ΑΜΠΟΥΛΑ

«Ένας αξιωματικός σε μια αποικία της
—Αφρικής φωνάζει τον Ιθαγενή υπρέτη του
—Πήγαίνε στο γειτονικό κατάστημα να
—Μάλιστα κ. λοχαγέ!

Σε λίγο στο γειτονικό κατάστημα:
—Είπε ο κύριε λοχαγός μου να μου δώσετε
—Ένα μπουκάλι που θα βγάλει από μέσα του
φως!

ΚΑΤΑ ΤΙ ΔΙΑΦΕΡΕΙ

—Πώς; Είσαι τυφλός, και διαβάσεις ε-
—Δεν διαβάζω, κυττάζω τις εικόνες...

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΓΙΑΝ. ΑΣΤΕΡΙΑΔΗ

«Πέρασα κοντά της ολοκλήρω των χειμῶνα...».

«Τι ήταν το Πάν στη ζωή μου, εκείνη τη στιγμή μου φαινόταν τόσο γελοίο και ταπεινό, ώστε ντρεπόμουν για τον εαυτό μου. Ένοιωθα πώς δεν ήμουν αξίος για μία τέτοια αγάπη, και θέλησα να γίνω.»

«Έμαθα απ' το Προξενείο ποιά ήταν και πού πήγε, και σ' ένα μήνα έφευγα για να πάω κοντά της.»

«Την είδα για πρώτη φορά στη βεράντα του σανατορίου. Όταν με αντίκρισε μπροστά της άπλωσε τα χέρια της προς έμένα και κλείνοντας τα μάτια ψιθύρισε ανάμεσα σε λυνμούς...»

«—Εσείς... έσείς έδω;»

«Γονάτισα δίπλα της φιλώντας τα χέρια της...»

«Πήγα να της μιλήσω, μά δεν μ' άφησε...»

«—Σωπάτε... αφήστε με να συνέλθω λίγο... Είναι τόσο βαρειά η απάντησή αυτή εύτυχια...»

«... ..»

«Πέρασα κοντά της δρόκλιορο το χειμώνα. Ο διευθυντής του σανατορίου, παληός φίλος του πατέρα μου, στάθηκε η αιτία να προσληφθώ ως έσωτερικός Ιατρός. Έτσι μπορούσα να είμαι όλη την ώρα κοντά της. Της έδωσα τόσο κουράγιο πού στο τέλος ξέχασε και την άρρώστειά της και κάθε φόβο πού είχε. Ήταν εύτυχισμένη και πίστευε πώς θα γινόταν καλά και θα μπορούσαμε να ένωθουμε για πάντα. Ήρθε η άνοιξη. Στις 3 Μαΐου κάναμε το γάμο μας... Όλα πήγαιναν καλά. Ένοιωθες πώς ήταν ένας «λευκός γάμος» πού είχε ως σκοπό να δημιουργήσει την καλύτερη δυνατή κατάσταση για την ταχύτερη αποθεραπεία της.»

«Πέρασαν 12 μέρες τρελλής ελπίας και ξενοιασίας. Στις 15 του μηνός μία ξαφνική κρίση την έρριξε στο κρεβάτι με δυνατό πυρετό...»

«Τη νύχτα στις 3 ξεψύχισε...»

«Χθές την έθαψαν...»

«Παλιέ μου φίλε... δεν είμαι δυστυχισμένος... Από την ημέρα πού ήρθα έδω, ήξερα πού θά'ταν το τέλος... Μία Ικανοποίηση απέθανε... νοιώθω μονάχα. Φάνηκε αντάξιος της αγάπης της, και μπόρεσα να δώ την αληθινή ζωή ανάμεσα απ' τη λατρεία της ωραίας της ψυχής...»

«Και τώρα σ' αφήνω, φίλε μου, στέλνοντάς σου μία συμβουλή. (Θυμάσαι άλλοτε πού με συμβούλευες εσύ;...)

«Αγάπα τη γυναίκα σου... Μή φεύγεις ούτε στιγμή από κοντά της. Γίνε εύτυχισμένος, κι' όταν καμιά φορά ανάμεσα απ' τη χαρά πού θα φωτίζει το σπίτι σου, με θυμάσαι, στέλνε μου δυο λέξεις σά χαιρετισμό. Θα προξενήεις μεγάλη χαρά σ' ένα φτωχό σου φίλο, πού θα ζή μόνος με την ανάμνηση της μόνης γυναίκας πού αγάπησε στη ζωή του. Της γυναίκας πού τον έκανε άνθρωπο Ικανό να νοιώσει όλη την πείση πού έχει το να όνειρεύεται κανείς μία γυναίκα και διαδόχου...»

Με αγάπη

Πέτρος

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΣΤΕΡΙΑΔΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

—Αχάριστη! Κάθε γυναίκα είναι πάντοτε βέβαιη ότι θ' άκούση αυτή τη λέξη, κάθε φορά πού ένας άνδρας της προσφέρει το πάλ και αυτή δεν δέχεται τίποτα.

—Ω! οι άνδρες! Όταν μία γυναίκα είναι ντυμένη μπαλαρίνα, τούς φαίνεται εκατό φορές πού επιθυμητή.

—Είναι έκπληκτικό το ότι οι άνδρες πού είναι τόσο έπικεικείς για τις γυναίκες πού τούς καταστρέφουν, είναι τόσο σκληροί σ' εκείνες πού τούς δίνουν χρήματα.

—Όλη η Ιστορία της ανθρωπότητας δεν είναι παρά η Ιστορία του έρωτος θυσιαζομένου εις την ανάγκη.

—Ο έρως έχασε πού την ημέρα πού οι άνδρες άντελήφθησαν ότι μία εξαιρετική γυναίκα κατακτάται έξίσου εύκολα όσο και μία άσημαντη γυναίκα.

—Όλος ο κόσμος δεν κατορθώνει να είναι «γνώστης» υπάρχουν μερικοί άδελφοί πού δε τολμούν. Είναι άλτρουιστάι χωρίς να θέλουν. Ο κόσμος έκδειλνει την καλωσύνη τους κι' αυτό λυσοούν στο βάθος του έαυτού των. Γιατί ξέρουν καλά ότι δεν τούς λείπει για να είναι τέλει οι έγωιστάι παρά λίγο θάρρος.

—Τα πάθος ενός άνδρος δεν διαρκεί παρά μόνον όταν ταλαντεύεται μεταξύ έλπίδος και άμφοβίας. Δεν πρέπει ποτέ να επαναπαύεται στην βεβαιότητα.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Μυγδαλιά

Κι' ακόμα δεν μπόρεσα να καταλάβω πώς μπορεί να πεθάνει μία γυναίκα πού αγαπιέται.

Έχει στον κήπο μου μία μυγδαλιά

κι' είν' έτοι τρυφερή πού μόλις ανάσσει,

και τη χαρά τ' ανθοῦ της δεν θά μου τη δώσει.

Κι' άλλοιμονό μου! έγώ της έχω αγάπη τόση...

Κάθε πρωί κοντά της πάω και γονατίζω,

και με νεράκι και με δάκρυα την κοιτίζω,

τη μυγδαλιά πούχει στον κήπο μου φυτρώσει.

Αχι! της ζωούλας της το ψέμα θά τελειώσει.

Όσα δεν έχουν πέσει θά της πέσουν φύλλα.

και τὰ κλαράκια της θέ'ν' άπομεινουν εύλα.

Την άνοιξη του ανθοῦ της δέ θά μου τη δώσει.

Και όμως ενώ ο φτωχός της είχα αγάπη τόση...

Κ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΣΙ ΔΥΟ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ

Μία μέρα, ο Έδουάρδος 7ος, ο παππούς του σημερινού βασιλέως της Αγγλίας, περιφεύοντας στον Καναδά, βγήκε μόνος του πούλ πρωί, για ένα περίπατο με ποδήλατο στους άγρους.

Ύστερ' από λίγη ώρα, είδε έναν χωρικό να στέκεται στο μέσο του δρόμου και να του κίνει από μακριά νεύματα να σταθή. Είχε πέσει το κάρρο του, φορτωμένο με σανό, σ' ένα χαντάκι, και γύρευε βοήθεια.

Ο βασιλέας σταμάτησε, «έδωσε ένα χέρι» στον χωρικό και σε λίγο το κάρρο του ήταν έλεύθερο να συνεχίση το δρόμο του.

Ο χωρικός έδωσε με εύγνωμοσύνη το χέρι του στον άγνωστό του— βασιλέα και τον ρώτησε ποιός είναι.

—Είμαι ο βασιλεύς της Αγγλίας, είπε με αλότητα ο Έδουάρδος.

Ο χωρικός άφησε ένα πλατύ γέλιο και είπε:

—Τί σύμπτωση! Και εγώ είμαι ο έξαδελφός σου. αυτοκράτωρ της Ρωσίας!

□ □

ΠΩΣ ΔΟΚΙΜΑΖΕ ΤΙΣ ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΕΣ

Μία κυρία ζητούσε μαγειρίσσια. Παρουσιάστηκαν πολλές. Η κυρία έπαιρνε τις διευθύνσεις των και τις έδινε ραντεβού για άλλη μέρα. Την ημέρα αυτή έπαιρνε την υποψηφία και αντί να της ζητήσει τα πιστοποιητικά της προϋπηρεσίας και να την δοκιμάση στην τέχνη της... την πήγαινε σε έναν φρενολόγο.

Όταν την ρώτησε ο γιατρός το γιατί η κυρία άπνιγνυσε:

—Δεν δίνω τόση σημασία στην νοστιμάδα των φαγητών όσο στην ασφάλεια της ζωής μου. Μία άνισόρροπη, μία παλαβή μαγειρίσσια μπορεί να μου τηγανίση μία μέρα τα αυγά μέ... γύψο, αντί να βάλει άλεύρι, όπως τόκανε κάποτε μία, ή μπορεί, αν θυμάση καμιά φορά μαζί μου, να θελήση... να με δηλητηριάση!... Παίζετε γιατρέ μου με τα μυαλά της έποχης;

□ □

Η ΚΥΡΙΑ ΠΟΥ ΦΟΒΟΤΑΝ ΤΙΣ ΠΥΡΚΑΓΕΣ

Μία Αμερικανίς πού ταξιδεύει διαρκώς, φοβάται πού την πυρκαϊά. Ο φόβος αυτός της έχει γίνει σχεδόν είδος μανίας καταδιώξεως. Έτσι, κάθε φορά πού θά μείνη σ' ένα ξενοδοχείο, φροντίζει, προτού κοιμηθή, να βεβαιωθή αν έχει αυτό έν τάξει όλα τα μέσα καταστολής του πυρός.

Μία μέρα, έφθασε σ' ένα ξενοδοχείο της Νίκαιας και αφού έφαγε το θράδυ, έκαμε τον συνηθισμένο γύρω της στους διαδρόμους του πατάματος όπου ήταν το δωμάτιό της για να βεβαιωθή αν είναι έν τάξει τα μέσα κατά της πυρκαϊάς.

Κατά λάθος όμως, άνοίγει και την πόρτα του λουτροῦ, την ώρα ακριβώς πού ήταν μέσα ένας μεσόνικος κύριος και έκανε έντριβές. Κατακόκκινη η κυρία του λέγει κλείνοντας άμέσως την πόρτα:

—Με συγχωρείτε, ζητούσα να βρώ το μέσο κατά της πυρκαϊάς.

Σε λίγο όμως την προφθαίνει τυλιγμένος με το μπουρνούζι του ο κύριος του λουτροῦ και την ρωτά κατατρομαγμένος:

—Πού έβρισκε πυρκαϊά κυρία μου;

ΟΝΕΖΙΜ Ο ΜΠΛΟΦΑΤΖΗΣ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΞΙΜ

Ο Όνεζιμ Τουρνεσόλ ήταν, όπως τόσος άλλος κόσμος, μανιώδης άναγνώστης αστυνομικών μυθιστορημάτων και δεν έλειπε απ' τα σινεμά όπου προβάλλονταν αστυνομικά φιλμ. Σιγά-σιγά, είχε πείσει τον έαυτό του πώς ήταν Ικανός να δώσει μαθήματα και σ' αυτόν. ακόμα τον Σέρλοκ Χόλμς!

Κι' όμως ήταν κατά βάθος, ο πιο ήσυχος άνθρωπος του κόσμου, άνίκανος να σκοτώσει κι' ένα κουνούπι και πού όταν γύριζε στους δρόμους, μόνος ή με παρέα... γινόταν άλλος άνθρωπος: άρχιζε να κυττάζει τούς διαβάτες με έρευνητικό βλέμμα, σαν να γύρευε κανένα ύποπτο ύποκειμενο ή κανένα μεγάλο κακοποιό.

Τον άντελήφθη μία μέρα στον δρόμο και γνωρίζοντας την μανία του έκανα να τον άποφύγει... Ήταν όμως πολύ άργά! Με είχε άντελήφθη... Άρριψε να με συναντήσει, μ' έπιασε απ' τα μπράτσα κι' άρχισε... το βιολι του! Στενωχωρημένος πού μ' έβλεπε να βαριέμαι την φλυαρία του, μ' ένα χαμόγελο δυσπιστίας, μου πρότεινε:

—Δείξε μου οποιοδήποτε διαβάτη, άνδρα ή γυναίκα, κι' άναλαβάνω να σου δώσω γι' αυτό το άτομο πληροφορίες πού θά σε καταπλήξουν!

Ήταν μία ευκαιρία για να του άποδείξω ότι δεν ήταν τίποτε: του δείξα λοιπόν μία νέα και χαριτωμένη παριζιάνα σταματημένη μπροστά στα κρεμασμένα έντυπα ενός περιπτέρου έφημερίδων.

Ο Όνεζιμ την εξέτασε, μέσα σε μερικά δευτερόλεπτα κι' ύστερα ξαφνικά, παίρνοντας ένα έμπνευσμένο ύφος, άρχισε τις άποκαλύψεις του.

—Αυτή ή νέα, μου είπε έμπιστευτικά, είναι παντρεμένη. Φορά βέρα στον δάκτυλο του άριστερου χεριού.

Παρά την κομψότητα του ντυσίματός της, είμαι πεπεισμένος πώς είναι ταπεινής καταγωγής.

Αυτό, βέβαια, δεν είναι καθόλου δύσκολο για να το καταλάβω...

Τό ύφασμα του φορέματός της φαίνεται ακριβό, μαντεύω όμως πώς είναι άποφύ-

Δείξε μου οποιοδήποτε διαβάτη

ρι μιάν πού πλούσιας φίλης της πού το έρωταfe άπάνω της.

«Τα σημάδια απ' τις βελονιές πού βλέπω στα δάχτυλά της μου άποκαλύπτουν πώς έ-ξασκεί το έπάγγελμα

της ράφτρας... Έξ άλλου, κύττα τις δυο κλωστές πού κρέμονται κάτω απ' το φόρεμά της.

Τό μπαμπάκι πού βουλώνει τα αυτιά της μαρτυρά πώς είναι ευαίσθητη ή ύγεία της και της πονούν συχνά τα δόντια της. Κάπου-κάπου, οι νευρικές κινήσεις των ώμων της, άποκαλύπτουν πώς την τρώει ή πλάτη της, σαν να της έβαλαν τελευταία βεντούζες.

Τό κοκκινάδι των χειλιών της είναι φτηνό, συνεπώς δεν είναι σπάταλη...

Τό περιοδικό, πού κίνησε την προσοχή της παριστάνει στρατιώτες του μηχανικού πού κατασκευάζουν μία γέφυρα άπάνω σε ποτάμι. Κι' απ' αυτό συμπεραίνω πώς ο σύζυγός της ή ένας απ' τούς κοντινούς συγγενείς της υπηρέτησαν σ' αυτό το όπλο.

Είδες πώς έστριψε ζωηρά το κεφάλι

—Ήμουν κατάπληκτος, και άποσβολωμένος!

για να παρακολουθήση με το βλέμμα τούς δυο στρατιώτες με άδεια πού πέρασαν κοντά της;

Ανήκαν ακριβώς στο 22ο σύνταγμα μηχανικού... Με κόπο συγκρατήθηκε για να μην τούς πλησιάση και τούς μιλήση. Η λεπτομέρεια αυτή έπιβεβαιώνει το συμπέρασμά μου και μου έπιτρέπει να πώ έν πεπεισμένος πώς έχει άδελφό ή πρῶτο έξάδελφο πού άνήκει στο ίδιο σύνταγμα.

Θά προσθέσω πώς ή συμπαθητική αυτή νέα είναι όχι μόνον οίκονόμος, αλλά και καλή νοικοκυρά. Θά ρωτήσης, βέβαια, από τι το συμπεραίνω αυτό; Μά, παλιέ μου φίλε, είναι παιχνιδάκι για μένα...

Όταν έσκυψε για να πάρη μία παραμάννα πού είχε πέσει κάτω, χωρίς στην διαπεραστική όρασή μου πρόλαβα να ποσέξω ότι οι κάλτσες της ήταν έπιτήδεια μανταρισμένες...

Πρόσπερ κι' αυτή: άνοιάζει πολλά εύνοησάμενα περιοδικά για παιδιά.

Από τούς τίτλους των έφημερίδων υπολόγώ να βρω πώς δυο πράγματα: Ποῦ τον, πώς ή άγνωστη είναι μητέρα οικο-

—Δεν ήταν μόνος, είχε μία χαριτωμένη κυρία.

γενείας. Δείτερον, πώς έχει δυο παιδιά: ένα αγοράκι κι' ένα κοριτσάκι.

Έδωσε ένα δίφραγκο στην πωλήτρια για να πληρώση τα περιοδικά κι' απ' τα ρέστα πού πήρε, έβαλε μερικά νίκελ μέσα στο γάντι της.

Τι σημαίνει αυτό; ρώτησα διασκεδάζοντας υπερβολικά και κατάπληκτος συγχρόνως απ' την δευδέρκεια του Όνεζιμ.

Ο φίλος μου με κύτταξε με οίκτο:

—Μά, για σκέψου λίγο, φίλε μου! είπε. Έβαλε το νίκελ μέσα στο γάντι της γιατί λογαριάζει να πάρη το μετρώ.

—Και πού θά πάη; ρώτησα με την έλπίδα να τον άποστομώσω.

—Στην πύλη Κλινιανκούρ! φώναξε ο Όνεζιμ χωρίς διαταγή. Τό άποφασιστικό της ύψος φανερώνει άνωκς πού καλὰ πώς μένει στην Μονμάρτη... Προσοχή! νάτην πού ξεκινά τώρα... Ας την παρακολουθήσουμε ως την θύριδα των εισιτηρίων, για να πεισθής.

Με τρόπο την πήραμε τόκατόπι. Η νέα χώθηκε μέσα στον σταθμό τοῦ μετρώ.

Την παρακολουθήσαμε άγρυπνα. Αφού πήρε το εισιτήριό της μπήκε στην στοά προς την διέθυνση της «πύλης Κλινιανκούρ!» Όπως ακριβώς μου είχα πη ο Όνεζιμ.

Ήμουν κατάπληκτος, άποσβολωμένος με την δευδέρκεια του φίλου μου.

Είναι υπέροχο, θεό, άφανταστό, πρωτοφανές! τραύισα, μη βρίσκοντας άλλα έπιθετα να έκφράσω τον θαυμασμό μου.

Πέρασαν δυο βδομάδες, όταν, ένα Σάββατο πρωί, εκεί πού πήγαινα στο γραφείο μου, πούδν βλέπω στα μπουλβάρ: Τον φίλο μου Όνεζιμ Τουρνεσόλ.

Δεν ήταν μόνος, αλλά είχε στο μπράτσο του μία χαριτωμένη κυρία: την άναγνώστη άνέσας, ήταν ή άγνωστη για την οποία είχε βγάλει τόσα συμπεράσματα.

Προχώρησα πρὸς αὐτόν: ο Όνεζιμ δεν θυμόταν άσφαλώς την σκηνή πού είχε γίνει πριν από δυο βδομάδες, γιατί μου την σύστησε:

—Τι Αγάθη Τουρνεσόλ, γυναίκα μου.

Υπήρκε μ' ένα γαμόνελο, αλλά ύστερα από αυτό το περιστατικό δέξασα πια καθόλου την «σφοδρή» την διαταγή της και την δευδέρκεια του μπλοφατζή του Όνεζιμ!

ΜΑΞΙΜ

Ο χαριτωμένος ιππότης

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ Κ. ΝΤΕ ΛΕΤΟΡΙΕΡ

Δεν ρωτούσε κανείς κατά το 1762 τον ηγούμενο—διευθυντή του κολlegίου Πλεσί, ποιός ήταν ο μαθητής του που του δημιουργούσε τις περισσότερες σκοτούρες, θα απαντούσε αδόξακα ότι ήταν κάποιος Λανσελτός Ίωσηφ—Δε Προδόν ντε Βιγκόν ντε Λετοριέρ—ντε—Μαγ—σάι! Δεν διάβαζε καθόλου και διαρκώς έκανε του κεφαλιού του.

Ο ίδιος, έλεγε κάποτε του θείου του, που πήγε να πληροφορηθεί για τον άνεψό του. —Αουμμάζεντος, άτυποφορος πολλές φορές, άλλ' είναι τόσο χαριτωμένος, ώστε κανείς, ούτε κι' εγώ ακόμη, δεν μπορώ να του φερθώ με ασυμμετρία. Καθ' όλη δε την σύντομη άλλωστε ζωή του, ο κ. ντε Λετοριέρ θα είναι το τρομερό εκείνο παιδί που παρουσίασε ο ηγούμενος στον θείο του. Ένα παιδί στο οποίο όλα επιτρέπονται και όλα συγχωρούνται γιατί είναι χαριτωμένο.

Και πραγματικά, ο νεαρός ντε Λετοριέρ, τον οποίο επώνομασαν «ο χαριτωμένος ιππότης», υπήρξε ο γοητευτικότερος μακαριότατος που γνώρισε ποτέ η ιστορία. Αν ζούσε δε μερικά χρόνια παραπάνω, άσφαλώς θα ξεπερνούσε σίμερα σε φήμη τον Δόν Ζουάν και τον Καζανόβα.

Εννοείται—για να ξαναγυρίσουμε στα μαθητικά του χρόνια—ότι ο κακός αυτός μαθητής πολύ λίγο έμεινε στο κολlegio. Ένα ωραίο πρωί το έκανε πηδώντας τον μαγιστό και έφυγε για το Παρίσι. Τά βρήκε όμως γρήγορα μπαπουζιόνα εκεί, όπως ήταν χωρίς χρώματα και χωρίς σχέσεις. Κανένας όμως δεν μπορεί να απέλπισθ' όταν είναι 18 ετών και έχει την χάρη και την γοητεία του νεαρού μας φίλου.

Ένας φίλος του, που τον γνώρισε στο Παρίσι, διηγείται το εξής σχετικό ανέκδοτο, που είναι χαρακτηριστικό και της γοητείας που εξέσκαψε σε γυναίκες και σε άνδρες, ο τρομερός νεαρός.

«Ένα χειμωνιάτικο απόγευμα ο ντε Λετοριέρ κατέβηκε από την σοφίτα του για να κάνει τον συνηθισμένο του περίπατο στα κέντρα. Στον δρόμο όμως, έπιασε μια δυνατή βροχή και ο νεαρός ευγενής αναγκάστηκε να καταφύγει κάτω από ένα μπαλκόνι.

«Η βροχή όμως δεν έλεγε να σταματήσει. Όσον πήγαινε και δυνάμωνε. Εκείνη την ώρα πέρασε μπρός από το νέο ένα μόνιμο κενό. Ο άμαξας που γύρευε πελάτη σταμάτησε και του πρότεινε να τον παραλάβει.

«Δεν μπορείς να με πιάς πουθενά, του απάντησε ο Λετοριέρ, είμαι έλκεινά απέναντος.

«Ο άμαξας που είχε ήδη γοητευθεί από το ωραίο παρουσιαστικό του νέου, του είπε:

—Και γι' αυτό σκοτίζεσαι, πολύμηπά μου; Ανέβα και δεν θέλω δεκάρα από σένα.

—Εύχαριστώ, πήγαίνε με στο δικαστικό μέγαρο, όπου έχω ραντεβού μ' έναν συνάελφο μου, σπουδαίο νομοκάνονα! Έκανε με στίμω ο νεαρός.

«Ακόμη πιο γοητευμένος τώρα ο άμαξας, τον εδήγησε στο δικαστικό μέγαρο.

«Όταν έφθασαν, κατέβηκε, του άνοιξε την πόρτα και βγάδοντας το κασέττο του, του είπε προτείνοντάς του με διάκριση ένα λουδοβίκαιο:

«Φθάσαμε έκλειμμεν; Και αφού προ-

κειται να συναντηθώ με φίλο σας, επιτρέψατέ μου την μεγάλη τιμή να σας δανείσω αυτό το νόμισμα για να παίξετε κατόπι χαρτιά με τον φίλο σας!».

Η περιπέτεια αυτή υπήρξε, τρόπον τινά το σύμβολον των όσων έμελλαν να του συμβούν αργότερα.

Για την δύναμη της γοητείας του διηγούνται και το εξής περιστατικό:

Καμιά φορά το χρέος του στον ράφτη του είχε φθάσει άνω των 300 λίβρων ποσό μεγάλο για την εποχή. Ο ράφτης του, κουρασμένος να τον περιμένει του έστειλε μία μέρα την γυναίκα του για να του ζητήσει το λαβείν του.

Η κυρία όμως, του ράφτη, όχι μόνο δεν εισέπραξε λεπτό, αλλά άφησε φεύγοντας έ-

«Ο Χαριτωμένος Ιππότης» (χαλκογραφία της εποχής).

πάνω στο τραπέζι του κακοπληρωτή γόητος, άλλες 100 λίβρες για τα στραβά του έξοδα!

■ ■

Όταν ο ντε Λετοριέρ έγινε 21 ετών έφερε σάν ευγενής που ήταν και κατά τα καθιερωμένα της εποχής, τις περγαμηνές του στην αύλη για να εξελεγχθούν και αφού αποδειχθή η εγγένεια της καταγωγής του, να γίνει δεκτός στην αύλη. Ο νεαρός όμως ιππότης δεν περίμενε τί θα πη ο αυστηρότατος κ. ντε Σεβίε για το γενεαλογικό του δέντρο. Του έδειξε ότι μπορούσε να τα καταφέρει και μόνος του.

Μία μέρα έκανε τον περίπατό του στους κήπους των άνακτόρων των Βερσαλλιών, όπου συναντάται με τον Λουδοβίκο 15ο. Στον βασιλέα έκανε εντύπωση η χάρη και το εξαιρετικά ευγενικό παρουσιαστικό του νεαρού ιππότη και ρώτησε τον ντε Σεβίε ποιός ήταν.

Αυτός του εξήγησε ότι ήταν ένας νεαρός ευγενής που ζητούσε να μπει στην αύλη αλλά του όποιον τα χαρτιά δεν του φαινόταν ατόφια και τώσον έπαρη. Ο Λουδοβίκος φώνηξε τον Λετοριέρ να πλησιάσει και τόσο καταβέλχτηκε από την όμιλία του, που διέταξε τον ντε Σεβίε να τον πάρει άμέσως στην αύλη, με τον τίτλο του υποκόμητος.

Ετσι ο Λετοριέρ έγινε αυλικός.

■ ■

Και ερχόμαστε στο μεγαλύτερο, το ωραιότερο αλλά και τελευταίο επεισόδιο της ζωής του, που ήταν γραφτό να τερματισθ' με την περιπέτεια αυτή.

Ο ντε Λετοριέρ, είχε δέβαινα αναρίθμητες επιτυχίες με τις γυναίκες. Όλες ήταν ξετρελλαμένες μαζί του. Καμιά όμως δεν είχε πάρει ο «Χαριτωμένος Ιππότης» στα σοβαρά. Έως ότου γνώρισε το πριγκιπόπουλο αυτό του Παρμενιούδη την Νερσίδά του. Ήταν η ωραιότερη πριγκηπισσα ντε Σουασόν ντε Σαδουά Κοβενιάν. Όμορφη, μεγάλη οικογένεια, πλούτη.

Οι δυο νέοι αγαπήθηκαν μόλις γνωρισθηκαν τρελλά. Οι γονείς όμως της νέας, που μυρήθηκαν εγγαίως τις σχέσεις των δυο νέων, και που δεν συμφωνούσαν φυσικά, διόλου σ' αυτές, γιατί είχαν άλλα δειρά για την κόρη τους, την πήραν και την έμεισαν σ' ένα μοναστήρι. Και επαναλαμβάνεται εδώ η ιστορία του Ρωμαίου και της Ιουλιέττας. Ο «Χαριτωμένος Ιππότης», πήγαινε τακτικά στο μοναστήρι και σκαρφάωντας με μια σχολινένια σκάλα ως το δωμάτιο της νέας περνούσε μαζί με την αγαπημένη του ώρες έξέχαστες, έως ότου ερδίζε η αύλη και ξανάφευγε για να ξαναγυρίσει το άλλο δωάδι. Αλλά και αυτή τους η περιπέτεια περιήλθε εις γνώσιν της οικογενείας της νέας. Όλοι εφρόναξαν για την προσβολή και ένα μέλος της οικογενείας, ο βαρώνος ντ' Υζεουά ανέλαβε να ξεπλύνει το αλγος. Κάλεσε τον νεαρό έγκομήτα σε μονομαχία. Εκείνη την εποχή όμως έτυχε ν' αρραστήση από βλογιά ο βασιλεύς και ο Λετοριέρ, άφωσιωμένος θεράπων του, εδήλωσε ότι θα μονομαχούσε μόνον όταν γινότανε καλά ο κύριός του, τον οποίο ήθελε αυτοπροσώπως να περιποιηθ'.

Σε λίγο ο Λουδοβίκος πέθανε, και αφού έγιναν όλα κηδείες κ.λ.π., ο ντε Λετοριέρ μύησε του ντ' Υζεουά ότι ήταν έτοιμος να χτυπήσει μαζί του. Η μονομαχία έγινε και το ξίφος του βαρώνου περνούσε πέρα πέρα τους πνεύμονας του νέου.

Η πληγή του ήταν σοβαρά, αλλά ο ντε Λετοριέρ είχε γερή κόραση και διέφυγε τον θάνατο. Έκανε όμως την άπειρη κηδεία νά μην ακούση τοξές γιατρούς και να σηκωθεί την τετάρτη κιόλας ημέρα για να τρέξει εις συνάντησιν της αγαπημένης του. Ένψ όμως σκαρφάωνε στα παράθυρά της άνοιξαν οι πληγές του, και ο Λετοριέρ έπεσε αιμόφυρτος κάτω.

Και σάν αληθινός Ιππότης που ήταν, προτίμησε να του φύγει όλο το αίμα και να πεθάνει επί τόπου παρά να καλέσει εις βοήθειαν και να εκθέσει την αγαπημένη του. Αυτό υπήρξε το τραγικό τέλος του ωραίου, του πιο γοητευτικού Ιππότη των νεωέρων χρόνων.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Αγάπη σκλάβου

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΚΟΥΡΤ ΧΙΜΜΕΛ

Ο καθηγητής Πουργκατάλλερ ταξίδευε στο Μαρόκο για μελέτες. Μία μέρα, επιστρέφοντας στο ξενοδοχείο του, βρέθηκε τυχαία σ' έναν καυγά Ιθαγενών. Με την περιέργεια των περιηγητών, πλησίασε να δει τι συμβαίνει. Στο μεταξύ, στην άκρη του δρόμου είχε φανή μια περίπολος. Οι συμπλεκόμενοι έσπευσαν να εξαφανισθούν, αφήνοντας στο δρόμο έναν πανύψηλο μαύρο, τον Μαχαμέτ, που δεν φαινόταν να φταίη και πολύ σ' αυτή την υπόθεση.

Ο ένωμοτάρχης όμως που βρισκότα επί κεφαλής της περιπόλου, άρπαξε, χωρίς πολλές διατυπώσεις τον δυστυχισμένο Μαχαμέτ και διέταξε να τον οδηγήσουν στο κρατητήριο.

Η τύχη του ήταν γνωστή εκ των προτέρων: οι στρατιωτικές αρχές δεν άστειούνται στις άποικίες. Με την κατηγορία «επί διαταράζει της τάξεως», θα πετύχαινε τουλάχιστον εκκοσμήντε ραβδισμούς και κανένα μήνα φυλάκιση.

Ο καθηγητής Πουργκατάλλερ εξανέστη: η συνειδήσή του δεν άνεχόταν να τιμωρηθ' άδικα ένας άθωος. Ακολουθήσε τον Μαχαμέτ στο τμήμα, κι' εκεί, εξέθεσε στον άνακριτή την υπόθεση όπως την είχε αντίληφθ'. Ο άνακριτής δεν δυσκολεύθηκε να πεισθ' και άφησε ελεύθερο τον Ιθαγενή—που ανάλυθηκε σε άτέλειωτες ευχαριστίες.

Επειτα από λίγες μέρες, ο καθηγητής Πουργκατάλλερ, αφού τέλειωσε τις μελέτες του, έτοιμαζόταν ν' αναχωρήσει. Την ώρα που ανέβαινε σ' αυτοκίνητό του, παρουσιάσθηκε ο Μαχαμέτ. Ο μαύρος ρίχτηκε μπροστά στο αυτοκίνητο, με το μέτωπο στη γη και χωρίς λέξη έμεινε σ' αυτή την στάση.

Ο Πουργκατάλλερ δεν ήξερε πώς ν' ξεμπλέξη. Γύρω του είχε σχηματισθ' κύκλος περιέργων κι' αυτό τον ένοχλούσε. Η ώρα, εξ' άλλου, ήταν περασμένη.

—Θέλεις να μ' ευχαριστήσεις, Μαχαμέτ; είπε. Δεν αξίζει τον κόπο. Σο' εχόμαι να ζήσης εύτυχισμένος.

Ο μαύρος τον κύτταξε με δακρυσμένα μάτια:

—Φεύγεις απ' αυτόν τον τόπο, αφέντη, είπε. Τι θ' άπογίνω χωρίς σεένα;

—Είσαι νέος και γερός. Εύκολα θα κερδίσης το ψωμί σου.

Ο μαύρος κούνησε άρνητικά το κεφάλι.

—Έλαβα μέρος σε συμπλοκή, είπε, θα με διώξουν και κανένας δεν θα φροντίσει πιά για μένα, ούτε θα μ' άνοιξη δουλειά. Πάρε με στην υπηρεσία σου, αφέντη!

«Στην υπηρεσία μου» σκέφθηκε ο Πουργκατάλλερ πνίγοντας τα γέλια του.

Η «υπηρεσία του» της Βιέννης άποτελούνταν έν συνόλω απ' την ξανθή μαγειρίσά του Τουανέττα Κρέντερ—γιατί ο καμαριέρης του Φράντς τον είχε εγκαταλείψει τελευταία για να παντρευθ'. Έπρεπε, στην επιστροφή του, να ψάξη για άλλον υπηρέτη.

—Θά είμαι ο πιο ταπεινός σκλάβος σου, παρακάλεσε ο Μαχαμέτ. Σε ίκετεύω όμως, μην μ' αφήσης σ' αυτόν τον ξένο

τόπο όπου ο ήλιος της παρουσίας σου δεν θά λάμπη πιά για μένα!

Ήταν δύσκολη ή θέση του Πουργκατάλλερ. Ο σωφέρ του είπε:

—Είμαι ώρα, αφέντη.

—Ανέβα! φώναξε άπελπισμένος ο καθηγητής στον Μαχαμέτ.

■ ■

Η Τουανέττα ήταν ευχαριστημένη. Είχε λάβει απ' το Μόναχο ένα τηλεγράφημα που της άνήγγειλε πώς ο Κύριος θάρχόταν εκείνο το βράδυ. Κι' όρθια μπροστά στα φουρνέλλα της, έτοιμαζε ένα επιμελημένο «μενού» για να γιορτάσει αυτή την επιστροφή.

«Τον καυμένο τον κύριο, σκεπτόταν με συμπόνια, τι νάτρωγε στην Άφρική, σέ όλο αυτό το διάστημα; Ίνδοκάρυδα...»

Ήταν χάριμα οφθαλμών με την άσπρη ποδιά της και το ωραίο της μπουνέ. Μόλις εικοσιέξη χρονών, είχε μια διάφανη επιδερμίδα, καστανόξανθα μαλλιά και

το χαμόγελο στα χείλη.

Ήταν άφωσιωμένη στον κύριό της. Είχε σέ μεγάλη ύποληψη και θαύμαζε φαντατικά τον καθηγητή: πίστευε πώς τα χειρόγραφα του κι' οι πάπυροι του ήσαν έργο δαιμόνων και μάγων.

Ίσως νά ήταν κι' έρωτευμένη με τον καθηγητή. Πάντως, η φιλοδοξία της ήταν να τον υπηρεθ' μόνη και δεν θάβλεπε με καλό μάτι την πρόσληψη ενός υπηρέτου. Φάνηκε τυχερή που γλύτωσε απ' όν Φράντς που την ένοχλούσε με τις ένωτοτροπίες του και δεν ήταν άνάγκη ά μηή σέ καινούργιους μετέλades.

Την νύχτα στίς όχτώ, ένα ταξί σταμάτησε μπροστά στο σπίτι. Η Τουανέττα τα παράτησε όλα στη μέση κι' έσπευσε στην πόρτα του κήπου.

Στη λάμψη του ηλεκτρικού της εισόδου, ο Πουργκατάλλερ πλήρωνε τον σωφέρ. Η Τουανέττα έτοιμαζόταν να τρέξει χαρούμενη να προύπανθήσει τον κύριό της. Εκείνη όμως τη στιγμή, φάνηκε πίσω απ' το αυτοκίνητο ο Μαχαμέτ.

Σωστός κολοσσός, ο μαύρος, κρατούσε τις δυο πελώριες βαλίτσες του καθηγητή. Η Τουανέττα τρόμαξε και παρ' όλη γο να μπηξή μια κραυγή. Ο Μαχαμέτ φορούσε μία μπλέ λιβρέα που του είχε αγοράσει ο Πουργκατάλλερ στην Μασσαλία και κάτω απ' το κασέττο του ένα παιδιαστικό χαμόγελο φώτιζε το πρόσωπό του.

—Θά μείνη στο σπίτι μας αυτός, κύριε; ρώτησε η Τουανέττα.

—Αργίζω να το πιστεύω, άποκρίθηκε ο καθηγητής. Τι έκπληκτο ύφος είναι αυτό; Δεν μ' άσπρίγγεις το χέρι;

—Μιλά σοβαρά ο κύριος;

—Πρός το παρόν, να μ' άσπρίγγεις το φαί, γιατί δεν σε βλέπουμε απ' την πείνα, ο Μαχαμέτ κι' εγώ. «Υστερα, τά λέμε. «Υστερα απ' το γεύμα, και όταν σέρβιρε τον καφέ, ο καθηγητής της είπε:

—Τώρα, να σερβίρης τον νέγρο μέσα στην κουζίνα. Μην του δώσης όμως να πιή μύρα, γιατί δεν ξέρει καν τί πράγμα είναι. «Υστερα, νάρθης να σο' διηγηθώ την ιστορία.

Σε λίγο, η Τουανέττα είχε μάθει όλη την ιστορία.

—Τι θέλει ο Κύριος να κάνει στο σπίτι μας αυτός ο Μαχαμέτ; Δεν ξέρει καθόλου τον τόπο. Κι' ούτε λέξη γαλλική.

—Δεν βαρύνεσαι, Τουανέττα, θά μάθω. Κουτός δεν είναι. Πες πώς είναι ένα άγοράκι με ζυμνό μυαλό, που δεν ξέρει ακόμα την ζωή. Και θά δης τις προσόδους που θά κάνει...

—Αγοράκι; Αγοράκι που έφθασε τό χρόνια που έχει ένας άνδρας...

Γιατί είχε προσέξει τις ματιές του Μαχαμέτ, διαισθανόμενη την σημασία των.

Ο Πουργκατάλλερ, όταν έκείνη βγήκε, την παρακολούθησε με τά βλέμματα. Θά μπορούσε να τά καταφέρη μία χαρά να χειραφετήση τον μαύρο, ή καλή Τουανέττα!

■ ■

«Υστερα από τρία χρόνια, όλα πήγαιναν μία χαρά. Τον Μαχαμέτ τον εί-

«Ετοιμαζόταν να τρέξει χαρούμενη...

χαν βολέψει σ' ένα εδράκι στο δωμάτιο στο άνω πάτωμα. Ο Πουργκάλλερ του είχε στρώσει ένα χαλάκι μπροστά στο παράθυρό του κι' εκεί, πέντε φορές τη μέρα, ο μαύρος έκανε την προσευχή του.

Ο Μωχαμέτ πιστός κι' υπάκοος σαν σκλάβος έκτελούσε την υπηρεσία του με μεγάλη τάξη κι' ακριβεία. Καταλάβαινε σχεδόν άμεσως την δουλειά που του ζητούσαν να κάνει κι' η δεξιότητά του ήταν καταπληκτική.

Το σπίτι κι' ο κήπος ήταν τακτοποιημένα κι' απολύτως καθαρά. Σερβίριζε στο τραπέζι με έναν βουβό σεβασμό που προκαλούσε τον θαυμασμό των συνδαιτυμόνων. Και με τι περιφάνεια μετέφερε μια μέρα ένα δέμα βιβλίων που του έδωκαν απ' την βιβλιοθήκη του Πανεπιστημίου στο σπίτι του καθηγητού! Δεν άργησε να μιλά γερμανικά.

Ότι φοβόταν η Τουανέττα δεν συνέβη. Η συγκατοικία με τον μαύρο δεν είχε τίποτα το άτυπο. Ο Άφρικανός σεβόταν πολύ την μαγειρίσα κι' ο υπερβολικός του θαυμασμός την έφερε σε στενόχωρη θέση. Για πολλόν καιρό, η Τουανέττα δεν μπόρεσε να καταλάβει τι συνέβαινε μέσα της.

Γρηγορώτερα από ό,τι θα πίστευε η ίδια, η Τουανέττα συνήθισε στην παρουσία του ξένου. Ο Μωχαμέτ έκανε τα αδύνατα-δυνατά για να τήν έπιτύχει αυτό, γιατί ένοιωθε μια μεγάλη έπιθυμία να βρίσκεται κοντά της. Αφού τέλειωνε την εργασία του, μπορούσε να περάσει όλοκληρες στην κουζίνα, καθισμένος σ' ένα σκαμνάκι, και να κυττάζει την Τουανέττα να μαγειρεύει. Έφερνε τα πιάτα που έπρεπε να λουστράρει, τα ρούχα που έπρεπε να ξεσκονίσει. Είθε κι' έπαθε η Τουανέττα να τον έμποδισαν να την συνοδεύει όταν πήγαινε να ψωνίσει στην αγορά.

Τόν λυπούνταν όμως κιόλας. Ο δυστυχισμένος, σκεπτόταν, ξεριζώθηκε μια μέρα ξαφνικά απ' τον τόπο του για να βρεθεί σ' ένα άγνωστο τόπο, σαν έρημη ψυχή.

Ένα Κυριακάτικο απόγευμα, μια φίλη της Τουανέττας την ζήτησε να βγούν μαζί. Ήταν μια Βιεννέζα είκοσιπέντε χρονών πάνω-κάτω, ύψους ενός δικαστού. Ο Πουργκάλλερ έλειπε στην έξοχή. Ο μαύρος λοιπόν έμεινε μόνος. Είχε νυχτώσει πρό πολλού, όταν επέστρεψε η Τουανέττα.

Επιστρέφοντας, τόν είδε να κάθεται και να την περιμένει στην είσοδο. Ο μαύρος έδειξε μεγάλη χαρά, βλέποντάς την να έρχεται.

Ο καθηγητής, που είχε προσέξει την αφοσίωση του Μωχαμέτ για την Τουανέττα, την φώναξε μια μέρα και της μίλησε με τρόπο, κατά την απουσία του μαύρου.

—Τι θέλετε να του κάνω αυτό του δυστυχισμένου; σάωσε ή πονόλαιμη μαγειρίσα. Ο Κύριος δεν θα βρει ποτέ πιά αφοσιωμένο υπηρέτη, ούτε και πιά σοβαρό. Προχθές, μούφερε τις οικονομίες του να τις φυλάξω και να τον συμβουλέψω τι να τις κάνει.

—Για σένα, ανησυχώ, Τουανέττα. —Ο Κύριος έχει άδικο. Ο Μωχαμέτ είναι παλληκάρι πολύ καθώς πρέπει. Είναι σαν ένα σκυλάκι μαζί μου.

—Χμ! Χμ! —Πρέπει να πιστέψω ο Κύριος. Θα πήγαινα περίπατο χωρίς φόβο επί ώρες με

τόν Μωχαμέτ μέσα στο δάσος. Τόν λυπούμαι.

—Κι' εγώ το ίδιο, είπε ο Πουργκάλλερ.

Μια μέρα, η Τουανέττα αποφάσισε να πάρει μαζί της έξω τον μαύρο. Στην αρχή, φοβήθηκε μήν κινήσει την περιέργεια του κόσμου. Όταν όμως, μιάν όμορφη Κυριακή του Ιουλίου, ο Μωχαμέτ πήγε για πρώτη φορά περίπατο στο Πράτερ, μαζί της, η Τουανέττα καθυσάχασε όλος δόλος. Φαινόταν τόσο εύγενικός με την σκούρα στολή του και στεκόταν τόσο διακριτικά κοντά της, ώστε δεν υπήρχε φόβος σκανδάλου. Κανείς δεν τούς έδωκε προσοχή. Τόν μαύρο θά τον πήραν για κανέναν υπηρέτη ξένης πρεσβείας.

—Αν η Τουανέττα ρωτούσε τόν εαυτό της, θά ανακάλυπτε πως ο Μωχαμέτ σιγά-σιγά είχε πάρει μια μεγάλη θέση μέσα στην καρδιά της.

Τώρα, της φαινόταν πολύ φυσικό να βγαίνει περίπατο με τον Μωχαμέτ. Τους έβλεπαν μαζί στους δημοσίους κήπους, στα πανηγύρια όπου ο μαύρος διασκεδάζει στην σκοποβολή. Καθώς είχαν ελεύθερη δλόκληρη μέρα, πήγαν να την περάσουν μακριά απ' την πόλη, μέσα στο δάσος. Όταν ο ήλιος εξαφανίστηκε πίσω, απ' το βουνό ο μαύρος στράφηκε προς την ανατολή, γονάτισε κι' άρχισε να προσεύχεται.

Εκείνη συνέχισε μόνη τόν δρόμο της. Σε λίγο ο μαύρος την πρόλαβε και επέστρεψαν μαζί στον σταμό, μέσα από το θεοσκότεινο πιά δάσος.

■ ■

Ύστερα από ένα μήνα, η Νέλλυ, η φίλη της Τουανέττας, την κάλεσε να πάνε σ' ένα έξοχο γλέντι.

—Δεν είναι τόσο εύκολο, είπε η Τουανέττα. Ο Κύριος βρίσκεται εδώ. Δεν πάει πιά έξοχη, βλέπεις.

—Τι σημασία έχει; Δεν θά σου άρνηθώ αυτή την άδεια.

—Ω! φυσικά!

—Ε, λοιπόν;

—Ξέρω κι' εγώ;...

—Τό ξέρω εγώ όμως, είπε η Νέλλυ.

—Απλούστατα, δεν θέλεις να αφήσεις τόν άραπη σου, γιατί ο μικρούλης φοβάται την μοναξιά!

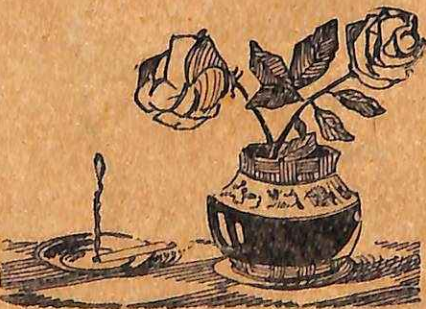
—Δεν μ' άρέσει να μού μιλάς έτσι.

—Αυτή είναι η αλήθεια. Δεν είσαι παρμάννα για νάχης μαρό... έναν μαύρο ως εκεί-πάνω! Ο κόσμος όλος σε κοροϊδεύει.

—Δεν δίνω δεκάρα.

—Ακουσέ με, Τουανέττα, αφού τó θέλεις έτσι, πάρε τον μαζί σου.

Αυτό κι' έγινε. Μεγάλη εὐθυμία επικρατούσε στο έξοχο γλέντι. Στο τραπέζι τών δυο γυναικών έφεραν την μπουκάλα κρασί που είχαν παραγγείλει.

—Προτιμότερο να μην πιη ο Μωχαμέτ, είπε η Τουανέττα. Τό κρασί τόν χτυπά στο κεφάλι.

Η Νέλλυ όμως έβαλε τα γέλια.

—Δεν έχεις την άπαιτηση να τόν αφήσης με ξερό τó λαρύγγι; Αντρακλας ως εκεί πάνω, άντέχει στο ποτό!

Ο Μωχαμέτ ήπιε λοιπόν, καταπατώντας τόν νόμο του προφήτη. Ήταν ήδη συνηθισμένος να πίνει μύρα. Τό κρασί όμως δεν είναι μύρα. Και μόλις άδεια-σε δυο φορές τó ποτήρι του, ο Μωχαμέτ ένοιωσε να τόν κυριεύει ένα συναίσθημα ελαφρότητας και χαράς.

—Ένας θαμών απ' τó γειτονικό τραπέζι κάλεσε την Τουανέττα να χορέψουν. Εκείνη άρνήθηκε, φέροντας ως δικαιολογία πως δεν ήξερε χορό.

—Μά, δεσποινίς, αυτό δεν είναι δικαιολογία! Θά οδηγώ εγώ τα βήματά σας, μη φοβάστε, δεν θά πέσουμε!

Εκείνη όμως έπαινε στην άρνησή της κι' η Νέλλυ ήταν κατάπληκτη.

—Γιατί κάνεις νάζια, Τουανέττα; Δεν είδες τι όμορφο παλληκάρι που είναι;

Η Τουανέττα έδειξε με τρόπο τόν Μωχαμέτ που χαμογελούσε μακάρια και κουνούσε τó κεφάλι του σύμφωνα με τόν ρυθμό της μουσικής.

—Α, έτσι; Για να μη ζηλέψω; Τότε, φυσικά, δεν μπορεί να γίνει τίποτα.

Και, ήδη, για τρίτη φορά, είχε σηκωθεί και χανόταν μέσα στον στρόβιλο τών χορευτών.

Τρεις θαμώνες κάθονταν σ' ένα διπλανό τραπέζι. Ήσαν νέοι, έπιναν λίγο και κάπνιζαν πούρα. Δυό ήταν πολίτες. Ένας, τριανταπεντάρης πάνω-κάτω, φορούσε στολή. Συχνά, κύτταζε προς τó μέρος της Τουανέττας.

—Ποιός είναι αυτός; ρώτησε η νέα την φίλη της. Είναι αξιωματικός;

—Και ναι, και όχι. Είναι αξιωματικός της διαχείρισης. Πολύ καλή θέση.

Ο αξιωματικός δεν άργησε να σηκωθεί και να καλέσει σε χορό την Τουανέττα.

—Δεν ξέρω να χορεύω, τού είπε και τάλι.

—Δεν βαρύνετε! Θά προσπαθήσετε.

—Όχι, σάς βεβαιώ, μού είναι αδύνατον.

—Τόσο τó χειρότερο! Τι κρίμα!

—Ίσως να λυτήθηκε κι' η Τουανέττα γιατί ο νέος ήταν συμπαθητικός. Πάντως εκείνος ύποκλήθηκε χωρίς να πειραχτεί, με μεγάλη ευγένεια.

Ήταν άργά. Τα ζευγάρια στροβιλίζονταν τρελλά. Οι θαμώνες, καθισμένοι στα τραπέζια, τραγουδούσαν κόρο, τυρολέζικα τραγούδια. Η Νέλλυ είχε απομακρυνθεί απ' την φίλη της και κάθισε σ' ένα ξένο τραπέζι παράμερα, ανάμεσα σε πλῆθος άγνωστων που διασκεδάζαν.

Η Τουανέττα, παραξευενύθηκε πως ο Μωχαμέτ δεν έλεγε λέξη. Τόν κύτταξε: κοιμόταν, αναπνέοντας ήσυχα-ήσυχα, σαν μαρό παιδί. Τό κρασί τόν είχε ζαλίσει.

Βλέποντας τόν μαύρο κοιμισμένο, ο αξιωματικός της διαχείρισης χαμογέλασε στην Τουανέττα. Κι' η Τουανέττα τού χαμογελούσε με δειλία. Δεν χρειαζόνταν τί περισσότερο για να πάρει θάρρος ο αξιωματικός και να καθήσει στο τραπέζι της νέας, κοντά της. Άρχισε να της μιλά σιγά, φροντίζοντας να μην έμπνη τον Μωχαμέτ—κι' αυτή η ψευδιστική βεντούλα δημιούργησε ανάμεσά τους πολύ γρήγορα μια οικειότητα.

Την επομένη, ο Μωχαμέτ δεν θυμόταν τίποτα πιά από αυτή τη βραδυά, ούτε πως είχε ξαναγυρίσει στο σπίτι. Η Τουανέττα όμως τó θυμόταν και για τούς δυό. Ο όμορφος αξιωματικός τούς είχε συνοδεύσει και τούς δυό κι' όταν ο Άφρικανός, τραυλίζοντας μέσα στον ύπνο του, είχε μεταφερθεί στο δωμάτιό του, η Τουανέττα σουλάτσαρε για πολλή ώρα άκόμα, μπροστά στην βίλλα, μέσα στην σκοτεινιά της νύχτας, μαζί με τόν νέο φίλος της. Κι' ύστερα, όταν τα πρώτα νυχτοπούλια άρχισαν να κελαηδούν, χωρίστηκαν με την υπόσχεση να ξαναερωθούν την επομένη Κυριακή.

Η Τουανέττα, πλη η βδομάδα, ήταν βυθισμένη σε όνειροπολήματα. Ήταν χαρούμενη και φοβισμένη συγχρόνως. Ο αξιωματικός της διαχείρισης είχε μιλήσει σοβαρά μαζί της. Ο σκοπός του ήταν ιερός κι' ήθελε να την βολιδοσκοπήσει. Της ζητούσε την άδεια να την επισκεφθεί.

Η Τουανέττα ήταν σε δύσκολη θέση. Πού μπορούσε να δεχθεί άνθρωπινά τόν επισκέπτη της; Ούτε στο δωμάτιό της, φυσικά, ούτε στην κουζίνα. Μην ξεχνάμε πως ήταν αξιωματικός. Πήγε να βρει τόν κύριό της για να τόν συμβουλευθεί.

—Πάρε τόν καφέ μαζί του σόν κήπο, είπε ο Πουργκάλλερ. Εγώ θά λείπω τó απόγευμα. Άς ελπίσουμε πως δεν θά βρέξει.

Την Κυριακή, απ' την πέμπτη πρωινή, η Τουανέττα ζύπνησε κι' έτρεξε στο παράθυρο. Φοβόταν για τόν καιρό. Ο ήλιος όμως άκτινοβολούσε.

Αδιάφορα δέθεν, με λίγα λόγια, η Τουανέττα προετοίμασε τόν Μωχαμέτ για την επίσκεψη που θά δεχόταν. Στην αρχή, σκέφτηκε να πη πώς ήταν κάποιος συγγενής της, συχαινόταν όμως τó ψέμμα.

Ο αξιωματικός της έφρασε έν μεγάλη στολή, μ' ένα μπουκέτο κόκκινα γαρύφαλλα, γαντοφορεμένος. Η Τουανέττα τόν δέχτηκε με την καθημερινή ποδιά της.

Τώρα, ήταν καθισμένοι ο ένας κοντά στον άλλο, στο μικρό τραπέζι τού κήπου, κάτω από ένα πλατάνι. Απ' τó σπίτι ακουγόταν ο ήχος μετάλλου; ο Μωχαμέτ γυάλιζε τά άσημικά κι' έβαζε τά μαχαιροπήρουνα ένα-ένα στην θήκη.

Την προσηγυμένη Κυριακή, η Τουανέττα κι' ο φίλος της είχαν φιληθεί πολλές φορές. Σήμερα όμως, ύστερα απ' την αίσθηση σε γάμο, την έσφιξε θερμά στην αγκαλιά του. Η Τουανέττα χαμογελούσε εύθυμη.

Ένας θόρυβος βημάτων στην δεντροστοιχία την έκανε να τιναχτεί: ο Μωχα-

μέτ είχε φανεί.

Προχωρούσε άργά. Η Τουανέττα, γεμάτη φόβο, τόν κύτταξε. Τό πρόσωπο όμως τού μαύρου είχε τó ίδιο καλοκάγαθο ύφος.

—Νά ο Μωχαμέτ, είπε κουτά, για να πη κάτι. Έξέ άλλου, τόν γνωρίζετε.

Με μια πολύ φυσική χειρονομία, ο άρραβωνιαστικός της έδωκε τó χέρι σόν μαύρο.

—Άρκει, σκέφτηκε η Τουανέττα, να μην τού πη λέξη για τά σχέδιά μας! Κατά βάθος όμως, γιατί να μην τού μιλήσω τώρα παρά να περιμένω; Κάποτε, θά πρέπει να τού κάνω λόγο.

Όταν, ύστερα από μια ώρα, πήγε να συναντήσει τόν Μωχαμέτ στην κουζίνα, αυτός ήταν καθισμένος ήσυχα μπροστά στο τραπέζι και γυάλιζε τά τελευταία κουτάλια.

—Άκουσε, Μωχαμέτ, τού είπε.

Τό θάρρος της όμως την εγκατέλειψε και δεν συνέχισε.

■ ■

Ύστερα από δυό μέρες, ο καθηγητής Πουργκάλλερ επέστρεψε από μια έσπεριδα, την πρώτη μετά τά μεσάνυχτα σπίτι του. Από μακριά, είδε φωτισμένο τó σπίτι του και καθώς πλησίαζε, είδε την Τουανέττα που τόν περίμενε, όρθια μπροστά στην ελάνοιχη εξώπορτα. Φορούσε την νυχτική της κι' είχε σκεπαστή πρόχειρα μ' ένα παλτό. Τό πρόσωπό της ήταν χλωμό σαν κερί.

—Ο Μωχαμέτ, κύριε... μπόρεσε μόνο ν' άρθρώσει.

Ο Πουργκάλλερ τῆς έκανε νόημα να τόν οδηγήσει επάνω.

Ανέβηκαν γρήγορα-γρήγορα τις σκάλες ως τó τελευταίο πάτωμα.

Ο καθηγητής έσπρωξε απότομα την πόρτα της Τουανέττας.

Μέσα στο δωμάτιό της, ο μαύρος κοιτόταν στο πάτωμα, νεκρός. Ένα έγχειρίδιο ήταν βυθισμένο στο στήθος του, ως την λαβή. Ο δυστυχισμένος θά είχε χτυπηθεί με όλη την δύναμή του κι' η μαχαίρια είχε βρει την καρδιά του. Τά ρούχα του ήταν βουτηγμένα στο αίμα.

Ο καθηγητής πήρε τó πτώμα στην αγκαλιά του και τó μετέφερε στο σαλόνι όπου τó ξάπλωσε επάνω στο ντιβάνι. Κατά την μεταφορά, τó αίμα τού σκοτωμένου κηλίδωσε τó κατάλευκο πλάστρον τού Πουργκάλλερ.

Ο καθηγητής πήγε να πλύνει τά χέρια του. Όταν επέστρεψε, έκλεισε τά μάτια τού μαύρου και, χωρίς να ξέρη τó γιατί, άπλωσε μια κουβέρτα στα πόδια τού

πτώματος. Ύστερα, τηλεφώνησε σόν γιατρό και πήγε να βρη την Τουανέττα στο γειτονικό δωμάτιο.

Της έδωκε να πη λίγο κοιτάκι για να συνέλθει. Και σιγά-σιγά, εκείνη μπόρεσε να τού διηγηθεί τι είχε συμβεί.

Είχε κοιμηθεί ως δυό ώρες, όταν ξύπνησε απότομα, τυφλωμένη απ' τó φως της λάμπας που άναψε. Είθε τόν Μωχαμέτ όρθιο μέσα στο δωμάτιό της. Είχε ύφος πολύ πρῶο. Τού είπε έπιτακτικά να φύγει, δεν φάνηκε όμως να την ακούει, απειναντίας πλησιάζοντας, κάθισε στο κρεβάτι της. Τότε, της έπιασε τά χέρια μέσα στα δικά του και τάσφιξε χωρίς λέξη, χωρίς να την κάνει να πονέσει. Εκείνη δεν τού είχε ποτέ άναφέρει για τούς άρραβώνες της κι' όμως άντελήφθη πως τά ήξερε όλα. Ύστερα, ο Μωχαμέτ μίλησε. Της μίλησε με εξαιρετική ευφράδεια. Ο Κύριος καταλάβαινε πολύ καλά τι της είπε. Δεν μπορούσε να φύγει έτσι δεν μπορούσε να τόν εγκαταλείψει, ο λευκός αξιωματικός δεν θά την άγαπούσε όσο εκείνος, ο Μωχαμέτ, ήταν αδύνατον, τó ήξερε πολύ καλά. Αν την άποχωρίζονταν, ο καυμένος ο Μωχαμέτ θά πέθαινε...

Εκείνη τόν δέχτηκε δέκα φορές. Κάθε φορά, την άφηνε να μιλά. Ύστερα όμως ξανάρχισε την φλυαρία του επαναλαμβάνοντας την αρχική επιχειρηματολογία του.

Αυτό βάσταξε πολλή ώρα. Τέλος την άγκάλιασε και την τράβηξε απ' τó κρεβάτι. Εκείνη τόν άπώθησε με όλη την δύναμή της. Την κυρίευσε όμως τρελλός φόβος: βρισκόταν ολομόναχη με τόν μαύρο και κανείς δεν θά μπορούσε να την άκούση αν καλούσε εις βοήθειαν.

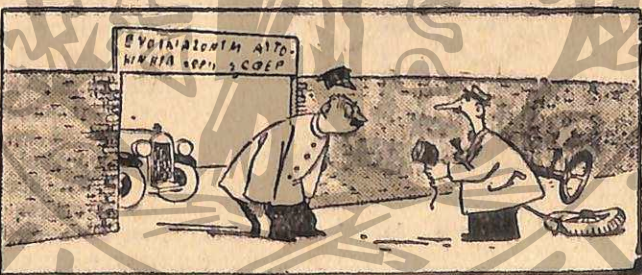
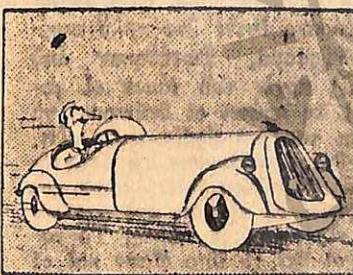
Ο Μωχαμέτ σαν να είχε πη στην σκέψη της, την άφησε επάνω στο κρεβάτι, ήσυχα σχεδόν. Κατόπιν τραβήχτηκε δυό-τρία βήματα πίσω, κυττάζοντας την Τουανέττα με γουρλωμένα μάτια. Ξαφνικά, αυτή είδε να κρατά ένα έγχειρίδιο με τά δυό τού χέρια. Τό βύθισε με όλη του την δύναμη μέσα στο στήθος του...

■ ■

Τόν μαύρο τόν έθαψαν την επομένη. Σ' ένα τάφο, σε μιάν απόμνηρη γωνιά τού άπεραντου κοιμητηρίου κοντά στον τοίχο που τó τριγύριζε. Ο Πουργκάλλερ έφριξε τρεις φτυαριές χώμα στο φέρετρο τού Μωχαμέτ. Η Τουανέττα γονάτισε στο χείλος τού τάφου με τó πρόσωπο πρισμένο απ' τά δάκρυα. Ο αξιωματικός της διαχείρισης στεκόταν κάπως παράμερα, από τάκτ...

ΚΟΥΡΤ ΧΙΜΜΕΛ

Ο Κ. ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΗΣ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΣ ΣΩΦΕΡ

—Ευκαιρία να κάμω ένα γυράκι...

—Ο ίλιγγος της ταχύτητας

—Ξέρετε... μού συνέβη κάποιο μικροατύχημα...

'Απ' όλα δι' όλους

Η ΙΔΕΑ ΤΟΥ ΟΔΗΓΟΥ

Πάρεται στην Ουαλλία ένας μικρός το-
κός σιδηρόδρομος, του οποίου οι στα-
θμοί έχουν τα πιο παράξενα και δυσ-
κολοπρόφερτα ονόματα. Μεταξύ άλλων, ύ-
πάρχει και ένας σταθμός με το χαριτωμένο

όνομα—πάρτε άναπνοή— Λανφαιρφε-
σανπουελλγινδγκερυχ! 'Ο δυσ-
τυχής οδηγός του τραίνου δεν ξέρε πώς να
τα καταφέρει με τα... χιλιμετρικά αυτά και
γεμάτα σύμφωνα ονόματα. Τώρα τελευταία
 όμως, βρήκε έναν έξυπνο τρόπο για να πα-
ρακάμψη τον σκόπελο: 'Οσάκις το τρέινο
του φθάνει σε σταθμό με κανένα από τα...
ζαχαρολοκουμοικαταπλη-
κτικα αυτά ονόματα, κατεβαίνει από το
ταξίδι του και τρέχοντας κατά μήκος του
τραίνου φωνάζει:

—'Οσοι προορίζονται για τον σταθμό αυ-
τό ές κατεβούν! Έφθασαν!
Οι επιβάται τότε σπεύδουν να ιδούν την
επιγραφή του σταθμού και έτσι ο οδηγός
κάνει την δουλειά του χωρίς να άναστατώ-
νη το λαρόνι του.

ΠΟΣΟ ΖΥΓΙΖΟΥΝ... ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ

Οι αστρονόμοι ζυγίζουν—από μακριά δέ-
χεται!—τόν ήλιο, την γη μας και άλλα α-
στρα, γιατί να μη ζυγίσουν και τα σύν-
νεφα; Έτσι δημοσιεύεται τώρα στον ευρω-
παϊκό τύπο ότι και τα σύννεφα έχουν το

βάρος των και μάλιστα αρκετά σημαντικό.
Πάρτε π.χ. έναν συννεφιασμένο ουρανό, ο-
σον περιλαμβάνει ένας ορίζων κανονικός και
ζυγίστε τον—έν μπορείτε!...—θα δώτε ότι
ζυγίζουν όλα μαζί τα σύννεφα από 300 ως
350 εκατομμύρια χιλιόγραμμα.

Είχαν δει λοιπόν οι αρχαίοι Γαλάται
όταν φοβούνταν ότι κάποτε ο ουρανός θα
πέσει και θα τους πλακώσει. Με το βάρος
που έχει!

□ □

ΕΝΑΣ ΠΟΛΥ ΚΑΛΟΑΝΑΘΡΕΜΜΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Μεταξύ των μελών της έξερευνητικής ά-
ποστολής του Σάκλετον, στον Βόρειο
Πόλο, ήταν και ένας καθηγητής της
Ψυχικής Ιστορίας, ο οποίος σε κάθε περι-
σταση έδειχνε την μεγαλειότητα λεπτότητα
και ευγένεια. 'Ακόμη και όταν η ζωή του
διέτρεχε τον έσχατο των κινδύνων, όπως θα
δοίμε παρακάτω.

Μιά μέρα, που η έξερευνητική αποστολή
εργαζόταν κάπου, άκούσθηκε μία φωνή:

—Κύριε Μάουσον!... Κύριε Μάουσον!...
Είσαθε μήπως άπασχολημένος;

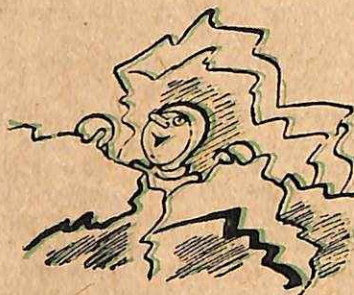
'Ο Μάουσον ήταν ο ύπαρχηγός της άπο-
στολής.

—Νά, αρκετά... έκανε αυτός χωρίς να
στραφή.

—'Αλήθεια, λοιπόν, είσατε τόσο άπασχο-
λημένος;

—'Αφού σάς το λέω...

—Συγχωρήστε με, τότε, δεν θέλω να σάς

άνησυχώ.

—Μά επί τέλους, τί τρέχει;

—Έπεσα μέσα σε μία ραγμή, και κατά
πᾶσαν πιθανότητα, δεν θα μπορέσω να βγω
μόνος μου!

Έννοείται ότι ο Μάουσον και οι σύντρο-
φοί του, έτρεξαν άμέσως και γλύτωσαν τον
πολύ καλοαναθραμμένο καθηγητή, από την
έπίσης πολύ δύσκολο θέση του!

□ □

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ;

Είναι μία μικρή άγγλική πόλη, στην κομη-
τεία της 'Υόρκης έγινε ένα πολύ περί-
εργο δημοψήφισμα. Ρωτήθηκαν από
τις εκαταδυευνικές αρχές του τόπου οι γο-
νείς και μαθηταί αν πρέπει οι δεύτεροι να
κάνουν τα «χρέη» τους το βράδυ στο σπίτι.

Φυσικά οι μαθηταί, έσπευσαν να άπαντή-
σουν ότι δεν είναι διόλου δεκτό αυτό και
ότι η μελέτη πρέπει να γίνεται στο σχολείο
και μόνο κατά τις κανονικές ώρες. Το πε-
ρίεργο όμως είναι ότι το ίδιο είπαν και οι
γονείς! Ζήτησαν να έχουν τα παιδιά τους
ελεύθερα τα βράδια, για να έξκουραζόνται
και να διασκεδάσουν με λίγο ραδιόφωνο, σι-
νεμά κτλ.

ΕΔΩ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ...

Στα παλιά τα χρόνια, για να επιστρέψη
κανείς ύστερ' από το θέατρο σπίτι του,
έπαιρνε το μόνιμπο, ύστερα ήλθε το
τραμ και τέλος το αυτοκίνητο. Τώρα έχο-
με... και το αεροπλάνο! Στην Γερμανία έγ-

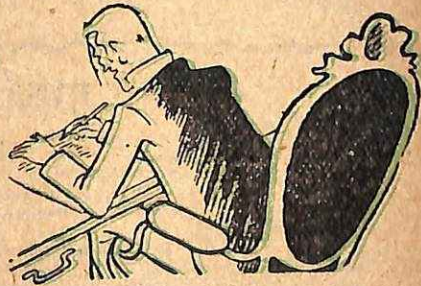
καινιάσθηκε μία ειδική νυχτερινή αεροπο-
ρική γραμμή, για τους... υπεραστικούς θεα-
τροφίλους. Με την καινοτομία αυτή, ένας
κάτοικος της Λειψίας, (Σαξωνία) θα μπο-
ρή να φεύγη στις 5.30 το άπόγευμα από το
σπίτι του, θα βρίσκεται μετά μία ώρα στο
Βερολίνο και άφου παρακολουθήση ως το
τέλος—χωρίς να διασθή μήπως χάση... τα
τελευταία λεωφορεία—την παράσταση στην
όπερα, θα ξαναπάρη στις 23.15 το αεροπλά-
νο και θάβαι μετά 55 λεπτά σπίτι του.

□ □

Ο ΖΥΓ ΒΕΡΝ ΔΕΝ ΥΠΗΡΞΕ ΑΤΑΣΙΔΕΥΤΟΣ

Κατηγόρησαν μερικοί τον Ζύλ Βερν ότι
έγραψε όλα του τα μυθιστορήματα κα-
θισμένος στην πολυθρόνα του γραφείου
του και τριγυρισμένος από τόμους επιστημο-
νικών και ταξιδιωτικών συγγραμμάτων.
Και έν τούτοις αυτό δεν είναι αλήθεια.

'Ο Βερν είχε μία ιδιόκτητη άτμοκίνητη
θαλαμηγό που την όποια συχνά έκανε τα-
ξίδια. Έτσι, επισκέφθηκε την 'Αγγλία, την
'Ολλανδία, την Δανιμαρκία, την 'Ισπανία, το
Μαρόκον, το 'Αλγέριο το 1861 έξερεύνθησε

την Σκανδιναβία, και το 1867 την Βόρεια
'Αμερική.

Άνέθηκε άκόμη και σε αερόστατο, για να
δοκιμάση μόνος του το συναίσθημα μιάς
πτήσεως. 'Η πτήση του αυτή έγινε την 28
Σεπτεμβρίου 1873.

Είναι έρωτευμένοι ο Κλάρκ Γκαίημπλ και η Καρόλ Λομπάρ;

φωτογραφικός φακός δεν λέγει
ψέμματα!

Και άν άκόμη ο συμπαθέστατος
Κλάρκ Γκαίημπλ και η γοητευτι-
κή Καρόλ Λομπάρ ήθελαν να κρατήσουν
μυστικό το ρομαντικό ειδύλλιο που έπλε-
ξαν τελευταίως οι καρδιές τους, ο άδιά-
κριτος φακός, ή μάλλον ο άσος των κι-
νηματογραφικών φωτορεπόρτερ Τσάρλς
Ρόντς κατώρθωσε να τους άποθανάτιση
σε μερικά ένστατανά που φανερώνουν
άρκετά εύγλωττα το τρυφερό αίσθημα
που τους συνδέει.

Το κινηματογραφικό αυτό ειδύλλιο δεν
έγινε φανερό εύθως έξ αρχής στο Χόλλυ-
γουντ γιατί ο Κλάρκ και η Καρόλ θέ-
λησαν ν' άποφύγουν την μεγάλη δημο-
σιότητα και τον πάταγο που θα δημιουρ-
γούταν γύρω άπ' αυτό.

'Η πρώτη ύποψία του Χόλλυγουντ για
το ρομάντσο αυτό γεννήθηκε πριν από
λίγους μήνες σε μία μεγάλη φιλανθρω-
πική γιορτή στο «Μαίμφαιρ Κλάμπ». Στην
Καρόλ Λομπάρ είχε άνατεθή ή μεγαλεί-
τερη έπιστάσια της γιορτής και ήταν φο-
βερά άπασχολημένη όλη την ώρα που
οι διάσημες στάρ και ή άριστοκρατία
της κινηματογραφουπόλεως το είχαν ρί-
ξει στο χορό. Παρ' όλες όμως τις μεγά-
λες άσχολιες της, ή Καρόλ κατώρθωσε
να κλέψη μερικές στιγμές για να χο-
ρέψη με τον Κλάρκ τρεις χορούς. Και
καθώς χόρευαν έμοιαζαν να είχαν ξεχά-
σει τον κόσμο ολόκληρο, άφοσιωμένοι
στον έαυτό τους. Τι έλεγαν ο ένας στον
άλλο κατά το διάστημα των χορών αυ-
τών, δεν έμαθε κανείς. Έφυγαν όμως ο
καθένας χωριστά. 'Η Καρόλ έφυγε πολύ
άργα, και ο Κλάρκ, όταν έφυγε, συνώ-
δευε την Έντα Άνταμς, την χαριτωμέ-
νη καινούργια ήθοποιό της Μέτρο-Γκόλ-
ντουν, την όποια είχε προσκαλέσει ο Γ-
διος στην γιορτή.

Λίγες μέρες άργότερα ή Καρόλ και ο
Κλάρκ έθεάθησαν πάλι μαζί. Το Χόλλυ-
γουντ, όπως συνήθως, άρχισε το κουτσο-
μπολιό. Κάτι τέτοιες ειδήσεις κυκλοφο-
ρούν και διαδίδονται άστραπιαία.

'Ο Κλάρκ και ή Καρόλ έσκασαν στα
γέλια όταν τους το είπαν. Δήλωσαν ότι
είναι «δυο καλοί φίλοι» και ότι ή φιλία
τους χρονολογείται από τόσα χρόνια τό-
ρα. Και άναστήσαν με άδιάφορία τους
ώμους των χωρίς να άπαντήσουν στις ά-
διάκριτες έρωτήσεις των περιέργων.

Τότε διάφορα «λαγωνικά» του κουτσο-
μπολιού άρχισαν να γυρίζουν στα νυκτε-
ρινά κέντρα και στις άριστοκρατικές λέ-
σχες, πιστεύοντας να τους συναντήσουν.
Έτσι, πᾶς να το μάντευαν αυτό ο Κλάρκ
και ή Καρόλ. Έτσι απέφυγαν να έμφα-
νισθούν στα έπίσημα νυκτερινά κέντρα
και άν' ατόων πήγαν σε συνολικά τους κι-
νηματογράφους, σε άγώνες πυγμαχίας,
σε κοθροσες αυτοκινήτων.

—Μήπως δεν έχω το δικαίωμα να συ-
νοδεύω την Καρόλ όταν θέλει να πάη
στον κινηματογράφο; ρώτησε χαμογελών-
τας ο Κλάρκ.

Οι δυο «αχώρι-
στοι» ο Κλάρκ
Γκαίημπλ κι
η Καρόλ Λομ-
πάρ διαβάζουν
πλάι-πλάι το σε-
νάριο ενός νέου
φίλμ στα όποια
θα παίξουν μαζί.

Φυσικά! Ποιος μπορούσε να του το
άρνηθ; αυτό;

Έτσι, όταν τελευταία ήρθε ένα τσίρ-
κολο στο Χόλλυγουντ, ο Κλάρκ και ή
Καρόλ βρέθηκαν εκεί ο ένας δίπλα στον
άλλο, κρατούμενοι τρυφερά από το χέρι.

Έδωσαν καρμικές στους ελέφαντας,

γέλασαν με τους κλόουν και χειροκρότη-
σαν μ' ένθουσιασμό στα επικίνδυνα άκρο-
βατικά γυμνάσματα. Έμοιαζαν με δυο

παιδιά που απέλαμβαναν με την καρδιά
τους μία μέρα διακοπών. 'Ο Κλάρκ και
η Καρόλ άναγνωρίζονται πολύ εύκολα
από το πλήθος, πράγμα που δεν συμβαί-
νει σε πολλούς στάρ. Και οι δυο είναι Γ-
διοι στην πραγματική ζωή όπως τους
βλέπουμε στην όθνη.

Έκατοντάδες ολόκληρες ένθουσιωδών
θαυμαστών τους τριγύρισαν, άμέσως, ζη-
τώντας τους αυτόγραφα. Έκείνοι έσπευ-
σαν πρόθυμα να ικανοποιήσουν την παρά-
κληση όλων αυτών των ανθρώπων, που
ήσαν ως επί το πλείστον άνθρωποι του
λαού. Και στο τέλος άναγκάστηκε να έ-
πέμβη ή άστυνομία για να τους άπαλλά-
ξη από μερικούς πολύ φανατικούς θαυ-
μαστάς των.

Έξακολουθούσαν όμως πάντοτε ν' ά-
ποφεύγουν τα έκλεκτά κέντρα στα όποια
συνάγουν κυρίως οι στάρ του κινηματο-
γράφου. Δεν έθεάθησαν ποτέ μαζί ούτε
στο «Τροκαντερό» ούτε στο «Κόκκονοι
Γκρόβ». Όταν έπιθυμούσαν συντροφιά,
προσκαλούσαν μερικούς διαλεχτούς φί-
λους των στο σπίτι της Καρόλ για γεύ-

μα ή μπριτζ. Άλλοτε πάλι πήγαιναν σε
κανένα γειτονικό κινηματογράφο να δούν
καμμία καινούργια ταινία.

Έν τῷ μεταξύ ή Καρόλ έπαξε μερι-
κές άστείες φάρσες στον Κλάρκ όπως
συνήθίζει να κάνει στους καλλίτερους φί-
λους της.

'Η Καρόλ Λομπάρ έχει άνεπτυγμένη
σε μεγάλο βαθμό την διάθεση για
χιούμορ. 'Επί χρόνια ολόκληρα οι φάρ-
σες της διασκεδάζαν τρυφερά το Χόλλυ-
γουντ. Πρέπει όμως να πούμε ότι τα ά-
στεία της δεν πείραξαν ποτέ κανένα
'Ηταν πάντα λεπτά, έξυπνα και διασκε-
δαστικά.

'Ο Κλάρκ—άντως ήταν συνθημαμένος
στα άστεία αυτά γιατί ήταν άνέκαθεν έ-
νας από τους καλύτερους φίλους της Κα-
ρόλ και τότε άκόμη που δεν υπήρχε ή
νός ειδύλλιο άγαμεταξύ τους. Είναι άλ-
λωστε ο τύπος του άνοιχτόκαρδου παλ-
ληκαριού που—παραέγει τα άσπια
πειράγματα και διασκεδάζει πρώτος-πρώ-
τος με μία φάρσα, έστω και άν είναι ελε-
βάρος του.

□ □

'Η πρώτη φάρσα της Καρόλ Λομπάρ
στον Κλάρκ έλαβε χώρα πριν από άρ-
κετά χρόνια όταν πρωτοεμφανίσθηκε ο
Γκαίημπλ στην όθνη και άάμβωσε με
τη λάμψη του το κινηματογραφικό στε-
ρέωμα.

'Ο Κλάρκ μάζεψε συγχαρητήρια κι' έ-
παίρους από παντού για την θριαμβευτι-

κή επιτυχία που είχε σε μια ταινία. Ιη-
λεγραφήματα και δώρα έπεφταν σαν
βροχή.

Τότε ένεφανίθη και η Καρόλ Λομπάρ,
αυτοπροσώπως, κουβαλώντας ένα μεγα-
λο πακέτο, το οποίο προσέφερε στον
Κλάρκ. Έκείνος το ξετύλιξε βιαστικός
γιατί το πακέτο μετακινούνταν μόνο του
άρκετά άνησχα. Και τότε αντίκρουσε έ-
να κλουβί μέσα στο οποίο βρισκόταν μια
χαριτωμένη μικρή... μαϊμού που μοίρα-
ζε δεξιά κι' αριστερά χαμόγελα και φι-
λιά!

Ο Κλάρκ γέλασε ένθουσιασμένος! Το
ίδιο κι' η Καρόλ και όλο το Χόλλυγουντ.
Αυτά συνέβαιναν τον καιρό που ο Κλάρκ
και η Καρόλ ήταν μόνο δυο καλοί φι-
λοι· και τίποτα περισσότερο.

Πριν από λίγον καιρό όμως, την ήμέ-
ρα της Άγίας Βαλεντίνης που αντιστοι-
χεί με τη δική μας Πρωταπριλιά και ο
ένας πειράζει τον άλλο, η Καρόλ απέφα-
σισε να παίξει ένα άστειο παιχνίδι στον
Κλάρκ. Πήγε λοιπόν κι' αγόρασε ένα
παμπάλαιο αυτοκίνητο, το πιο παλιό
φορτάκι που βρήκε, παρήγγειλε να ζω-
γραφίσουν μια μεγάλη καρδιά στην κα-
ροσέρι του και τσέτευε στον καινούργιο
της φίλο.

Αυτό ήταν ένα όρατο άστειο. Ο Κλάρκ
δύος της το αντίπεδωσε ακόμη καλύ-
τερα. Έδωσε σ' ένα εργοστάσιο το αρ-
χειολογικό αυτοκίνητο της Καρόλ και
το επιδιώκωσαν ώστε να υπορρίξουν ένα
ζευγάρι. Έπειτα έδωσε στην Καρόλ ραν-
τεβό για να πάνε περίπατο σε μια κο-
σμική πλαζ του Χόλλυγουντ.

Την συμφωνημένη μέρα ο Κλάρκ ήλ-
θε να παραλάβει την Καρόλ οδηγώντας
το αυτοκίνητο που του δώρησε η ίδια! Η
Καρόλ έσκασε στα γέλια και μίλησε μέ-
σα σ' αυτό. Φάντασθητε πια την κατά-
πληξη και τα γέλια των φίλων τους ό-
ταν αντίκρυσαν την πεντάμορφη και κομ-
ψότατη Καρόλ καθισμένη δίπλα στον
Κλάρκ μέσα σ' εκείνη την αντίκα!... Κα-
θώς βλέπετε κι' ο Κλάρκ δεν στερείται
καθόλου χιούμορ και είναι ικανός ν' αν-
ταποδίδει τα ίσα στην γοητευτική φίλη
του χωρίς να της κάκοφαινετα καθόλου.

■ ■

Κι' ενώ το ειδήλλιο της με τον Κλάρκ
γινόταν όλοένα πιο τρυφερό, μεσολάβη-
σε ένα γεγονός που έθεσε την Καρόλ σε
μια κατάσταση, η οποία θα ετάραζε την
ισορροπία ενός συνηθισμένου ανθρώπου.
Της ανέθεσαν να γυρίσει μια ταινία με
τον πρώην σύζυγό της, Ουίλλιαμ Πά-
ουελλ!

Εκείνοι που ξέρουν τι συμβαίνει στο
Χόλλυγουντ θα σας πουν ότι οι ξυπνοί
διευθυνταί μιας κινηματογραφικής εταιρί-
και οι έξυπνότεροι ακόμη διευθυνταί της
Καρόλ, κανόνισαν την συνεργασία των
δύο πρώην συζύγων γιατί ήξεραν ότι θα
προσελκυαν την περιέργεια όλου του
κόσμου που θα έτρεχε να δει την Καρόλ
και τον Ουίλλιαμ — Μπιλ επί το χαί-
ρευτικώτερον — να παίζουν πάλι μαζί, έ-
στερα από το διαζύγιό τους. Το βέβαιον
είναι ότι ο Μπιλ και η Καρόλ έπαιξαν
μαζί στην καινούργια ταινία της Ούνι-
βέρσαλ «Ο σύζυγός μου Γκόντφρεντ».

Οι δυο πρώην σύζυγοι ανέλαβαν το γύ-
ρισμα της ταινίας αυτής χωρίς κανένα
δισταγμό. «Αλλάστε η απόφαση αυτή εί-
χε ληφθεί πρό πολλού, αλλά επειδή η Κα-
ρόλ είχε συμβόλαιο με την Παραμάουντ
και ο Πάουελλ ήταν στήθ της Μέτρον-
Γκόλντγουιν, αναγκάστηκαν ν' αναβάλουν
το γύρισμα της ταινίας αυτής ως τότε».

και οι δύο μέινουν ελεύθεροι από τας ο-
ποχρεώσεις της δικής των εταιρίας ο κα-
θείς.

Τι συμβαίνει όταν δυο διαζευγμένοι
παίζουν μαζί σε μια ταινία; Πώς παίζουν;
Τι σκέπτονται; Αυτά είναι ζητήματα που
αρχίζουν άμέσως να συζητούνται από ο-
λους όταν εμφανισθί μια τέτοια περίπτω-
ση.

Τώρα τελευταίως είχε εμφανισθί πάλι
μια τέτοια περίπτωση: Ο Χένρυ Φόντα
έπαιζε μαζί με την πρώην σύζυγό του
Μάργκκαρετ Σούλλαβαν στην ταινία «Το
Φεγγάρι είναι το σπίτι μας». Λίγο καιρό
πρότού αρχίζει το γυρισμα της ταινίας
αυτής η Μάργκκαρετ Σούλλαβαν πήρε
διαζύγιο από τον σύζυγό της, διευθυντή
και σκηνοθέτη Ουίλλιαμ Βίλερ. Λίγες μέ-
ρες μετά το γύρισμα της ταινίας έσπασε
το χέρι της και πήγε στο νοσοκομείο.

Κάθε μέρα ο Χένρυ Φόντα την κατέ-
κλυζε με λουλούδια και ζαχαρωτά. Μπο-
ρείτε να βγάλετε μόνοι σας συμπεράσμα-
τα.

■ ■

Δεν φαίνεται όμως να συμβαίνει το ίδιο
και στην περίπτωση της Λομπάρ και του
Πάουελ. Είναι αλήθεια ότι το φίλμ που
γύρισαν επέτυχε περιφημία και είχε με-
γάλη επιτυχία χάρις και στην μεγάλη
διαφήμιση που του έγινε.

Είναι όμως και γνωστό σε όλους ότι
ο Μπιλ Πάουελ εξακολουθεί να τσαμέ-
νη εξαιρετικά άφωτισμένος στην Τζιν
Χάρλοου.

Τώρα η Καρόλ και ο Μπιλ είναι «δυο
καλοί φίλοι» και τίποτα περισσότερο.
Φυσικά, το ίδιο λένε και για κάθε χω-
ρισμένο ζευγάρι του Χόλλυγουντ, στην
περίπτωσή όμως αυτή είναι αλήθεια.

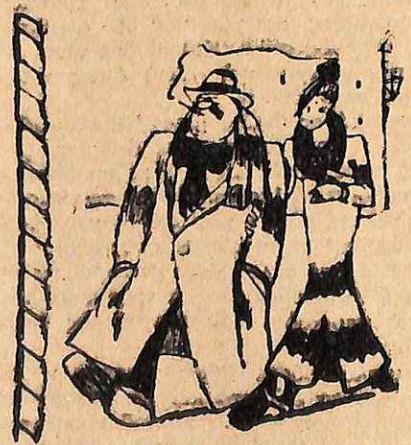
Το διαζύγιο της Καρόλ και του Μπιλ
δεν υπήρξε ποτέ από τα είδη των έχθρι-
κών διαζυγίων. Χώρισαν φιλικά όταν αν-
τελήφθησαν ότι ήταν ευτυχέστεροι ζών-
τας χωριστά παρά μαζί.

Και έτσι, τώρα που το διαζύγιο του
Κλάρκ Γκαίμπαλ από τη γυναίκα του,
έξεδωδη δριττίκως, δεν φαίνεται κανένα
νέφος στον δολιχόντα του ειδικού του
Κλάρκ και της Καρόλ.

Δεν μένει παρά να τους ευχηθούμε κα-
θε ευτυχία...

ΜΑΡΦΥ ΜΑΚ ΧΕΝΡΥ

ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Έκείνη η (Όλο παράπονο, γιατί εκείνος
καθυστέρησε στο γάμνο του):—Τί να
σου πω; Έσύ, και την ημέρα του γάμου μας
ήλθες άργά...
—Σε είπα:—Δυστυχώς όχι όσο έπρεπε...

Μαρσεγιέζικες ιστορίες

ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΟ —ΤΙΡΜΠΟΥΣΟΝ

Ο Όλιβ.— Μάριε, αγόρασε ένα σκυλί
θαύμα! Μόλις με βλέπει να επιστρέφω το
δράδι στο σπίτι, τρέχει και μου φέρνει τις
παντούφλες μου!

Ο Μάρτιν.—Πού να αγοράσεις και συ
για το γουρουνόπουλο που τρέφω εδώ και
μια εβδομάδα τώρα...

Ο Όλιβ.— Και τί κάμνει, Μάριε, το
γουρουνόπουλό σου;

Μάρτιν.—Νά, μόλις με ιδεί να α-
νεβαίνω από το υπόγειο με κάμια μποτί-
λια κρασί, στήριζει την ουρά του και μου
την δίνει για να την κάνω τιμπτουσό!

■ ■

ΜΑΘΗΜΑ ΦΥΣΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο Μάριος ψαρεύει σε μια απόκρηνη γωνία
του λιμανιού της Μασσαλίας. Σε λίγο περ-
νά ο Όλιβ και τον ρωτά.

—Ε, τιμπαίνει, τιμπαίνει η μαρίδα Μά-
ριε!

Ο Μάριος δεν απαντά.

—Και ο γοδός, Μάριε, δαγκώνει κι' α-
πό:

Ο Μάριος πάλι δεν απαντά. Εκείνη την
ώρα περνούσε από εκεί ένα σκυλί του δρό-
μου. Ο Όλιβ κάνει να του χαιδέψει το κε-
φάλι και ο σκύλος για να τον ευχαριστήσει
του πατά μια δαγκωματιά.

Τότε ο Μάριος στρέφεται προς τον Όλιβ
και ήσυχάτα.

—Και ο σκύλος, Όλιβ, δαγκώνει ο σκύ-
λος;

■ ■

ΑΛΑΝΘΑΣΤΟ ΜΕΣΟ

Ο Όλιβ παίρνει ένα γράμμα και μόλις το
διεβάλε; χάνει το κέφι του, γίνεται σκυ-
θρόπος.

Ο Μάριος τον πλησιάζει με ενδιαφέ-
ρον:

—Τόσο δυσάρεστα νέα λοιπόν όσο φέρ-
νει αυτό το γράμμα;

—Πολύ...

—Εγώ έχω ένα αλάνθαστο μέσο να μη
συγκινούμαι όταν παίρνω δυσάρεστα γράμ-
ματά.

—Τί κάμνεις;
—Σκέφτω τα γράμματα προτού τα δια-
βάσω!

■ ■

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΒΡΟΣ ΣΤΙΣ «ΜΙΣ»

Ο Μάριος παραθερίζει το καλοκαίρι σε
μια κοσμική λουτρόπολη. Λιγνέται λοιπόν
τώρα που επιστρέφει, στον Όλιβ, τις περι-
πέτειές του.

—Μια μέρα, Όλιβ, ήμουν ξεπλωμένος
στην πλαζ. Δίπλα μου ήταν ξεπλωμένη μια
νεάρα Άγγλίδα, πολύ ωραία αλλά με γάμ-
πος γέμιστες τρίχες.

—Λοιπόν;

—Λοιπόν την κυττάζα με περιέργεια, α-
φηρημένος σχεδόν, όπως μου λέγει:

—Δεν θα πάψετε λοιπόν, κύριε να είστε
αδιάκριτος; Μια ώρα τώρα κυττάτε διαρκώς
τις τρίχες μου!

—Με συγχωρείτε μίς, της απάντη; αλλά
είχα μια ύποψια μήπως ήταν οι δικές μου!

Ελαφρά και μυρωμένα,
έπεφταν, θροίζοντας, τα
ροδόχρωμα πέταλα απ' τις
άνθισμένες κερασιές.

Η Σου-Τάι καθόταν
απάνω στο χορτάρι με
κά κατάμαυρα, στυλινά μαλ-
λιά της, τα μυδαλωτά μάτια
της που έλαμπαν από χαρά.

Ήταν δεκαπέντε χρονών,
μικρότερη από την αδελφή
της που ήδη έρπάζονταν στο α-
γρόκτημα. Η Σου-Τάι μόνο έπαιζε ο-
λη μέρα στο ύπαιθρο, χαϊδεμένη, ξέγνοια-
στη. Γιατί ήταν όμορφη και το πρόσωπό
της που χαμογελούσε διαρκώς ήταν ένα
ξεκούρασμα για τα μάτια. Η εφηβική
δρυσία της ήταν ένα συνεχές ποίημα, σαν
το ρυάκι που κυλούσε ανάμεσα στο λιβά-
δι, έξω απ' το αγρόκτημα, και χανόταν
μέσα στον κήπο του γέρου Πιν-Χό; ενός
πλουσίου μανδρινού κουλάρα και γλεν-
τζέ.

Μια μέρα, ο Πιν-Χό διέσχισε το έσω-
τερικό προαύλιο του παλατιού του, όπο-
τε άκουσε μια γλυκεία μουσική. Κύττα-
ξε γύρω του κι' είδε έναν νέο που καθι-
σμένος στα σκαλοπάτια, μιμούταν με
το πρωτόγονο φλάουτο του το κελάρυ-
σμα της πηγής.

Το κατάρθενο έξερχα κι' ο γέρος μαν-
δρινός θαύμασε το ταλέντο του. Μίλησε
μαζί του κι' αντελήφθη πως ο νέος αυτός
είχε ποιητική ψυχή. Τον ρώτησε από πού
έρχόταν.

—Είμαι από δω, αποκρίθηκε απλώς ο
νέος.

—Πού έμαθες να παίζεις τόσο όμορφα;
—Στον κήπο, μιμούμενος τα πουλιά, το
θρόισμα των φύλλων, το κελάρυσμα του
ρυακιού.

—Ξέρεις και να τραγουδάς;

—Ναι.

Κι' ο νέος τραγούδησε ένα γλυκό τρα-
γουδί.

—Θα τραγουδάς και θα παίζεις για μέ-
να στο έξης, του είπε ο μανδρινός.

Δεν τον ένοιαζε να μάθει ποιος ήταν ο
νέος. Είχε απειρία δούλων και δεν μπο-
ρούσε να ξέρη την καταγωγή του καθε-
νός. Κι' έτσι ο μικρός φλαουτίστας έζησε
μέσα σ' έναν κόσμο όλο μετάξι και έβε-
νο.

Ο Πιν-Χό του χάρισε ένα άσημενο
φλάουτο κι' ο νέος, ντυμένος ολοκαίνουρ-
για, καθόταν άπάνω στα μαξιλάρια κι'
έπαιζε. Οι νότες όμως δεν ήταν μελωδι-
κές κι' ο γέρος μανδρινός μια μέρα θύ-
μωσε.

—Κυρίε μου, δεν είμαι ακόμα συνηθι-
σμένος στην καινούργια μου ζωή, εξή-
γησε ευγενικά ο νέος. Αφήστε με να κα-
τεβώ στον κήπο, και τότε θα ξαναοθί
στην μνήμη μου ή μουσική.

■ ■

Η Σου-Τάι, ολομόναχη στον λαχανό-
κηπο του αγροκτήματος, άρχισε να πλύν-
τη. Μια μέρα της φάνηκε πως το ρυάκι
ψιθύριζε στο μικροσκοπικό της α-
ύτι: «Ακολουθήσε με». Το ακολούθησε
όσπου έφθασε στο λιβάδι, όπου έφθα-
σε κάτω απ' τα δέντρα και μέσα στον
κήπο του γέρου Πιν-Χό.

Ο νέος καθόταν παύοντας φλάουτο
μπροστά σε μια κρήνη, δεν έβρισκε όμως
τις νότες του κι' ήταν θλιμμένος κι' ανή-
συχος. Θα ήθελε να ξαναβρισκόταν στην
συννοκία των δούλων, ελεύθερος και ξέ-
γνωστος. Σε μια στιγμή, πέταξε το

ΕΞΩΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Κάτω από τις

άνθισμένες κερασιές

ΤΟΥ ΤΣΕΝ-ΦΟΥ-ΠΩ

φλάουτο του μέσα στο ρυάκι.

Η Σου-Τάι, που είχε δη την θυμωμέ-
νη χειρονομία του, έβγαλε τα πέδιλά της
και έβαλε τα ποδαράκια της που ήταν
κατάλευκα σαν το χιόνι μέσα στο νερό
το ρυακιού. Έφθασε ως το νερό, πήρε
το φλάουτο και το πήγε κοντά του, ξα-
ναφέροντάς του συγχρόνως κάτι που αυ-
τός είχε χάσει.

Εκείνος σηκώθηκε και την κύτταξε,
θαυμάζοντας την υπέροχη, νεανική όμορ-
φιά της:

—Ποιά είσαι; την ρώτησε.

—Είμαι η Σου-Τάι, κόρη του Τάι-
Πίγκ.

Ο νέος δεν χόρταινε να την κυττάζει.
Η Σου-Τάι είχε άναψει φλόγα μέσα
στην καρδιά του. Την έπιασε απ' το χέρι
και της είπε:

—Εδώ είναι ο κήπος μου. Έλα, θα
τραγουδήσω για σένα ένα καινούργιο
τραγουδί που βγαίνει απ' τα βάθη της
ψυχής μου.

Κάτω απ' την ησυχία σκιά των λιτών,
ο νέος τραγούδησε για την Σου-Τάι, κι'
η μουσική και τα λόγια έμοιαζαν να
βγαίνουν απ' την καρδιά του, όπως το
νερό από μια πηγή. Η Σου-Τάι άκουγε
γοητευμένη, κι' η καρδούλα της χτυπούσε
δυνατά, κάτω απ' το κιμονό με τα κίτρι-
να κεντήματα.

Το τραγουδί τέλειωσε μ' έναν άναστε-
ναγμό κι' ύστερα από ολιγόλεπτη σιω-
πη, ο νεαρός ψιθύρισε, με φωνή που έ-
πρεπε:

—Σ' αγαπώ, Σου-Τάι.

—Κι' εγώ σ' αγαπώ, ψιθύρισε η Σου-
Τάι, της φαινόταν σαν να μην αναγνώρι-
ζε πια την φωνή της.

Όταν όμως εκείνος της φίλησε τρυφε-
ρά τα μάτια και της χάιδεψε τα μάγου-
λα, εκείνη κατάλαβε την σημασία αυ-
τών των λέξεων. Όταν την έφίξε απα-

λά στην αγκαλιά του και την
φίλησε στο στόμα, μια γλυκύ-
τατη μουσική πλημύρισε την
καρδιά της, ακόμα πιο γλυ-
κεία από εκείνη που είχε παί-
ξει και τραγουδήσει γι' αυ-
τήν.

Έτσι πέρασε η πρώτη μέ-
ρα, απ' τις πολλές μέρες που
η Σου-Τάι, ακολουθώντας
το ρεύμα του ρυακιού, μπήκε
μέσα στον κήπο του γέρου

Πιν-Χό.

Ο νέος έπαιζε τώρα κι' ο μανδρινός
με τους φίλους του, που συγκεντρώνε
πάντα γύρω του, έμεναν έκστατικοί. Ο
Πιν-Χό όμως, δεν ήταν μονάχα γέρος
και κουλάρας: ήταν κι' αρκετά κατεργά-
ρης.

—Εμπνέσαι την μουσική μονάχα α-
πό όσα βλέπεις και όσα ακούς στον κή-
πο μου; ρώτησε μια μέρα τον νέο.

—Μάλιστα, κύριε. Η όμορφη τ' ο κή-
που σου είναι η εμπνευσή μου.

Ο Πιν-Χό ήξερε πως είχε τον πιο
όμορφο κήπο σε όλη την περιοχή του
Κιάγκ-Τσιάγκ, παρ' όλα αυτά όμως,
δεν μπορούσε να πιστέψει πως από εκεί ο
νέος εμπνέονταν τις γλυκείες μελωδίες
του.

Σαν φίλι φαρμακερό τον δάγκωνε η
περιέργεια.

Δεν μπορούσε ποτέ να πιστέψει πως
μονάχα ο κήπος ήταν αρκετός για να
κάνη τον νεαρό φλαουτίστα να ξαναβρεί
την εμπνευσή του.

Αποφάσισε να κάνει τα αδύνατα-δυ-
νατά για να εξακριβώσει πως είχε η α-
λήθεια.

Ένα βράδυ, κρύφτηκε μέσα στο περι-
πτερο στο βάθος του κήπου και περιμέ-
νε.

Έφθασε το σούρουπο και σε λίγο, οι
ήχοι του φλάουτου και το τραγουδί του
νέου έκαμαν μια θεϊκή αρμονία, με τα
στερνα κελάρυσμα των πουλιών και το
κελάρυσμα του ρυακιού.

Οι δυο νέοι, άπάνω στην ευτυχία τους
να βρίσκονται ο ένας κοντά στον άλλο,
αντάλασσαν φιλιά και έρωτικούς όρ-
κους, χωρίς να παρατήνουν πώς τους
παρακολουθούσε η πονηρία ενός τρίτου.

Ο γέρος Πιν-Χό έσυρε την κοιλιά του
ως το παράθυρο και με μια ματιά που
έριξε κάτω τα κατάλαβε όλα.

Κάτω απ' το παράθυρο, στο σελινό-
ρω, που περνούσε ανάμεσα απ' τα δέντρα,
ο νέος, που είχε παρατήσει το φλάουτο,
έσφιγγε στην αγκαλιά του την Σου-Τάι,
το πιο χαριτωμένο λουλούδι του κήπου.

Ο μανδρινός παρακολούθησε
για πολλή ώρα, με απήρητο βλέμμα το
θέαμα. Κι' όταν οι έρασται έφυγαν, έπε-
στρεψε στο παλάτι του. Χτύπησε τα πα-
χουλά χέρια του το ένα στ' άλλο και
διέταξε τον υπηρέτη που έσπευσε, να κα-
λέση τον δικηγόρο του.

Κάθισε πολλή ώρα μαζί του, φλυαρών-
τας και αδειάζοντας το ένα άπάνω στο
άλλο, φλυτζάνια μυρωμένου τσαγιού.

Συζητούσαν ένα σπορό σπουδαία ζητή-
ματα, γιατί είχαν άποψορθή σε μίαν από-
μερη γωνία, μακριά από κάθε αδιάκριτο
αυτό...

■ ■

Τις ακόλουθες μέρες, ο Πιν-Χό πείρα-
ζε τον νέο μ' ένα χαϊρέκακο χαμόγελο:
—Όσο έπαψε πια να βρίσκεις την

μπνευση στον κήπο; Πού πήγε ή μουσική σου;

“Ο νέος δεν τολμούσε να μιλήσει, αλλά σπένερε σιωπηλά.

Πραγματικά, δεν έπαιζε πιά κι ούτε τραγουδούσε, γιατί ή Σου-Τάι είχε πάψει να χορεύει στον κήπο.

“Υστερα από ένα μήνα, ο Πιν-Χό άνηγγειλε τους γάμους του.

—Δέν με εϋφραίνεις π... με την μουσική σου, είπε του νέου, και σκέφθηκα να πάρω κι' άλλη γυναίκα.

“Ο νέος έσκυψε το κεφάλι κι' έκλαψε, δέν φανέρωσε όμως τόν λόγο που δέν τραγουδούσε. “Η Σου-Τάι είχε βγη άπ' την ζωή του και μαζί μ' εκείνην είχε φύγει κι' ή καρδιά του.

□ □

“Ο Πιν-Χό, με ανατολίτικη βαναυσότητα, κάλεσε τόν νέο να παρευρεθί στον γάμο του. “Ο νεαρός φλαουτίστας, μόλις είδε την γλυκειά Σου-Τάι με τό πλούσιο νυφικό της φόρεμα, έτρεξε και πήγε να κρυφτεί μέσα στον κήπο, όπου θα μπορούσε τουλάχιστον να πνίξη τόν πόνο του.

“Εκείνο τό βράδυ, την στιγμή που ο Πιν-Χό έτοιμαζόταν να πάη, όλος χαρά και χαμόγελο, στο περίπτερο όπου τόν περίμενε ή νεαρά σύζυγός του, έτρεξαν κοντά του οι δοϋλοι, κλαίγοντας και χτυπώντας άπελπισμένα τό στήθος τους.

—Κύριε μας, είπαν, ό γυιός σου ό ποιητής έπαψε να ζωί! Τόν βρήκαμε νεκρό μέσα στον κήπο.

—Τι παραμύθια είναι αυτά; φώναξε ό γέρος. Δέν έχω παιδί.

—“Ο νέος που έπαιζε φλάουτο και τραγουδούσε τόσο όμορφα, ήταν γυιός σου. τού έξηγησαν. Τόν είχες άποκτήσει με την τραγουδίστρια της όπερας που είχες παντρευτεί πριν από χρόνια κι' ύστερα την έδιωξες άπ' τό παλάτι σου. “Ήσουν τόσο θυμωμένος τότε, που όταν γεννήθηκε τό παιδί, δέν σου τό είπαμε. Νομίζαμε πως ήσουν ένήμ-ρος και δέν ήθελες να σου κάνουν άλλο λόγο.

—Γυιός μου! ψιθύρισε ό Πιν-Χό, κι' ή φωνή του έξέφραζε μία βαθεία δόνη για τί πάντα λαχταρούσε ν' άποκτήση έναν γυιό. Γιατί δέν μιλήσατε όταν τόν κάλεσα ναρθή στο παλάτι;

—Γιατί νομίζαμε πως τό ήξερες, κύριέ μας, κι' ήμασταν όλοι ευτυχισμένοι για λογαριασμό σου.

“Ο γέρος μανδρινός σωριάστηκε σ' ένα κάθισμα κι' ένας-ένας, οι ύπηρέτες βγήκαν. Δυό δολέκληρες ώρες, ό Πιν-Χό έμεινε καθισμένος. Εκεί, βασανιζόμενος άπ' τις τύψεις του. “Υστερα, ή σοφία τών προγόνων του ήρθε εις βοήθειάν του.

—“Εκείνοι που μου τό έδωκαν, εκείνοι μου τόν ξαναπήραν, σκέφθηκε. “Η ζωή όμως είναι κάτι τό άπολαυστικό και πρέπει να τό χαρώ.

Σηκώθηκε και προχώρησε προς τό περίπτερο.

“Ο Πιν-Χό άνοιξε την πόρτα του περιπτερου. “Ήταν άδειανό. “Εσυρε την κοιλιά του ως τό παράθυρο και κύτταξε έξω.

Κάτω άπό μιάν άνθισμένη κερασιά, κοίτονταν νεκρή ή Σου-Τάι, ή γλυκειά κοπέλλα κι' άπάνω στον κορμί της έπεφταν θροίζοντας τά ροδόχρωμα πέταλα. Στόν άέρα, άκουγόταν, ψιθυριστή, ή θείσ μελωδία ενός φλάουτου.

ΣΤΕΝ ΦΟΥ ΠΩ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

“Εμεινε πάντα νέα

18 ΧΡΟΝΩΝ... Σ' ΟΛΗ ΤΗΣ ΤΗΝ ΖΩΗ.—Η ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΕΓΑΛΩΣΕ ΠΟΤΕ!

ή “Αννα Κζέρνοβιτς, μία νόστιμη Ρωσίδα που διηγεί μιάν απλή κι' ευχάριστη ζωή στην μικρή πόλη Ουράλσκ, στίς όχθες του ποταμού Ουράλ, ούδέποτε είχε φανταστή ότι μία μέρα θ' άναστατώνε τούς μεγαλείτερους γιατρούς κι' έπιστήμονας του κόσμου με την περίεργη περίπτωση της.

Σε ηλικία δεκαοχτώ χρονών τό σώμα της είχε πάρει την κανονική του άνάπτυξη και σκεπτόταν όπως κάθε γυναίκα της ηλικίας της: δηλαδή της έρεσε ό χορός, τό κουτσομπολιό, και τάιζε ξεγνοιαστή τά πουλερικά και τά πρόβατα στο σπίτι τών γονέων της.

Σε ηλικία 20 χρονών παντρεύτηκε. “Ο γάμος της γιορταστηκε με γενικό συναγερμό τών συγχωριανών της οι όποιοι ήπιαν βότκα και χόρεψαν ως τό πρωί.

Πέρασαν δυό, τρία, τέσσερα χρόνια άσπου μία μέρα μία παιδική της φίλη που είχε να την δει πολλά χρόνια, μόλις την ξαναείδε, της φώναξε:

—Μά εσύ “Αννα δέν άλλαξες καθόλου. Φαίνεσαι σαν 18 χρονών.

“Η παρατήρηση αυτή δέν έκανε εντύπωση στην “Αννα. Παρόμοια “κομπλιμάν” συνηθίζονταν μεταξύ τών γυναικών. “Υστερα ή “Αννα διηγεί μιάν ήσυχη κι' ευτυχισμένη ζωή όλο αυτό τό διάστημα. “Επειτα από δυό χρόνια ό άνδρας της την εγκατέλειψε φεύγοντας με μιάν άλλη. “Η “Αννα πήρε τό διαζύγιο της και έπειτα από λίγο καιρό στο πανηγύρι της πόλεως Νίζνι-Νοβγκορόνι συνάντησε κάποιον ό οποίος άμέσως σαγηνεύτηκε από την όμορφιά της.

—Σε αγαπώ, της είπε, αλλά έπειδή είσαι πολύ μικρή θάρσώ στο Ουράλσκ να σε ζητήσω από τούς γονείς σου.

—Σας φαίνομαι μικρή; γέλασε ή “Αννα. Κι' όμως είμαι παντρεμένη και χωρισμένη. “Ισως μάλιστα να είμαι μεγαλειότερη κι' από σάς.

“Ο έρωτευμένος νέος την κύτταξε αστισμένος. “Ωστόσο, άργότερα, έμαθε την αλήθεια και παρατήθηκε τού σκοπού του γι' άγνωστους λόγους.

Τά χρόνια περνούσαν. Μολτατά ή “Αννα διατηρούσε τά παιδιαστικά χαρακτηριστικά τού προσώπου της, την άκτινοβολία τού χαμόγελου και τών ματιών και με την άργυρή φωνή της έλεγε σε όλους πως ήταν ακόμα δεκαοχτώ χρονών.

Είχε γίνει γνωστή με την επωνυμία: «ή κοπέλλα που δέν μεγαλώνει ποτέ». “Όταν έκλεισε τά 42 της χρόνια, οι γιατροί τού Ουράλσκ άρχισαν να ενδιαφέρονται με την περίπτωση της. “Ενας διάσημος καθηγητής, ειδικός στις παθήσεις τών άδένων, ήρθε από τη Βιέννη, την έπεσκέφθη.

Αυτή ήταν ή καταπληκτική Ιστορία της γυναίκας που δέν εγήρασε ποτέ και την όποια άσφαλώς θα ζηλεύουν όλες οι γυναίκες, αλλά φεύει...

και της προσέφερε μιάν άρκετά σεβαστή άποζημίωση, άρκεί ναρχόταν στην Βιέννη για να ξετασούν τούς άδένους της. Προτάσεις έπίσης έλαβε και από πανεπιστήμια της Γερμανίας, Γαλλίας και “Αγγλίας.

“Όταν έγινε 45 χρονών της έκαμε τό πορτραίτο ό διάσημος Γάλλος ζωγράφος Πιέρ-λα-Φός, δνομάζοντας τό έργο του αυτό: «“Η ζωή άρχίζει στα σαράντα».

□ □

“Η “Αννα άρνήθηκε να πάη στη Βιέννη. “Επεσκέφθηκε όμως τη Μόσχα όπου της έκαμαν λαμπρή ύποδοχή, και οι διάφοροι Ρώσοι έπιστήμονες την θαύμασαν σαν θεά. “Όσοι νέοι την έβλεπαν την έρωτεύονταν και κανείς δέν ήθελε να πιστέψη ότι πλησιάζει τά πενήντα. Είρωνεύονταν τούς καθηγητάς, λέγοντάς τους ότι τά νειάτα και ή καλλονή της τούς είχαν μωράνει.

Κάποτε που διάβαινε τά Ρωσοπολωνικά σύνορα για να έπισκεφθί στην Κρακοβία ένα διάσημο καθηγητή, οι ύπάλληλοι τού έλέγγου διαβατηρίων άρνήθηκαν να της θεωρήσουν τό διαβατήριό της δηλώνοντάς της ότι ή φωτογραφία της με τά χρόνια που αναγράφονταν στο διαβατήριό βρίσκονταν σε τρομερή αντίθεση. Τό θεώρησαν πλαστό.

“Η “Αννα τότε τούς έξηγησε τό πρόνόμε ποδή από τη φύση κι' εκείνοι έμειναν κατάπληκτοι.

Στά πενήντα της τήν αγάπησε και την έκανε γυναίκα του ένας νεαρός μηχανικός ό οποίος την έέλαβε για 18 χρονών. Στην ηλικία αυτή ή “Αννα Κζέρνοβιτς μπορούσε να ήπνέυη, να τρέχει, να σκι, να χορεύη και να κάνει διάφορες άλλες τρέλλες, όπως ένα κοριτσάκι 15 χρονών. Σε ηλικία δε πενήντα δύο χρονών, και παρουσία εκατοντάδων θεατών, μεταξύ τών όποιων ήσαν πολλοί έπιστήμονες, πέρασε κολυμβώντας, ένα παγερό πρωί τού Δεκεμβρίου, τόν ποταμό Ουράλ.

“Η “Αννα Κζέρνοβιτς πέθανε σε ηλικία 58 χρονών και από πλευρίτιδα που άρπαξε σ' ένα χορό. Οι κάτοικοι τού Ουράλσκ άρνήθηκαν να έμπιστευθούν τό πτώμα της στους διάφορους έπιστήμονας που έπιχείρησαν να τό άγοράσουν από τόν άνδρα της: “Ανοιξαν έναν μεγάλο τάφο, τόν γέμισαν με τριαντάφυλλα κι' εκεί μέσα την άπέθεσαν, άφού παρήλασαν όλοι άπό μπρός της για να θαυμάσουν για τελευταία φορά την όμορφιά της και τά νειάτα της.

Κι' όχι μόνον αυτό, αλλά επί δυό μήνες φύλαγαν στον τάφο της, από φόβο μήπως και κλέψουν τό πτώμα της.

Αυτή ήταν ή καταπληκτική Ιστορία της γυναίκας που δέν εγήρασε ποτέ και την όποια άσφαλώς θα ζηλεύουν όλες οι γυναίκες, αλλά φεύει...

ΤΩΝ ΜΕΤΣΟΝ

“Η αληθινή αγάπη

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΝΤΕΡΟΥΛ

“Ο δρόμος άνοιγόταν γεμάτος λαδιές, ανάμεσά στα ώριμα στάχυα. Φούσσε ένα χλιαρό αεράκι και μέθυσμένο, ένα πουλάκι κελαιδούσε...

Τί όμορφα!

Στό βολάν τού αυτοκινήτου του, ό Φίλιππος Γκάμπρι, ό διάσημος πρωταθλητής, παρόλο που δέν τόν πίνακα της ταχύτητας:

—90... 100... 110... 115...

“Εξαφνά, διακρίνει κάτι να κινείται στην μέση τού δρόμου. Και άσπου να τό καταλάβη δρίσκεται μπροστά σ' ένα καθυπόφορτώμενο σανό. “Απάνω τού είναι καθισμένη μία κοπέλλα που τραγουδά.

Μόλις τού μένουν λίγα δευτερόλεπτα για να μανουβράρη. Τί να άποφασίση; Να συγκρουστή ή να ριχτεί μέσα στο χαντάκι;

Φρενάρισμα, στοργή τού βολάν... Σάν άστραπή, ό Φίλιππος βλέπει ναρχεται καταπάνω τού τό δέντρο όπου τσάκίζεται...

Τό πουλάκι έπαψε να κελαιδού...

□ □

Τώρα, άναπνέει. Πονεί. Τό αυτοκίνητό τού τόν πιέζει φοβερά. Θα ήθελε να γυρίσθ στο άλλο πλευρό για να υποφέρη λιγώτερο, δέν μπορεί όμως.

—Μην κινήσθ, τού λέει, μιά φωνή πολύ γλυκειά, να μην χαλάσετε τόν έπίδεσμό σας.

Κάνει να άρθώση ένα όνομα, τά χείλη του όμως δέν έχουν την δύναμη να κινήθουν. “Ενα έλαφρό χέρι τόν έλευθερώνει άπ' τό βάρος που τόν πιέζει και τόν έπνιγε.

Και πάλι δυθίζεται στον κόσμο της άνυπαρξίας.

□ □

Πάντα σκετάδι κι' ή γλυκειά φωνή με τις έλαφρές κινήσεις.

Πονεί, τάράζεται και ψιθυρίζει τέλος:

—Μόνικα!

Μιά τραχεία φωνή άκούγεται:

—Θά τόν άσώσουμε!

Κι' ή γλυκειά φωνή άπάντια με θερμή:

—“Ω! Πόσο σάς ευχαριστώ, γάτρε!

“Η ζωή ξαναρχίζει για τόν Φίλιππο...

□ □

Ξεφωνίζει γιατί τού φάνηκε πως μαζί με τούς έπίδεσμούς τού έσκιζαν και τις σκέψεις του:

—Μόνικα!

Και σφίγγει άπεγνωσμέν τó χεράκι που δέν άποτραβιέται.

Κι' ή φωνή, γεμάτη γλυκία και στοργή, ψιθυρίζει:

—Θάρρος! Δέν σάς εγκαταλείπω!

Ξεκινούσθηκε για μία στιγμή, τσασισμένος άπ' την κούραση κι' ύστερα ξαναούσε τά μάτια. Που να δρίσκονταν, άραγε;

Σκυμμένη άπάνω τού, μιά κυρία τόν κύτταξε χαμογελώντας με καλωσύνη:

—“Ενα φοβερό δυστύχημα, τού λέει, τό αυτοκίνητό σάς κατέστραψε, δλώς δολού, τώρα όμως έλαθε έκτός κινδύνου. Κάτι χαριόλι σάς μετέφεραν εδώ, στο σπίτι μου. Είμαι ή κ. Σαρέτ. “Η κόρη μου Μαρία κι' εγώ σάς περιποιώμεθα όπως μπορούμε. Να μενετέ ήσυχος...

□ □

Ευτυχώς που είναι ζωντανός, ό Φίλιππος χαμόγελά. Τό δώμάτιο είναι ήσυχο. Μιά νέα κεντά κοντά στο παράθυρο:

—Τί κουτό, τού λέει να λέγεται μία νέα

Μαρία, στην έποχή που όλες λέγονται Μπριγκίττες Ζακελίνες, Μόνικες!

—Τή μνήστή μου την λένε Μόνικα!

—“Α! τού άπάντια ή νέα χωρίς να σταματήσει τό κέντημα.

—Είναι τόσο όμορφη ή Μόνικα! συνεχίζει ό νέος.

“Η Μαρία τόν κύτταζει.

“Ετί όμορφα μάτια που έχει, σκέπτεται ό Φίλιππος. Κρίμα να μην έξερη να ντυθί!

—Και τόσο κουφή! συνεχίζει δυνατά, μιλώντας για την Μόνικα. Θα την γνωρίσετε, άφού πρόκειται ναρθή σύντομα... και τότε θα κρίνετε μόνη σας!... “Αλήθεια, τί όμορφα που είναι εδώ μέσα!

“Η Μαρία σταματά τό κέντημά της για μιά στιγμή. Τά δάχτυλά της τρέμουν.

—“Ωστε, αυτή ήταν ή μεγάλη αγάπη σου;...

—Σε λίγο, θα γίνετε καλά και θα μάς εγκαταλείψετε.

—“Ω! Θάχωμαι να σάς βλέπω! “Η μητέρα σας κι' εσείς μου φερθήκατε με τόσο καλωσύνη!

—Πάντα άφασιώνεται κανείς σ' εκείνον που περιβάλλει! λέει ή Μαρία σκύβοντας τό κεφάλι για να κούψη τό βλέμμα της...

□ □

“Επείθε να άποκαλύψουν την αλήθεια στον Φίλιππο: τόν άκρωτισμό τού δεξιού ποδός που τόν καθιστά άνίστηρο έφ' όρου ζωής και καταστρέφει την καριέρα του ως πρωταθλητού τού τέννις. Τού τό είπαν δυό δάκρυα φάνηκαν στις άκρες τών ματιών τού αλλά δέν είπε τίποτε. Σε λίγο, μόνο, ψιθύρισε:

—Πόσο θα λυπηθί ή Μόνικα...

—“Αν σάς αγαπά πραγματικά, άποκριθήκε ή Μαρία, θα τό θεωρήσει ευτυχία της να σάς κάνει να ξεχάσετε αυτή την θλίψη. Και τό είπε με τόσο γλυκία.

.....

“Ενα πρωί, έφθασε στην έπαυλη ή Μόνικα.

Φέρεται στην κ. Σαρέτ και στην Μαρία κάπως καταδεχτικά. Γελά, φλυαρεί, χωρίς να δώση προσοχή στο θλιμμένο ύφος τού Φίλιππου. Δέν έξερη ακόμη τίποτε και μιλά με ξεγνοιασιά, με κάποια άσυγκράτητη σχεδόν χαρά για τό μέλλον που της χαμογελά: σύζυγος ενός πρωταθλητού!

—Θά σε συνοδεύσω παντού, στην “Αγγλία, στις “Ηνωμένες Πολιτείες, τού λέει ένθουσιασμένη. “Ετί ευχάριστο, να είσαι σύζυγος ενός διάσημου άνδρός!

Τότε, ό Φίλιππος διστακτικά της άποκαλύπτει την συμφορά που έπαθε... Στο πρόσωπό της μνηστής του βλέπει τώρα την λύπη να άντικαθιστά την χαρά:

—“Ωστε, όλα είναι χαμένα πιά; Δέν θα κερδίσεις αυτό τό πρωταθλήμα, ούτε άλλα, ποτέ πιά ποτέ;... Δέν θα είσαι πιά πρωταθλήτης! Τί φριχτό!

—Μόνικα, της λέει ξαφνικά ό Φίλιππος, δέχεσαι να σνμμερισιθής την τύχη ενός άναπήρου;

“Η νέα στέκει ακίνητη, σαν να μην την άκούη. Τότε εκείνος ξετρελλαμένος, φωνάζει:

—Μόνικα!... μίλησέ μου! κύτταξέ με!... Της παίρνει τά χέρια και τά σφίγγει έσπάθος. “Εκείνη ψυχρά, άπολυτρώνεται άπ' τόν κλούο.

—Φίλιππε, να είσαι λογικός!

—Θέλω να μου άπαντήσης!

—Μά... δέν έγινες ακόμα καλά... “Εχωμε καιρό για να άποφασίσουμε...

“Ο Φίλιππος έχει πιά καταλάβει:

—“Ωστε αυτή ήταν ή μεγάλη αγάπη σου; ψιθυρίζει. Σύζυγος πρωταθλητού... αυτό σε τραβούσε! “Αντίο, Μόνικα, αντίο, χαρά μου!

“Εκείνη κάνει να διαμαρτυρηθί:

—“Αφησε μόνο! λέει ό Φίλιππος:

Μετέφεραν, τόν Φίλιππο στον κήπο, όπου, για πρώτη φορά, χρησιμοποιεί τά δεκανίκια του. Βοηθούμενος άπ' την Μαρία και την μητέρα της, προχώρησε άδέξια κι' ύστερα έπαλώθηκε στην σάιλ-λόγκ μ' έναν βαθύ άναστανάγχο.

—Ααυρηά, λέει εύθυμα ή κ. Σαρέτ, σε λίγο, θα μπόρετε να πηγαίνετε περίπατο όλοπόντος στον κήπο.

“Η αγάπη τών δυό γυναικών είναι τόσο συγκινητική, τόσο ανθρώπινη!

Τί θαθεί άπογοήτευση για τόν Φίλιππο! Τού φαίνεται πως αυτή ή καινούργια πλήγ ή του ποτέ δέν θα έπουλωθί.

“Ορφανός, συνηθισμένος εδώ και δυό μήνες στην θαλωπή της ολιγονειαςκής έστίας, συλλογίζεται με αγωνία ότι πλησιάζει ή στιγμή της αναχώρησός του.

—Τί θα άπογίνω χωρίς εσάς; λέγει στις δυό γυναίκες.

—Κι' εγώ; άκούει μιά νεανική φωνή στο αντί του.

Στρέφεται προς την νέα: τό βλέμμα της Μαρίας έκφράζει λατρεία, στοργή. Μπροστά στην ξαφνική άποκάλυψη αυτής της τρυφερότητας, ό Φίλιππος συγκινημένος, νιώθει μιά νέα έλπίδα στην ζωή. “Ακούει τό χέρι τού στο χέρι της νέας και ψιθυρίζει:

—Μαρία!

Τά χείλη τους ένώνονται σ' ένα φίλι, τό φίλι της νέας ζωής που ανατέλλει...

ΠΙΕΡ ΝΤΕΡΟΥΛ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

ή Σουζάν Τεσσέ καθόταν σ' ένα μεγάλο δωμάτιο του μεγάρου της στην οδό Γεωργίου. Πλάι της έπαιζαν τα δυο κοριτσάκια της: η Άννα, προάργως ανεπτυγμένη για τα όχθια της χρόνια, λεπτή και όχη, με τα ξανθά μαλλιά της, και η Λώρα, μικρότερη κατά τρία χρόνια, σχεδόν μελαχροινή, που γελοῦσε διαρκῶς.

Η Σουζάν συνωμιλοῦσε με κάποιον ἐπισκέπτη, παιδικό φίλο του συζύγου της, τὸν κ. Ἰάκωβο Μοντέ. Καὶ τὸ μυαλό της ἄθελα ἐπέστρεφε στὰ περασμένα, τὸν καιρὸ πὺ καθόταν σ' ἓνα ταπεινὸ διαμέρισμα τῆς οδοῦ Ἀντίλ. Τότε ὁ ἄνδρας τῆς ἦταν ἓνας ἄσμος δημοσιογράφος, μ' ἓνα γλίσχρο μισθό, πὺ μοίραζε τὴν ζωὴ του μεταξὺ τοῦ δημοσιογραφικοῦ του γραφείου καὶ τοῦ σπιτιοῦ του. Τώρα ὁ Μιχαὴλ Τεσσέ εἶχε προχωρήσει στὴ ζωὴ: ἡ δημοσιογραφία τὸν ὠδήγησε στὴν πολιτική, κι' ἐκεῖ δὲν ἄργησε νὰ θριαμβεύσει. Μέσα σὲ λίγα χρόνια ἔγινε ἀντιπρόεδρος τῆς Βουλῆς. Ὅλοι τὸν θεωροῦσαν βέβαιον μέλλοντα ὑπουργό.

Η Σουζάν ζοῦσε τώρα ἀναγκαστικά μιὰ πλουσία ζωὴ ὅλο ἐπίδειξη, δεξιώσεις, γεύματα. Ὅστοςο νοσταλγοῦσε πάντα τὴν ἐποχὴ ὅπου ζοῦσε ἥρεμα πλάι στὸν ἄνδρα τῆς, καὶ τὸν αἰσθανόταν ὅλον δικό της. Τώρα, μὲν ἔβρισκε καιρὸ νὰ τοῦ μιλήσει. Ὁ Μιχαὴλ ἦταν διαρκῶς ἀπασχολημένος, πότε μετὶς συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς, πότε μετὶς ἐτοιμασίας τῶν πολιτικῶν του λόγων, πότε σὲ γεύματα, σὲ δεξιώσεις, σὲ τελετές, σὲ ταξίδια, σὲ κοινοβουλευτικὲς ἐπιτροπές, σὲ πολιτικὰ συνέδρια... Ἡ Σουζάν ἐξήλεσε τὴν γυναῖκα τοῦ Μοντέ, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ μὴν εἶνε ἓνα διάσημο σύζυγο, ἀλλὰ τὸν εἶχε ἐξ ὀλοκλήρου δικό της, χωρὶς τίς πολυθρόνες ἀσπολίες τῆς ζωῆς.

Καὶ ὁ Μοντέ, ἐξ ἄλλου, θαύμαζε τὴν Σουζάν γιὰ τὴν λεπτὴ χάρι τῆς, γιὰ τὴν ἀπειρή καλωσύνη καὶ τὴν μεγάλη ἀφοσίωση στὸν «μεγάλον ἄνδρα» τῆς, τὸν ὁποῖον ἀναποῦσε σχεδὸν πατρικά. Πολὺ συχνὰ εἶπε στὸν Τεσσέ:

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ

— Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

— Έχεις τὴν γυναῖκα πὺ σοὺ χρειάζεται, ἀγαπητὴ μου. Τὴν ἀληθινή, τὴν μόνη... Πόσο θὰ εἶται εὐτυχής...

Ὁ Τεσσέ ἀπαντοῦσε:

— Εἶμαι εὐτυχής. Στ' ἀλήθεια εἶμαι τελείως εὐτυχής...

Ἀλλὰ προσέθετε συχνὰ:

— Ἀλλωστε δὲν μοὺ μένει καιρὸς νὰ μὴν εἶμαι...

Καὶ ὁ Μοντέ ἀποροῦσε τότε: κάποια ἀόριστη ὑπόνοια ὅτι στὸν μηχανισμό τῆς εὐτυχίας ἐκείνης ὑπῆρχε κάποιος τροχὸς πὺ ἐτρίβε.

Ἐπειτα ὁ Μοντέ διωρίσθηκε καθηγητὴς σ' ἓνα ἐπαρχιακὸ γυμνάσιο καὶ ἔλειψε γιὰ τέσσερα χρόνια. Μόλις ἐπέστρεψε

γιὰ κάποια ὑπόθεσή του στὸ Παρίσι ἔσπευσε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν παλιό του φίλο. Στὸ σπῆτι τοῦ βρήκε μόνο τὴν Σουζάν, πὺ τὸν δέχθηκε μετὰ χαρά: εἶχαν τόσα πράγματα νὰ ποῦνε!

Καὶ μιλοῦσαν γιὰ τὸ ἓνα καὶ τὸ ἄλλο, διακοπτόμενοι κάποτε ἀπὸ τὴν μικρὴ Λώρα, πὺ δὲν μποροῦσε νὰ μὴν γιὰ πολλὰ ὅρα ἤσυχη. Καὶ φυσικά, μετὰ τὰ νέα περὶ τῆς συζύγου τοῦ Μοντέ καὶ τῶν παιδιῶν του, ἡ ὀμίλια στράφηκε πρὸς τὸν Μιχαὴλ.

— Πόσο προχώρησε! ἔλεγε ὁ Μοντέ μετὰ θαυμασμό... Ἔχετε ὅτι σὲς προσεχεῖς ἐκλογές ἔχει ἀσφαλὴ τὴν παμπήφια στὴν Ἀνω Σαβοῖα...

— Ναί! ἀπαντοῦσε ἡ Σουζάν, μετὰ κάποια ὑπερηφάνεια. Εἶναι δημοτικώτατος... Ἐκτιμῶν ὅλοι τὴν σταθερότητα τῶν ἀρχῶν του... Μόνον ὅτι ὅλα αὐτὰ τὸν ἀπορροφῶν πάρα πολὺ. Δὲν ἀνέκει πιά σὲ μᾶς, τώρα πὺ ἀνέκει σὲ ὅλο τὸν κόσμον.

— Εἰ! Μὰ τί θέλετε... Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ εἶναι μεγάλος πολιτικὸς ἐρασιεὺς... Καί, εἶναι πράγματι, ἓνας μεγάλος πολιτικὸς... Εἶναι πάντοτε μεγάλη ἰδέα γι' αὐτὸν ὡστόσο, πὺ δὲν ἐφανταζόμουν τόσον ἀλματική τὴν ἀνοδὸ του. ἔχει χαρακτῆρα, ἰδανικά, πίστη, θέληση. Πράγματα σπάνια, πολὺ σπάνια. Θὰ ἄλλαξε πολὺ ἀπὸ τότε πὺ παίζει τὸν μεγάλο αὐτὸ πρῶτον ρόλο;

— Ὁχι!... Ἀντιθέτως, εἶναι πάντοτε ὁ ἴδιος. Λίγο νευρικός μόνο, ὅταν ἔχει κουρασθῇ πολὺ... Νά, αἴφνης, σήμερα θὰ ἔκαμε κάποια σοβαρὴ ἀγόρευση...

— Ἀν τὴν βλέπατε στὸ τραπέζι!...

Ὁ Μοντέ διέκοψε.

— Μίλησε καὶ δὲν πήγατε στὴν Βουλὴ;

— Ὁχι... Δὲν θέλει νὰ εἶμαι ἐκεῖ, ὅταν μιλάω. Ἀλλὰ, οὔτε καὶ ἐγὼ θὰ τὸ ἤθελα. Θὰ με κυττάζουν... Καὶ ἔχετε, ὅτι δὲν ἔχω αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ὑπερηφάνειας. ἔχω κάποιο ἄλλο...

— Ἀν τὸ ἤξερα ἐγὼ πὺ δὲν τὸν ἔχω ἀκούσει ποτέ, θὰ ἔφευγα ἀπὸ τὸ Ἄντρο

χθές τὸ βράδυ... Θὰ μοὺ ἦταν εὐκολο... Καὶ σὲ τί θέμα μίλησε;

— Ὑπέβαλε πρόταση, μετὰ τὴν ὁποία ζητεῖ τὴν κατάργηση τοῦ Νόμου περὶ διαζυγίου.

Ὁ Μοντέ ἀνοῖξε μετὰ κατὰπληξη τὰ μάτια του.

— Μὰ γιὰτί θέλει νὰ κατάργῃ τὸ διαζύγιο; Τὸ διαζύγιο εἶναι ἀναγκαῖον, ἔχει τὸν λόγο του, τὸ διαζύγιο...

Ἡ Σουζάν τὸν διέκοψε μετὰ ζωηρότητα.

— Ὁ Μιχαὴλ ἔχει ἀπόλυτον δίκην...

— Ἀν τὸν ἀκούγατε, θὰ μένατε σύμφωνος μαζί του... Δὲν πρέπει νὰ τὸ ξεχνάτε. Στὸ πρόγραμμά του ὅλα εἶναι ἀλληλένδετα: ἡ οἰκογένεια, ἡ κοινωνία, ἡ ἐκκλησία. Εἶναι ἓνα ἐνιαῖον σύνολο τοῦ ὁποῖου ἡ ἀκεραιότης πρέπει νὰ εἶναι σεβαστὴ... Δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἐξηγήσω ὅλα αὐτὰ, ἀλλ' αὐτὸς εἶναι θαυμασίος, ὅταν σηζητεῖ αὐτὰ τὰ ζητήματα... Εἶμαι βέβαιη, ὅτι σήμερα θὰ εἶχε μεγάλῃ ἐπιτυχία...

Ἡ ἐλικρινὴς μορφή τοῦ Μοντέ ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐκφράζει ἐκπληξη. Ἀλλὰ δὲν θέλησε νὰ φέρῃ ἀντιρρήσεις.

— Θὰ ἐγίνεσθε ἓνας καλὸς βουλευτὴς! εἶπε μειδιώντας. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα τοῦ διαζυγίου εἶναι ἓνα δύσκολον ζήτημα...

ΜΠΛΑΝΣ ΕΣΤΕΒ

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἡ συνομιλία τῶν κοπῆκε. Ἡ πόρτα ἀνοῖξε καί, χωρὶς νὰ ἀναγγελλῇ, μιὰ κομψὴ νῆα μπήκε μέσα. Τὰ μικρά ἔτρεξαν πρὸς τὸ μέρος τῆς, γιὰ νὰ τὰ φιλήσῃ. Χάιδεψε τὰ μαλλιά τῆς Ἀννας καὶ ἔδωσε τὸ χέρι στὴν Σουζάν.

— Καλημέρα, Μπλάνς!

— Ἐρχομαι ἀπὸρσκλητῇ, νὰ μοὺ κάμετε τὸ τραπέζι, ἂν δὲν σὰς ἐνοχλῶ.

— Ἐξείρες καλὰ, ὅτι δὲν μᾶς ἐνοχλεῖς ποτέ... Καὶ σήμερα ἀκριβῶς ἔχομε ἓναν παλιὸ φίλον... Καὶ δικὸ σας φίλον ἐπίσης.

Ἡ Μπλάνς, ἡ ὁποία δὲν εἶχε παρατηρήσει τὸν Μοντέ, στράφηκε πρὸς αὐτὸν καὶ προχώρησε προτείνοντας τὸ χέρι:

— Κύριε Μοντέ!

— Δεσποινὶς Ἐστέβ!... Δὲν τολμῶ πιά νὰ σὰς πῶ Μπλάνς ἐγὼ, πὺ ἔχω νὰ σὰς δῶ πέντε χρόνια... Πόσο ἀλλάξατε...

Ὁ πατέρας τῆς Μπλάνς, ὁ Ραοῦλ Ἐστέβ ἀπὸ τὴν ἄνω Σαβοῖα, ἦταν ἄλλοτε τὸ τρίτον μέλος τῆς ἀδελφικῆς παρέας τοῦ Τεσσέ καὶ τοῦ Μοντέ.

Πέθανε ὅμως πολὺ νέος, ἀφήνοντας ἀπροστάτευτον ἓνα κοριτσάκι, τὴν Μπλάνς. Εὐτυχῶς ὁ Τεσσέ ἀνέλαβε τὴν κηδεμονία τῆς καὶ κατάρθωσε νὰ περισώσει ἓνα μέρος τῆς περιουσίας τῆς. Ἐφρόντισε γιὰ τὴν ἀνατροφὴ τῆς, καὶ μαζί μετὰ τὴν Σουζάν, τὴν θεωροῦσαν σάν θετὴ κόρη τους.

Ὁ Μοντέ ἤξερε ὅλες αὐτὲς τίς λεπτομέρειες. Εἶχε δὴ τὴν Μπλάνς νὰ μεγαλῶνῃ, γιὰτί πήγαινε μετὰ τὸν Τεσσέ στὴν ἐξοχή. Ἀλλὰ κατὰ τὰ τέσσερα χρόνια πὺ ἔλειπε, δὲν τὴν εἶχε συναντήσει καθόλου: στὸ διάστημα αὐτὸ εἶχε μεγαλώσει καὶ ἀπορροφῆται σημαντικά. Ἦταν τώρα μιὰ

ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

κομψὴ νῆα. Ἦταν ὁμορφῇ, βέβαια, μὰ εἶχε τὴν διακριτικὴ ἐκείνη ὁμορφία πὺ δὲν θαυμάζει ὁ πολὺς κόσμος. Τὸ σχετικῶς ἀκανόνιστον τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς δὲν ἄφηνε νὰ φαίνεται εὐθὺς ἀμέσως ἡ ἀρμονία τοῦ συνόλου. Τὰ μαλλιά τῆς ἦσαν πολὺ ξανθὰ καὶ τὰ βλέφαρά τῆς ἔκρυβαν τὸ ἥρεμο, γαλανὸ καὶ γλυκὸ βλέμμα τῶν ματιῶν. Ἐπρεπε νὰ τὴν κυτᾶνε κανεὶς πολὺ γιὰ νὰ ὑποστῇ τὴν ἐλξη τῆς. Ἐπρεπε πρὸ πάντων νὰ τὴν δῇ νὰ κινῆται μετὰ τις ἀργὲς κινήσεις καὶ τὴν χάρι πὺ προέρχεται ἀπὸ ἐσωτερικὰ χαρακτηρισματα. Ἐπρεπε νὰ τὴν ἀκούσῃ νὰ μιλάει μετὰ τὴν σοβαρὴ καὶ κρυστάλλινη φωνή τῆς. Νὰ τὴν δῇ νὰ ἔλῃ, γιὰ νὰ αἰσθανθῇ ὅλη τὴν δύναμιν τῆς γοητείας τῆς.

Ὁ κύριος Τεσσέ ἦταν θαυμασίος σήμερα! εἶπε ἡ Μπλάνς τὴν ὥρα πὺ καθόταν.

— Εἴχατε πάει λοιπὸν στὴν Βουλὴ; ρώτησε ὁ Μοντέ.

— Ναί... Δὲν ἔχω ἀκούσει ποτέ τὸν Τεσσέ.

— Οὔτε ἐγὼ! πρόσθεσε ἡ Σουζάν μετὰ διάντα.

— Δὲν ἔχετε ἀνάγκη νὰ τὸν ἀκούσετε στὴν Βουλὴ ἔσείς, πὺ τὸν ἔχετε ἐξ ὀλοκλήρου δικὸ σας! εἶπε ἡ Μπλάνς. Σεῖς, στὴν ὁποία διηγεῖται ὅτι κανεὶ, ὅτι λέγει. Ἀλλὰ σήμερα ἦταν περισσότερο εὐγλωττος ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ... Ὑπεστήριξε τὴν κατάργηση τοῦ διαζυγίου...

Ὁ Μοντέ κούνησε τὸ κεφάλι μετὰ ἓνα ἰδιαίτερον τρόπο μετὰ τὸν ὁποῖον φανέρωνε τὴν ἀποδοκιμασία του καὶ εἶπε:

— Γιὰτί ὁ Μιχαὴλ καταπιάνεται μετὰ ἓνα ζήτημα, σάν τοῦ διαζυγίου;... Ὑπάρχουν προβλήματα πολὺ δύσκολα, τὰ ὁποῖα πρέπει ν' ἀφήσῃ κανεὶς νὰ κοιμῶνται...

— Ὁ Μιχαὴλ θὰ σὰς πείσῃ! εἶπε ἡ Σουζάν τὴν στιγμὴ πὺ ἡ Μπλάνς ἐπρόκειτο νὰ ἀπαντήσῃ. Νὰ ἀκριβῶς πὺ ἦλθε.

Πράγματι, τὴν στιγμὴ ἐκείνη ὁ Τεσσέ ἔμπαινε στὸ δωμάτιο. Ἦταν ὕψηλός, εὐρωστός, μετὰ μαλλιά καστανά. Τὸ πρόσωπό του εἶχε κάποια ἐκφραση αὐστηρότητας.

— Καλημέρα! εἶπε μπαίνοντας. Μπᾶ! Ὁ Μοντέ! Πῶς ἦταν αὐτό;

Καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι.

Μὰ ὁ Μοντέ ἐγνώριζε πολὺ καλὰ τὸν φίλο του καὶ ἐμάντεψε ἀμέσως, παρὰ τὴν ἐγκαρδιότητα τῆς φωνῆς του, κάποια στενοχώρια. Δὲν ἐπειράχθηκε γι' αὐτό.

Ἀνησούχησε μᾶλλον.

— Αὐτὴ ἡ ὑπόθεση τῆς κληρονομίας τῆς θείας μου! εἶπε... Μὲ ἐκάλεσε ὁ συμβολαιογράφος... Ἀλλωστε, εἶμαι βιαστικός. Μόνο δυὸ μέρες θὰ μείνω ἐδῶ.

— Πῶς! Δυὸ μέρες; εἶπε ὁ Μιχαὴλ. Πρέπει νὰ μείνῃς λίγες μέρες τουλάχιστο.

Καὶ αὐτὴ τὴν φορὰ ἡ ἐγκαρδιότης του ἦταν ἐλικρινέστερη.

— Μαθαίνω, προσέθεσε ὁ Μοντέ, πῶς ἔγινε τρομερὸς διώκτης τοῦ διαζυγίου. Δὲν μοὺ φαίνεται πῶς ἔχεις πολὺ δίκαιον. Τὸ μόνο εὐχάριστο εἶναι, συνέχισε ἐκεῖνος ἀστεειυόμενος, ὅτι μετὰ τὴν στάση σου

αὐτὴ ἐξασφαλίζεται τελείως ἡ Σουζάν. Γιὰτί μπορεῖ νὰ εἶναι βέβαιη ὅτι δὲν θὰ τολμοῦσε ποτέ νὰ τῆς ζητήσῃς διαζύγιο...

Καὶ ὁ καλὸς Μοντέ ἔσκαψε στὰ γέλια. Κανεὶς ὅμως δὲν τὸν μιμήθηκε. Ἡ Σουζάν ἀρκέσθηκε νὰ μειδιάσῃ μετὰ ἥρεμια καὶ ὁ Μιχαὴλ ὕψωσε τοὺς ὤμους. Ἐνας δημοσιογράφος πὺ συνώδευε τὸν Τεσσέ, ὁ κ. Περρῶ, εἶπε ἔπειτα ἀπὸ μερικές στιγμές:

— Σὰς βεβαίῳ, κύριε, Μοντέ, ὅτι ὅλοι ὅσοι ἔχουν τὴν τιμὴν νὰ συχνάζουν σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι, δὲν φοβοῦνται τέτοιο πρᾶγμα... Καὶ ἔχετε πὺ εἶναι ἡ μεγαλειότητα τῆς δύναμιν τοῦ κ. Τεσσέ;... Δὲν εἶναι ἡ εὐγλωττία του, οὔτε τὸ τάλαντό του. Εἶναι κυρίως ὁ χαρακτῆρ τοῦ καὶ ἡ εὐθύτης τῆς ζωῆς του, τὴν ὁποία κανεὶς δὲν ἐτόλμησε ποτέ νὰ θίξῃ. Ὁ κύριος Τεσσέ εἶναι ὁ ἄνθρωπος πὺ κανεὶ πάντοτε ὅ,τι πρέπει, ὅ,τι ἐπιβάλλει τὸ καθῆκον καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια.

ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ
ΕΝΤΟΥΡ ΡΟΝΤ

Ὁ Μιχαὴλ τὸν διέκοψε ἀπτομα:

— Ἐμεῖς φροντίζουμε γιὰ τὸ γενικὸ καλόν. Πρέπει νὰ ξέρετε, παιδιά μου, ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ἔχει τίς ἀδυναμίες του καὶ ὅτι,

ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀξίζουν ὁ ἓνας περισσότερο ἀπὸ τὸν ἄλλον... Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε; Εἴμαστε δοῦλοι τῆς ζωῆς καὶ τῆς τύχης... Ἐρρίξα τὴν δική μου στὴν εὐθεία γραμμὴ, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ συνεχίσω... Καί, ἂν θέλετε νὰ ξέρετε, θὰ σὰς πῶ ὅτι αἰσθάνθηκα κάποτε τὴν ἐπιθυμία νὰ ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ τὴν γραμμὴ αὐτή... Βέβαια. Ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκανα, γιὰτί ἴσως ὁ δρόμος μου ἦταν πολὺ εὐχάριστος...

Καὶ σὲς λέξεις αὐτὲς στράφηκε πρὸς τὴν σύζυγό του, πὺ τοῦ χαμογέλασε.

ΣΤΙΓΜΕΣ ΑΔΥΝΑΜΙΑΣ

Ἐπειτα ἀπὸ τὸ δειπνόν, πέρασαν ὅλοι στὸ καπνιστήριον. Ὁ Μιχαὴλ, πὺ δὲν ἐπρέπεια.

— Σ' ἀγαπῶ... καὶ εἶμαι δυστυχισμένος...

κάπνιζε, προσέφερε τσιγάρο στον Μοντέ.
—Έχεις καλά τσιγάρα βλέπω, του εί-
πε εκείνος, και, εν τούτοις, δεν καπνίζεις.
Τά έχεις λοιπόν για τους πολιτικούς σου
φίλους;

—Φυσικά.

—...εσαι λοιπόν πολύ;

—Η Σουζάν απάντησε αντί του συζύ-
γου της:

—Έχουμε πάντοτε κάποιον...

—Και θα βγαίνετε συχνά έξω, υποθέ-
τω.

—Περισσότερο από όσο θα ήθελα, απήν-
τησε ο Τεσιέ.

—Και σ' ευχαριστεί αυτό;

—Ω! Όχι! Σέ βεβαιώνω... Σ' υπέ-
λπιζε ήσυχος στην τρυπίδα σου, του Άν-
του, όπου όλες οι μέρες μοιάζουν ή μία
με την άλλη, δεν μπορείς να φαντασθής
μέχρι ποιού σημείου κάποτε είμαι κου-
ρασμένος, αδιασπαστός από την ζωή αυ-
τή... Μου φαίνεται βουνό... Και δεν μπο-
ρώ να γλυτώσω...

—Ω! Έννοια και παράπονα! Ένας
άνθρωπος που είναι, τι είναι ού και
κάνει, τι κάνει ού...

—Τι έχει να κάνει... Σ' είναι στιγμές, που
μισώ την μορφή των ανθρώπων... Δεν μπο-
ρώ να υποφέρω τα όντα, τα οποία όνο-
μάζουμε «πλησόν»... Θά ήθελα να φύγω
μακριά από αυτά και τον θόρυβό των,
να πάω και εγώ δεν ξέρω που με τους
δικούς μου και λίγους, πολύ λίγους φί-
λους... να ζήσω ήσυχος, χωρίς προσποίη-
ση, χωρίς στενοχώρια, χωρίς σκέψεις...

—Ενθ' ό Μιχαήλ μιλούσε έτσι, το βλέμ-
μα του Μοντέ τον παρακολουθούσε με έν-
διαφέρον. Έκείνος το παρατήρησε, φάνη-
κε πως στενοχωρείται και διέκοψε.

—Λες παράδοξα λόγια, του είπε ο φί-
λος του έπειτα από μερικές στιγμές, για
έναν άνθρωπο που επιδιώκει ένα μεγάλο σκο-
πό, που ασχολείται με μεγάλα ζητήματα,
που θέλει να ήθικοποιήσει τον κόσμο και
να βελτιώσει την ανθρωπότητα. Αν οι συ-
νάδελφοί σου ή οι εκλογείς σου σε ά-
κουγαν...

—Ο Μιχαήλ τον διέκοψε, ύψωνοντας
τους ώμους.

—Δεν με ακούν... Δεν βλέπουν παρά
την μία όψη μου, εκείνη που δείχνω σε
όλους... Υπάρχει όμως και μία άλλη, ή
αληθινή.

—Μήπως θέλεις να πής, ότι η στάσις
σου είναι ένας άπλος ρόλος, τον οποίο
υποδύεσαι...; ότι είσαι σκεπτικιστής σαν
τους άλλους;

—Όχι βέβαια!... Πιστεύω σ' αυτό που
κάνω και σ' αυτό που θέλω και έχω με
όλη μου την δύναμη, την θέληση του κα-
λού... Αλλά τι τα θέλεις; Υπάρχουν ό-
ρες εξαντλήσεως, αδυναμίας και αμφιβο-
λίας ακόμη... αμφιβολίας για τον εαυτό
μου... Ήλθε σε μία από αυτές τις ώρες!

—Ο Μοντέ κούνησε το κεφάλι του.

—Δεν έννοω πολύ καλά! είπε. Μία
αποστολή, σαν τη δική σου, έπρεπε να
σε απορροφή ολόκληρο, να σου αρκεί,
να σε κάνει εύτυχη.

Και στρεφόμενος προς την Σουζάν,
που άκουγε σιωπηλή, πρόσθεσε:

—Μά γιατί, λοιπόν, τον αφήνετε να μι-
λά έτσι;

—Πώς θέλετε να τον εμποδίσω;... Αδύ-
νατο συμβαίνει συχνότερα από ό,τι μπορεί-
τε να πιστέψετε. Αν ξέρατε πόσο είναι
νευρικός!... Η πολιτική του παίρνει την
θυσία του, τις δυνάμεις του, και την καρ-
διά του ακόμη. Πολλές φορές την κατα-
ριέμαι... Θά ήθελα να τον αποσπάσω
απ' αυτήν, άλλ' είναι αδύνατο.

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

Έλλειψει χώρου, η συνέχεια
των Περιπετειών της Λαίδης
Μπέττυ θα δημοσιευθί στο προ-
σεχές.

Σώπασαν όλοι. Ο Μοντέ πρώτος κα-
τόπιν είπε με ύφος σοβαρό:

—Στό κάτω-κάτω, για έναν άνθρωπο
σαν και αυτόν, ευαίσθητο, εύφάνταστο,
ζωηρό, δεν είναι κακό να είναι άποχο-
λημένος... Του είναι αναγκαίο, άγαπητή
κυρία... Ποιος ξέρει αν άλλοις δεν θα
είχατε άφορμες ν' ανησυχίτε περισσότε-
ρο.

—Αλλωστε, είπε ο Μιχαήλ, αυτά που
λέμε δεν έχουν μεγάλη σημασία... Πα-
ρασύρεται κανείς από την ζωή... δεν κά-
νει πάντοτε, ό,τι θέλει.

Και αφού σηκώθηκε, πλησίασε και κά-
θισε κοντά στην Μπλάνς, που ήταν λίγο
απόμερα χωρίς να λαμβάνει μέρος στην
συνομιλία. Άρχισε να μιλά μαζί της χα-
μηλόφωνα, ενθ' ό Σουζάν και ο Μοντέ έ-
ξακολουθούσαν την συζήτηση. Έμειναν
έτσι οι τέσσερις συνομιλώντας δυο-δυο
άρκετη ώρα. Έπειτα η Σουζάν παρατή-
ρησε τον Μοντέ:

—Αλλά είσαι κατακουρασμένος, Μον-
τέ! του είπε... Δεν τό συλλογίστηκα και
κάθουμαι και σε κρατώ έτσι...

—Είναι ο σιδηρόδρομος, κυρία μου!
Αλλά ο σιδηρόδρομος, όταν δεν είναι
κανείς συνηθισμένος...

—Τότε το δωμάτιό σας είναι έτοιμο...
Έλστε. Θά σας οδηγήσω μόνη μου, για
να δώ μήπως λείπη τίποτα...

Σηκώθηκε. Ο Μοντέ χαιρέτησε την
Μπλάνς και τον Τεσιέ και την ακολου-
θησε.

Έπεκράτησε τότε στο σαλονάκι ένα
διαλείμμα σιγής. Η Μπλάνς και ο Μι-
χαήλ αντήλλαξαν ένα γρήγορο βλέμμα,
κι' έστρεψαν συγχρόνως τα μάτια των προς
την πόρτα, ακούοντας με προσοχή τὰ
βήματα που απομακρυνόταν. Έπειτα
κυτάχθηκαν πάλι με μάτια που δεν προ-
σπαθούσαν τώρα να κρύψουν το ό,τι αϊ-
σθανόταν. Ο Μιχαήλ έσκυψε στην νέα,
έπιασε τὰ χέρια της και άρχισε να τὰ
φιλά.

Έμειναν για μία στιγμή έτσι, ανή-
κοντας ό ένας στον άλλο, συγκεντρώνον-
τας στην άθωα εκείνη θωπεία, την μόνη,
που επέτρεπαν στον εαυτό των, όλην την
χαρά και την αγωνία του πάθους των που
δίσταζε, του δδυνάμει έρωτός των, τον ό-
ποιο ή αδιάκοπη πόλη έκανε δυνατότε-
ρο, που τους βασάνιζε και τους μεθούσε
διαδοχικά και τον όποιο ή θέλησις των
συγκρατούσε χωρίς να μπορεί να σβύνη.
Δεν μιλούσαν και όμως τὰ έλεγαν όλα.
Τὰ χέρια της Μπλάνς έσφιγγαν έλαφρά
τὰ χέρια του. Η άναπνοή των γινόταν
βιαστική. Ήταν ή θάελλα που τον ή-
λεκτρισμό της αισθάνθηκε εκεί μέσα ό-

Μοντέ, Κατόπιν ένας άόριστος κρότος,
ένα τρίξιμο εύλου, ένα τίποτε τους τρέ-
μαξε και ό Μιχαήλ σηκώθηκε και είπε
γρήγορα:

—Τώρα, που είμαστε μόνοι.

ΜΟΝΟΙ...

Εβγαλε ένα γράμμα από την τσέπη
του και της τό έδωσε. Έκείνη το έκρυ-
ψε βιαστικά στο κορσάκι της και τού έ-
δωσε ένα άλλο. Και ενθ' εκείνος έπιασε
πάλι τὰ χέρια της, τον ρώτησε:

—Τι μου λές στο άγαπημένο αυτό
γράμμα;

Της απάντησε:

—Θά ήής... πάντα τό ίδιο... ότι σε αγα-
πώ, ότι σε αγαπώ και ότι είμαι δυστυχι-
σμένος...

Έσφίξε τὰ χέρια του:

—Δυστυχισμένος;

—Ω! Όχι τώρα! Όχι στις σπάνιες
στιγμές που είμαι κοντά σου και έχω την
ψευδαίσθηση ότι σου ανήκα!... Αλλά τον
άλλο καιρό διαρκώς... Ναί! Όταν κά-
νω κάτι χωρίς να σκέπτομαι τί κάνω, ή-
ταν μιλώ χωρίς να σκέπτομαι τί λέγω,
γιατί είμαι μαζί σου διαρκώς και όταν
είμαι μόνος... Νά! Σήμερα στο βήμα...

Τον διέκοψε.

—Μιλούσες τόσο ώραία!...

—Δεν ξέρω. Δεν άκουγα τί έλεγα. Έ-
συλλογίζομαι έσένα, όπως πάντοτε.

—Δεν με κύτταζες εν τούτοις...

—Γιατί μιλούσα... Ω! Τό κατάλαβες
καλά... μιλούσα έναντιόν σου, έναντιόν
του έαυτού μου, έναντιόν της καρδιάς
μου... Ο Μοντέ δεν φανταζόταν ότι έλε-
γε την αλήθεια πρό όλγυ. Ναί! Μά τὰ
λόγια μου, απέκλειε κάθε μελλοντική
διέξοδο, και αυτό μου έκανε κακό... Ό-
λα τὰ τρελλά σχέδια που κάνω από τό-
τε που σε αγαπώ, γκρεμιζότανε... Σε
κάθε φράση που έλεγα, έννοούσα καθα-
ρά, καθαρότερα από κάθε άλλη φορά,
ότι δεν θα γινόσουν ποτέ δική μου... ά-
φου κατέστρεφα την μόνη έλπίδα μου,
την μόνη σανίδα σωτηρίας... Και μου έρ-
χόταν να φωνάξω από τον πόνο, τόσο
τὰ λόγια μου με έκαιαν...

Η Μπλάνς άκούοντας τὰ λόγια αυτά,
τραβήχθηκε πίσω, ενθ' από τὰ χείλη της
βγήκε ένα «ή!» γεμάτο έκπληξη.

—Ναί, εξακολούθησε εκείνος, δεν σου
τό είπα ποτέ, αλλά τό σκέφθηκε πολλές
φορές. Στο κάτω-κάτω ήπρχε τό μέ-
σον αυτό... τό διαζύγιο.

Έκείνη έκανε μία χειρονομία σαν να
ήθελε να του κλείση τὰ χείλη με τό χέ-
ρι της.

—Μά σώπα λοιπόν, Μιχαήλ!... Μή λές
τέτοια πράγματα, σε παρακαλώ!... Για-
τί τὰ λές; Ξέρεις καλά, ότι είναι λόγια
μόνον, ξέρεις καλά ότι είναι αδύνατο.

—Αδύνατο πραγματικά, έχεις δίκη...
Μά τό συλλογίζομαι διαρκώς και στο
τέλος μου φαινόταν ότι δεν ήταν και τό-
σο αδύνατο... Η ιδέα με καταδιώκει...
Και γι' αυτό θέλησα να την διώξω.

—Έκανες καλά... Μή λησμονής αυτό,
που τόσο συχνά μου είπες: Είμαστε κή-
ριοι των πράξεών μας, άλλ' όχι των αϊ-
σθημάτων μας!... Δεν είναι έτσι; Έχουμε
τό δικαίωμα να αναπαύομαστε, έσ' όσον
δεν κάνωμε έναν άλλον να υποφέρει.

—Ναί! Είναι αλήθεια! Τό είπα αυτό,
είχα αυτή τη γνώμη, την έχω πάντοτε...
Μά δεν έχω πια την δύναμη να συγκρα-
τηθώ... Σε αγαπώ πάρα πολύ...

Τον έπλησασε.

—Ποτέ δεν είναι παρά πολύ...

—Ναί... Ναί... Έπρεπε να είμαι δυνα-
τός... Πρό πάντων έπρεπε να είμαι από
πριν... Ναί! Μισώ και περιφρονώ τον έ-
αυτό μου, γιατί δεν μπόρεσα να κρατη-
θώ και να κρυφθώ... Έτάραξα την ζωή
σου και σου έκλυ την εύτυχία, που
μπορούσες να έχεις...

—Μήν τό λές αυτό: ή αγάπη σου με
κάνει εύτυχισμένη...

Και με την ανάγκη που αισθάνονται ό-
λες οι γυναίκες να παρηγορηθούν τον
άγαπημένο τους μόλις φανή ότι υποφέ-
ρει, δίνοντας σ' αυτόν όλη την εύτυχία
που μπορούν, έφερε το χέρι της στο κε-
φάλι του με μιάν χειρονομία μητρική,
τρυφερή, καταπραυντική.

Έκείνη τη στιγμή ήσαν σχεδόν εύτυ-
χισμένοι: είχαν ξεχάσει τον έαυτό τους,
είχαν ξεχάσει ό,τι τους απειλούσε και
τους χωριές, είχαν ξεχάσει κάθε τί που
ή ζωή και τό καθήκον όρθωνε μεταξύ
των χειλιών τους που ποθούσαν να ένω-
θούν.

Έξαφνα ή πόρτα άνοιξε, χωρίς κανέ-
νας κρότος να τους είδοποίηση.

Και δεν είδαν την Σουζάν να μπαίνει,
να σταματά στο κατώφλι, να κάνει ένα
βήμα έμπρός με τό χέρι επάνω στην καρ-
διά, ώρη σαν νεκρή, συγκρατώντας με
μία υπέρτατη προσπάθεια μία κραυγή
που παρ' όλίγο να ξεφύγυ απ' τὰ δόν-
τια της, και κατόπιν να φεύγυ.

Μία στιγμή ακόμη έμειναν σαν βυθι-
σμένοι στον έαυτό τους, κυττάζοντας ό
ένας τον άλλο, χωρίς να μιλούν. Έπειτα
σαν να κατευνάσθηκαν λίγο, κάθισαν ή-
συχoi ό ένας κοντά στον άλλο, σε τρόπο
ώστε δεν ήπρχε τίποτα τό άσυνειθιστο
στην στάση των, όταν ή Σουζάν μπήκε
πάλι και ήλθε με φυσικότατη στάση να
λάβει μέρος στην συνομιλία των.

Η συντροφιά έμεινε για λίγο άκόμη.
Στις δέκα, ακριβώς, ό υπρέτης ανήγ-
γειλε ότι τό άμάξι της δεσποινίδος Έ-
στεβ περίμενε. Η Μπλάνς σηκώθηκε, αν-
τήλλαξε χειραφία με τον Μιχαήλ και φί-
λησε την Σουζάν, που κιτρίνισε και έκλει-
σε άθελα τὰ μάτια.

Ότε μία λέξη, ότε μία κίνηση, δεν
επρόδιδε τό δράμα. Έν τούτοις, όταν ή
Μπλάνς έφυγε, ό Μιχαήλ παρατήρησε
ότι ή γυναίκα του μόλις και με δυσκολία
στεκόται όρθια.

—Τι έχεις λοιπόν; την ρώτησε με έν-
διαφέρον.

Έκείνη απάντησε με την φυσική της
φωνή:

—Δεν είμαι πολύ καλά άπόψε.

—Δεν είσαι καλά; έπέμεινε εκείνος με
συγκίνηση.

—Ω! Δεν είναι τίποτα. Μήν άνησυ-
χής. Λίγη κούραση. Είχα να κάνω πολ-
λά ψώνια σήμερα... Με τον ύπνο θά ά-
ναλάξω... Καληνύχτα...

Και πρότεινε τό μέτωπό της. Έκείνος
στήριξε επάνω τὰ χείλη του που έκαιαν.

—Θά άνεβής και σύ; τον ρώτησε.

—Όχι άκόμη. Είναι πολύ νωρίς... Θά
έργασθώ λίγο στο γράφείο μου.

Βγήκε πρώτος. Έκείνη του έκανε την
συνθησάμένη σύσταση.

—Μή κουράζεσαι πολύ.

—Από τό κατώφλι στράφηκε και είπε:

—Μή φοβάσαι... Ξέρεις ότι είμαι γερός.

Και όταν έκλεισε την πόρτα, ή Σου-
ζάν έπεσε σε μία πολυθρόνα, ενθ' οι
λυγμοί την συνεκλόνιζαν ολόκληρη. Δεν
ήταν δυνατόν να αμφιβάλλη για κείνο,
που είδαν τὰ μάτια της. Αλλά, καθώς
έκείνοι, τους όποιους χτυπά ένα άπροσ-
δόκητο πένθος, δεν κατάρθωνε άκόμη ν'

άντιληφθί τό μέγεθος της δυστυχίας της.
Έλεγε μέσα της: «Όλα τελείωσαν», χω-
ρίς να έννοη καλά-καλά τί έσημαινε ή
τραγική αυτή φράσις. Ρωτούσε τον έαυ-
τό της: «Τι πρέπει να κάνω;» χωρίς να
μαντεύη την αγωνία της έρωτήσεως.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

Ο Μιχαήλ δεν συλλογιζόταν πια την
αδιαθεσία της συζύγου του. ΑΛΛ' ότε
εργαζόταν. Όταν κάθισε στο γράφείο
του, έσπρωξε από μπρός του τον σωρό
των έγγραφων, για να κάνει θέση. Κα-
τόπιν έβγαλε από την τσέπη του τό γράμ-
μα της Μπλάνς και τό διάβασε, τό ξα-
ναδιάβασε. Και πριν τό κάψυ, όπως έκα-
νε πάντοτε, άντέγραψε για να την φυλά-
ξη την περικοπή αυτή, που τον έκανε
να ρεμβάζη για πολλή ώρα:

«...Δέν σου διηγήθηκα ποτέ ό,τι είδα
πρό όλίγου καιρού: ένα είδος μισο-δνει-
ρου. Κάτι παράξενο και γοητευτικό. Εί-
χα στο νού μου διαρκώς τον έρωτά μας,
τον άδιέξοδο, τον ένοχο, τον τρομακτικό
και ήμουν περιλυτος μέχρι άπελπισίας.
Δέν έβλεπα τίποτα στο μέλλον και μου
φαινόταν ότι τό κεφάλι μου θά έσπαζε ά-
πό κούραση και την λύπη. Και ξαφνικά
αισθάνθηκα μία άνακούφιση με την όπτα-
σία του τί μπορούσα και του τί έπρεπε
να είμαι για σένα. Έννόησα ότι μεταξύ
μας ήπρχε ένας δεσμός εξαιρετικός και
άπροσδιόριστος. Ένας είδος άδελφωσύ-
νης στον έρωτα. Θά ήμουν κάτι περισσό-
τερο από άδελφή, αφού μεταξύ μας θά

...Είτε με πάρης ναί χαθώ
στη δίνη σου ως κυκλώνας,
είτε μαζί σου παίζοντας
μ' αφήσης
—τίποτα δεν είναι άκριβό πολύ,
για σένα, Αγάπη!

Τους εξαισιούς αυτούς στίχους
του ποιητού κανέναν άλλος δεν
τους αισθάνθηκε τόσο όσο ό ή-
ρων του καινούργιου μας μυθι-
στορήματος. Σ' αυτή την αγά-
πη, την φλογερή κι' άσυγκράτη-
τη, ό μεγάλος πολιτικός Μιχαήλ
Τεσιέ θυσιάζει την γυναίκα του,
τὰ παιδιά του, την κοινωνική του
θέση, την πολιτική του ύπόστα-
ση... Χωρίς όμως να όρη την εύ-
τυχία, που δεν στερεώνεται πο-
τέ στη θυσία των άλλων...

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΤΕ ΟΛΟΙ

ΤΗΝ

ΑΓΑΠΗ

ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ήπρχε κάποιο μυστικό. Περισσότερο ά-
πό φιλη, αφού ξέρω πόσο μ' αγαπάς.
Περισσότερο από σύζυγο, γιατί δεν θά
με έβλεπες τόσο συχνά, ώστε να κουρα-
σής. Περισσότερο από έρωμένη, γιατί ή
αγάπη μας δεν θά είχε να ντραπή. Όταν
θά γινόμουν γρήη, ή αγάπη μας θά άλ-
λαζε. Και αν έφευγα, θά με λυπόσουν,
άλλά χωρίς πικρία και χωρίς τύψεις. Και
αισθάνθηκα τον έαυτό μου τόσο εύτυχι-
σμένο σ' αυτό τό γράμμα, που άφ' ενός
τόν γέμιζε χαρά, γιατί έβλεπε πόσο αγα-
πιόταν και άφ' έτέρου τον άπήλπιζε με
την σκέψη, ότι μόνον μία υπεράνθρωπος
δύναμη μπορούσε να έμποδίση τον μεγα-
λο αυτό έρωτα από τό να γίνη ένοχος.
Και αυτός έπίσης, σαν έκείνη, που έκλαι-
γε στο μικρό σαλονάκι, ρωτούσε τον έ-
αυτό του: «Τι να κάνω;» Και αν δεν υπέ-
φερε σαν κι' έκείνη από μία από τις θα-
σμένο, ώστε κοιμήθηκα ήσυχά, πράγμα,
που δεν μου είχε συμβή από πολλόν και-
ρό...

Για πολλή ώρα ό Μιχαήλ έρέμβανε.

Η Μπλάνς έξ άλλου, αφού πέρασε τους
πολυτελείς αντίθαλμους του σπιτιού, με
τό όποιο δεν την συνέδεε καμιά συμπά-
θεια, κλείστηκε στο δωμάτιό της για να
διαβάση τό γράμμα του Μιχαήλ.

«...Αν ήξερες, της έγραφε μεταξύ άλ-
λων, με ποιά καρδιά σε εύχαριστώ και
σε εύλογώ... Αν ήξερες πόσο σε βρίσκω
γενναία και εύγενική και πόσο σε θαυ-
μάζω, που με αγαπάς έτσι, με έρωτα,
που δεν μπορεί να περιμένη τίποτα, που
δεν θά είναι παρά θυσία, πόνος και άσ-
ταπάρνηση... Δεν άσχολήθηκα ποτέ με
ζητήματα της καρδιάς μέσα στην ζωή
μου, που ήταν πολύ έξωτερική και τώρα
ξαφνικά μου φανερώνης τό μυστήριό της».

Τώρα καταλαβαίνω την σημασία πολ-
λών λέξεων, που μου διέφευγε, όπως ή-
νωδ πολλά πράγματα, που ως τώρα ή-
σαν κλειστά για μένα. Η μάλλον τὰ αϊ-
σθανομαι, τὰ αισθάνομαι με την ψυχή.
Ναί. Ένωδ και αισθάνομαι τώρα, ότι
έχουμε έσύ και εγώ μία νέα ζωή, που ά-
νήκει άποκλειστικά σε μας. Ένωδ και
αισθάνομαι πάλι ό,τι βαθύ και φοβερό
σκληρό και θείο και γοητευτικό ύπάρχει
στο μυστικό που μας ένώνει. Ένωδ και
αισθάνομαι, ότι μαζί οδηγούμενοι ό ένας
από τον άλλο, μπήκαμε σ' ένα κόσμο, του
όποιου οι πόλες μένουν κλειστές σε πολ-
λούς, γιατί ή αγάπη μας δεν μπορεί να
δώση λίγη χαρά, παρά μόνον αν έξαρθή
επάνω από την αγάπη. Είναι ένοχη, τό
ξέρω, αφού είναι άπαγορεύμένη και κα-
ταδικασμένη στην προσποίηση και τό
ψεύδος. Και όμως, μου φαίνεται, ότι μπο-
ρούμε μέχρι ενός σημείου να εκπλύνω-
με τό στίγμα της και να μπορούμε να ζή-
τήσωμε από αυτήν να μας κάνει εύγενι-
κώτερους. Είναι παραίσθησις αυτό, ά-
γαπημένη μου; Αν ήταν έτσι, θά ήταν
άσυγχώρητη σε έναν άνθρωπο σαν κι'
έμένα που ξέρει την ζωή άρκετά τούλά-
χι στον για ν' αποφύγυ ένα τόσο χονδρό
λάθος της καρδιάς και της συνειδήσεως.
Αλλά τί πειράζει! Δεν μπορώ να μη
χαμογελάσω, σκεπτόμενος πως θά μας
έκριναν οι άλλοι αν ήξεραν. Ναί, γελώ,
τόσο μου είναι αδιάφορο, πάλι ό,τι δεν εί-
σαι σύ. Βυθίζομαι και άπορροφώμαι από
την εύτυχία του να σε αγαπώ και προε-
ξοφλώ την χαρά, που θά αισθανόμουν,
θυσιάζοντας για σένα τό πάλι, αν δεν ή-
πήρχαν τρία άθωα πλάσματα, τὰ όποια
πρέπει να υπερασπίσω απ' τον έαυτό
μου...

(Συνέχεια στο προσεχές)

Ο Μαῦρος Θεός του Χάρλεμ

Η παρακάτω στιχομυθία γινόταν σ' ένα δικαστήριο της Νέας Υόρκης:
—Ξέρετε ότι ο νόμος επιβάλλει την ασφάλιση των υπαλλήλων κατά των δυστυχημάτων, γιατί σεις δεν ασφαλίσετε τους υπαλλήλους σας;

—Ο Θεός δεν θέλει να ασφαλιζόμαστε. Είναι σαν να μην πιστεύουμε στην δύναμη και την προστασία του.
—Αυτό δεν είναι απάντηση. Γιατί δεν ασφαλίσατε τους υπαλλήλους σας;
—Δεν είμαι ένωθ ο ιδιοκτήτης του γκαράζ αυτού.

—Τότε για ποιόν εργάζεσθε;
—Για τον Θεόν, τον Παντοδύναμο Θεό.
—Ναί... Ναί... επανελάμβαναν σε λίγο και οι μάρτυρες. Ο Θεός είναι Παντοδύναμος...

Επί τέλους, ο πρόεδρος κατόρθωσε να κάνει τον κατηγορούμενο να μιλήσει πιο συγκεκριμένα. Έτσι έμαθε ότι «Ο Φάδερ Ντιβίν (αγγλικά, ο θείος Πατήρ) ήταν εκείνος που του είχε αναθέσει την διεύθυνση του γκαράζ.

—Ποιος είναι αυτός ο Φάδερ Ντιβίν;

—Ο Φάδερ Ντιβίν είναι ο Θεός...

—Ναί, είναι ο Παντοδύναμος Θεός, ούρλιασε όλο το πλήθος που είχε γεμίσει την αίθουσα του δικαστηρίου. Και στο τέλος, ο θύροβος ήταν τόσοσ που ανάγκασε τον δικαστή να διακόψει την συνεδρίαση.

□ □

Η δίκη αυτή ήταν μια από τις αναρίθμητες που είχαν ενέψει ως την ημέρα εκείνη ο Δήμος ή η Πολιτεία Νέας Υόρκης κατά του περίφημου Φάδερ Ντιβίν, του μαύρου θεού του Χάρλεμ, που είναι η συνοικία των Μαύρων στην Νέα Υόρκη.

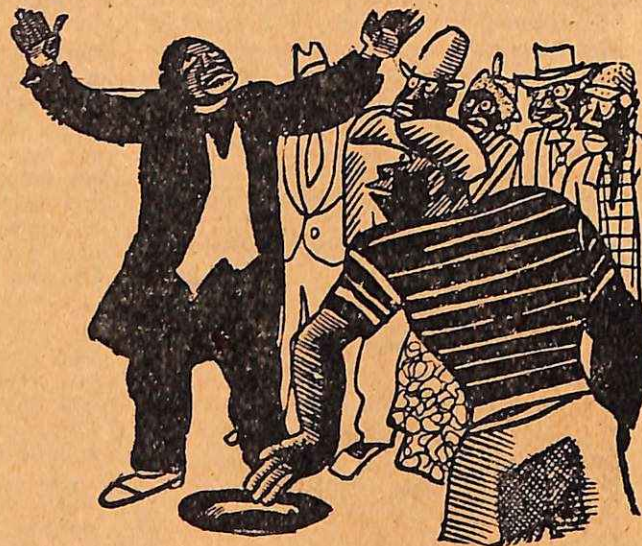
Για τους πιστούς του, ο Φάδερ Ντιβίν, είναι ο αληθινός θεός. Είδατε πως το έδειξαν όλοι τον στην δίκη για την οποία κυριευμένοι από την πιο βαθιά θρησκευτική Πάνω... σ' αυτή την κρίση του άναμωσε μια μέρα κάποιον άλλο μαύρο, που τον έλεγαν Μόρρις. «Άλλου είδους μανιακός αυτός! Δεν άφησε Κυριακή ή γιορτή που να μην κηρύξει σε καμιά εκκλησία, καταλήγοντας πάντα με την ίδια στερεότυπη φράση: «Είμαι ο Αιώνιος Πατήρ!». Κάθε φορά που τώλεγε αυτό το εκκλησιαστικό, που τον άκουγε με προσήλωση ως εκείνη την ώρα, ώρμους επάνω του και τον κατέβαζε από τον άμβωνα ξυλοκοπώντας τον. Στο τέλος κατήντησε να τον παίρνουν για να πάνε να τρελλό. Όλοι, όχι όμως και ο Τζωρτζ Μπαίκερ. Ο μέλλον Θεός Πάτερ (Φάδερ Ντιβίν) συνεδέθη με τον «Αιώνιον Πατέρα» και ίδρυσαν οι δύο τους μια νέα θρησκεία. Από θρησκείες και αίρεσεις άλλο τίποτε στην Αμερική...

Οι δύο θεοί, έζησαν πολλά χρόνια μαζί σε απόλυτη ομόνοια και αγάπη, στα 1908 όμως, ο Μπαίκερ χώρισε από τον Μόρρις και έφυγε από την Βαλτιμόρη, όπου ήταν ως τότε η έδρα της νέας θρησκείας. Ως τα 1914 δεν άνοδοθηκε τίποτε για τον μέλλοντα Φάδερ Ντιβίν. Τί έκανε εν τω μεταξύ, που διοικούσε; Άγνωστο!

Ποιος όμως είναι ο περίφημος αυτός Φάδερ Ντιβίν, ο Μαῦρος Θεός του Χάρλεμ; Ένας συνθηθισμένος άνθρωπος, ένας μαύρος μεσόκοπος, με ψαρά μαλλιά, και με χιλιάδες, σήμερα, παδούς, οι οποίοι τον λατρεύουν σαν Θεό!

Μη φαντασθήτε όμως κανέναν άνθρωπο με άσκητική μορφή, ντυμένο πτωχικά, που τρέφεται με ψωμί και αλάτι, ή με σκέτο γάλα, όπως ο Γκάντι. Πρόκειται περί Θεού έντελώς μοντέρνου, πολύ καλοζωισμένου, που κυκλοφορεί με μια ολοκαίνουργια Ρόλς-Ρόυς και που διαθέτει μια άρκετά σεβαστή κτηματική περιουσία.

Πού γεννήθηκε ο Φάδερ Ντιβίν, ποιά είναι η καταγωγή του; Άγνωστο. Πάντως, έθεσθη για πρώτη φορά στις νότιες Πολιτείες της Αμερικής. Λεγόταν τότε Τζωρτζ

Ο Μαῦρος Θεός ανάμεσα στους όπαδούς του.

Μπαίκερ και ήταν κλαδευτής το επάγγελμα. Από τότε άκοιμ, χρόνια πριν, φανόταν να ήταν κυριευμένος από την πιο βαθιά θρησκευτική Πάνω... σ' αυτή την κρίση του άναμωσε μια μέρα κάποιον άλλο μαύρο, που τον έλεγαν Μόρρις. «Άλλου είδους μανιακός αυτός! Δεν άφησε Κυριακή ή γιορτή που να μην κηρύξει σε καμιά εκκλησία, καταλήγοντας πάντα με την ίδια στερεότυπη φράση: «Είμαι ο Αιώνιος Πατήρ!». Κάθε φορά που τώλεγε αυτό το εκκλησιαστικό, που τον άκουγε με προσήλωση ως εκείνη την ώρα, ώρμους επάνω του και τον κατέβαζε από τον άμβωνα ξυλοκοπώντας τον. Στο τέλος κατήντησε να τον παίρνουν για να πάνε να τρελλό. Όλοι, όχι όμως και ο Τζωρτζ Μπαίκερ. Ο μέλλον Θεός Πάτερ (Φάδερ Ντιβίν) συνεδέθη με τον «Αιώνιον Πατέρα» και ίδρυσαν οι δύο τους μια νέα θρησκεία. Από θρησκείες και αίρεσεις άλλο τίποτε στην Αμερική...

Οι δύο θεοί, έζησαν πολλά χρόνια μαζί σε απόλυτη ομόνοια και αγάπη, στα 1908 όμως, ο Μπαίκερ χώρισε από τον Μόρρις και έφυγε από την Βαλτιμόρη, όπου ήταν ως τότε η έδρα της νέας θρησκείας. Ως τα 1914 δεν άνοδοθηκε τίποτε για τον μέλλοντα Φάδερ Ντιβίν. Τί έκανε εν τω μεταξύ, που διοικούσε; Άγνωστο!

Στα 1914 τον έβγαλε στην επιφάνεια η σύλληψή του, που έγινε κατόπιν αιτήσεως των κατοίκων μιας μικρής πόλεως της Γεωργίας.

«Η ζωή μας έγινε ανυπόφορη, έλεγαν οι κάτοικοι στην μήνυσή τους. Οι γυναίκες μας γυρνούν από το πρωί ως το βράδυ στους δρόμους, ψάλλοντας ότι ο Θεός ξανακατέβηκε στην γη. Πρόκειται περί ενός τρελλού ο οποίος πρέπει να κλεισθή το ταχύτερο στο φρενοκομείο!».

Το δικαστήριο συμφώνησε ότι ο Μπαίκερ ήταν τρελλός, αλλά όχι και τόσο επικίνδυνος ώστε να κλεισθή σε φρενοκομείο.

Στα 1915 εμφανίζεται με μιση δωδεκάδα όπαδούς στην Νέα Υόρκη. Οι εξ αυτοί άνθρωποι, πιστεύουν τυφλά ότι είναι ο Μεσσίας. Ο Μεσσίας τους όμως δεν κάνει θαύματα και αυτοί πρέπει να φάνε για να ζήσουν. Ο αρχηγός των φροντίζει και τους βρίσκει όλους δουλειά. Είς αντάλλαγμα αυτοί του παραδίδουν κάθε μέρα το ημερομίσθιο τους και αυτός φροντίζει για τα παρακάτω. Και ίδου ότι κάνουν και ο νέος Μεσσίας θαύματα. Κάνει μάλιστα αυτός κάτι καλύτερο από ό,τι έκανε άλλοτε ο Χριστός με τους επτά όσους! Οι μαθηταί του Μπαίκερ, του παραδίδουν βέβαια ότι κερδίζουν, αλλά αντί να έχουν για αντάλλαγμα, του πτωχού ημερομισθίου των ένα πιάτο σούπας και λίγο ψωμί, είδαν πράγματα καταπληκτικά: πρώτα-πρώτα ο Μεσσίας των τους είχε εγκαταστήσει σ' ένα άνετο και καλοεπιπλωμένο σπίτι. Έπειτα, τους έτρεφε σχεδόν πολυτελώς! Πού εύρισκε το χρήμα; Δεν υπάρχει καμιά άμφισβησία: Είναι θεός!

□ □

Έν πάση περιπτώσει, η φήμη των «θαυμάτων» του έφθασε παντού, και οι «πιστοί» συνέρεαν καθημερινώς.

Το αποτέλεσμα είναι, να έχη σήμερα ο Φάδερ Ντιβίν 350.000 όπαδούς, δηλαδή όλους τους κατοίκους της μύσης πόλεως Χάρλεμ, της συνοικίας των Νέγκρον, στην Νέα Υόρκη, και πολλούς λευκούς, μεταξύ των οποίων υπάρχουν γνωστοί δικηγόροι της Ν. Υόρκης, επιχειρηματίαι, μια πλουσιώτατη χήρα κ. ά.

Εισφορές ο Φάδερ Ντιβίν δέχεται μονάχα από τους πολύ εύπορους. Έτσι, μαζεύει ως 100.000 φρ. την εβδομάδα, υπέρ των άπορωτέρων όπαδών του.

Τί κάνει δε ο νέος αυτός «Μεσσίας»; Βρίσκει δουλειά σε χιλιάδες πτωχών όπαδών του, περιθάλπει τους άρρώστους και πρό πάντων, όπως λέγουν όλοι οι όπαδοί του, τους κρατεί στον ευθύ δρόμο. Οι βασικές αρχές του είναι τρεις: 1ον) Χωρισμός των δυο φύλων. Δεν υπάρχει άλλος έρωσ από τον έρωτα του Θεού! Ο έπίγειος έρωσ είναι άμάρτη! Και αυτά τα άνδργγινα πρέπει να χωρίζουν!

2ον) Άπαγορεύονται τελείως τα οίνοπνευματώδη ποτά, και 3ον) άπαγορεύεται τελείως η βλασφημία και η ύδρις.

Η άστυνομία πολλές φορές θέλησε να ενδιαφερθή με την αίρεση του Φάδερ Ντιβίν, αλλά δεν βρήκε τίποτε το ύποπτο εις βάρος του και τον άφησε ελεύθερο να νομίζει ότι είναι ο θεός και να κάνει να το πιστεύουν οι 350.000 όπαδοί του.

Ένας τρομερός ντέτεκτιβ

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΣΑΙΝ ΠΩΛ

Ψοί μου, είπε ο καυχρησάρχης Μπερτράν Καστανιάκ άπάνω στο άπεριττό, άνοιγω ένα ιδιωτικό άστυνομικό πρακτορείο.

Τρέμετε, κακοποιοί! Ο κ. Λεκόκ, ο Σέρλοκ Χόλμς κι' όλοι οι ντέτεκτιβ για τους όποιους ακούσατε να γίνεται λόγος, ήσαν μηδέν! Έφ' όσον μπάλω έγω στη μέση, μόνο ως άνάμνηση θά διατηρούνται, ως άνάμνηση μιας έποχης όπου το έπάγγελμα του ντέτεκτιβ πήγαινε άρκευδίζοντας. Θά μάθετε τώρα τι άζει ο ντέτεκτιβ Καστανιάκ... που δεν χαρίζει κ' άσ τ' α ν σ τούς κακοποιούς! Μιά κι' έσθε φίλοι μου, έμπιστευθήτε μου μιάν ύπόθεσή σας, θά σας την τελειώσω τζάμπα... για να ήθετε τι άζει!

Καμείς δεν άμφισβητούσε το άστυνομικό δαιμόνιο του Καστανιάκ — όλοι όμως χαμογελούσαν περιμένοντας να τον δοϋν επί το έργον.

Ο Καστανιάκ έγκατέλειψε την παρέα και πήγε σ' ένα μπάρ του μπουλβάρ να συναντήση τον Οκτάβιο Μπουριντάν, ποιητή άδέκαρο κι' άδιόρθωτο μπουέ.

Ο Μπουριντάν έπινε εκείνη την ώρα ένα «περνό» περιμένοντας τον ύποχρεωτικό φίλο που θάρχόταν να του το πληρώση. Γι' αυτό, ύποδεχτηκε τον Καστανιάκ μ' ένα άνοιχτόκαρδο χαμόγελο.

—Πάντα άφραγκος; ρώτησε ο Καστανιάκ.

—Πάντα.
—Σου προτείνω λοιπόν να π'ας έξοχη για καμιά δεκαριά μέρες, με δικά μου έξοδα.

—Σοβαρώς;
—Σοβαρώτατα.
—Άς είναι, πάω άφου έπιμένεις.
—Λοιπόν: θά εξαφανισθής. Θά π'ας σε μιά χαμένη γωνιά που μόνο εϋ και έγω θά την ξέρουμε.

—Και θά τ'α πληρώσης όλα εϋ;
—Και προκαταβολικώς μάλιστα!
—Μπορείς τότε να βασισθής σε μένα.
—Λοιπόν, άβριο το πρωί θά φύγης και θά λείψης ώπου να σε ξαναβρώ. Φυσικά, θά μετεμφισθής και θά πάρης ψεύτικο όνομα. Κ'όττα'ε να μακιγιαρισθής καλά, μη τυχόν και σε άναγνωρίση κανείς.
—Γιατί αυτό;

—Έχω τον λόγο μου. Πάντως εϋένα δεν σε βλάπτει.

—Καλά, άφου είναι έτσι. Μείνε ήσυχος.
—Ο Καστανιάκ έδωκε του ποιητή ένα χαρτονόμισμα των χιλίων φράγκων για έξοδα διαμονής του και για άτομική του άποζημίωση.

Ύστερα, ο σύνχρονος Σέρλοκ Χόλμς πήγε στην «σύνταξη» των έφημερίδων για να δημοσιεύση μιάν είδηση που διάβαζε την έπομένη το κοινόν του Παρισιού με δικαιολογημένη κατάληξη: Διαβάστε την:

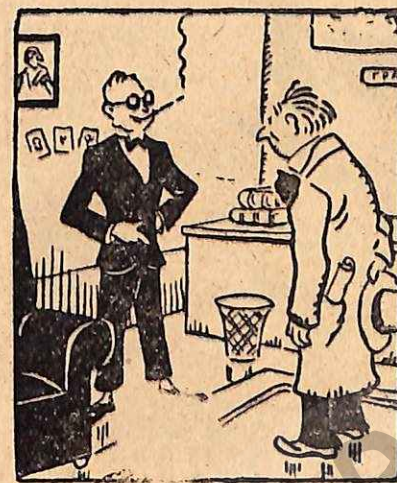
ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ

Μιά από τ'ας γνωστοτέρας φυσιογνωμίας του παρισινού κόσμου των γραμμάτων, ο διάσημος ποιητής Οκτάβιος Μπουριντάν εξαφανίσθη από τ'ας πλέον μυστηριώδεις συνθήκες, κανείς δεν τον άπανείδε από της

προχθής: από την ώρα δηλαδή κατά την όποιαν έθεσθη διά τελευταίαν φοράν σ' ένα μεγάλο μπάρ των βουλεβάρτων. Κυκλοφορούν πλείστοι διαδόσεις χωρίς να ύπάρξη θετικόν στοιχείον όσον άφορά την περιεργον αυτήν εξαφάνισιν. Η οικογένειά του ένεπιστεύθη εις τόν διάσημον ντέτεκτιβ κ. Καστανιάκ την άποστολήν να έπανεύρη, ζώντα ή νεκρόν, τόν δυστυχισμένον ποιητήν.

Καθισμένος στο γραφείο της διεύθυνσεως του άστυνομικού πρακτορείου του, ο Καστανιάκ εξαδιαβάριζε την είδηση παρουσία του χρηματοδότη του — ένός νεαρού τεμπέλη που είχε παρασυρθή από την έλπίδα μεγάλων κερδών και έβαλε τα κεφάλαια στην έπιχείρησή.

—Δουλεία... μάλαμ! Έλεγε ο Καστανιάκ. Άν έπανεύρουμε τόν Μπουριντάν, το μέλλον της έπιχειρήσεώς μας είναι ε-

—Άν σε 24 ώρες δεν μου βρήτε τόν Μπουριντάν, κλείω το γραφείο.

εασφαλισμένο. Τι ρεκλάμα για μ'ας!

Ο νεαρός χρηματοδότης, πεισθείς πιά, έσπευσε να προκαταβάλη στον Καστανιάκ τα άπαιτούμενα χρήματα για να δημοσιευθούν καινούργιες άγγελίες στις έφημερίδες. Πέρασαν δεκαπέντε μέρες: το κοινόν έπληροφορείτο κατά το διάστημα αυτό πως ο «διάσημος ντέτεκτιβ» είχε βρή ένδειξεις που τόν ώδήγησαν επί τ'α ίχνη του εξαφανισθέντος, πως είχε μάθει ότι ο εξαφανισθείς, έπιμελώς μετεμφισμένος, είχε εγκαταλείψει το σπίτι του χωρίς να π'η ποδ πήγαινε, πως είχε πάρει το τραίνο από έναν σταθμό του Παρισιού κ.τ.λ.

Τέλος, έκρινε πως καιρός ήταν να βρεθ' ο εξαφανισθείς, δεδομένου ότι θά είχαν σιδή στο άναμεταξ' τα λεφτά του.

—Φεύγω ταξίδι! άνήγγειλε μιά μέρα στον χρηματοδότη του ο Καστανιάκ. Βρήκα όριστικά τ'α ίχνη του!

Ο χρηματοδότης ένθουσιασμένος, του έδωκε κι' άλλα λεφτά.

Πού να βρισκόταν όμως ο Οκτάβιος Μπουριντάν; Ο Καστανιάκ δεν θυμόταν ποδ τον είχε στείλει! Η μνήμη του του

λεγε: «Βιλλενέβ-λ'ε-Ρουα». Πήρε το τραίνο και πήγε εκεί. Ο Μπουριντάν έπρεπε να είχε κατουλούσει στο ξενοδοχείο του «Λευκού Άλόγου» υπό το όνομα Λουί Ντοβάλ.

Τι άπογοήτευση όμως! —Ξενοδοχείον του «Λευκού Άλόγου» δεν ύπάρχει έδώ! το είπαν. Ούτε κανέναν Λουί Ντοβάλ ήταν γνωστός.

Τότε, ο Καστανιάκ ξεκίνησε για το Βιλλενέβ-σαιν-Ζωρζ. Ούτε κι' εκεί δ'α μως κατόρθωσε, με όλες τις άναζητήσεις του να βρή τόν εξαφανισθέντα!

—Νά πάρη ή όργη! Μπ'ας κι' είναι άλλο Βιλλενέβ;

—Άνοιξε τόν οδηγό και είδε ότι ύπηρχαν έν δ'ωφ... 80 πόλεις με το όνομα Βιλλενέβ!

—Κατάρα! Ουδόντα Βιλλενέβ! Ποτέ δεν θά ξεμπλέξω!

Στο άναμεταξ', ο χρηματοδότης του άνυπομονούσε: Άπειλούσε να του κόψη την πίστωση.

Επί μιά βδομάδα, ο Καστανιάκ πήγαινε στις διάφορες Βιλλενέβ... χωρίς όμως να άνακαλύψη τίποτα.

Έπρεπε να τελειώση αυτή ή κωμωδία. Ο Καστανιάκ πήρε μιά μεγάλη άπόφαση. Έστειλε στις ύπολοιπες Βιλλενέβ άπ' ένα τηλεγράφημα—έγκυκλιο στους δημάρχους: «Πιστεύομεν άσύλληπτος Μπουριντάν ενδρίσκεται εις πόλιν σας υπό όνομα Ντοβάλ καταλύσας εις ξενοδοχείον «Λευκού Άλόγου». Παράκλησις άπαντήσατε».

Όλες όμως οι άπαντήσεις ήσαν άρνητικές.

□ □

—Άν σε είκοσιτέσσερις ώρες δεν μου βρήτε τόν Μπουριντάν, κλείω το γραφείο! δήλωσε έπισήμως ο χρηματοδότης.

Ο Καστανιάκ, άπελπισμένος, έκλαιγε την άλλη μέρα την μοίρα του, όταν έρχεται ο διανομέυς μ' ένα τηλεγράφημα: «Έπανεύρετέ με έπιγόντως Χρήματα έξηνητλήθησαν και ξενοδόχος άρνεΐται περαιτέρω πίστωσιν. Μπουριντάν».

Το τηλεγράφημα ήταν σταλμένο άπ' την Λανεβίλ-Ρουά! Τώρα θυμόταν είνε μπερδέψει την Λανεβίλ με την Βιλλενέβ!

Ο Καστανιάκ έσπευσε στον σιδηρόδρομο. Τι ώραία που θά έπέστρεφε, θρησβευτής στον χρηματοδότη του, κρατώντας τόν έπανευρεθέντα άπ' το χέρι!

Μόλις όμως έπέστρεψε μαζί με τόν Μπουριντάν στα γραφεία του άστυνομικού πρακτορείου, τ'α βρήκε κλειμένα με το λουκέτο. Ο χρηματοδότης είχε κρατήσει τόν λόγο του! Έξ άλλου, είχε ξοδέψει όλα του τα κεφάλαια μέχρι τελευταίας πεντάρας!

—Τόν ήλιθιο! είπε ο Καστανιάκ του Μπουριντάν. Ν' καταστρέφει έτσι την καριέρα μου, την στιγμή που σε είχα επί τέλους ξαναβρή!

ΣΑΙΝ-ΠΩΛ

Τελευταία ώρα του Χόλλυγουντ

Η Γαλλίς Σιμόν Σιμόν πήγε στο Χόλλυγουντ για να γυρίσει το «Άσυλο Κοριτσιών». Η επιτυχία της υπήρξε τόσο μεγάλη, ώστε παρεκλήθη να μείνει για να γυρίσει και ένα ακόμη φιλμ: «Ερωτευμένες Γυναίκες».

ΟΜΙΛΕΙ Η ΖΑΝ ΩΜΠΕΡ

Η Ζαν Ωμπέρ ήταν πριν από λίγα χρόνια μία μεγάλη βεντέττα του Μιούζικ χόλλ. Χορεύτρια και αοιδός με μεγάλο ταλέντο. Παρουσιάστηκε στις σκηνές του Λονδίνου, της Νέας Υόρκης και του Παρισιού με την ίδια θριαμβευτική επιτυχία παντού. Τα πόδια της ήταν ασφαλισμένα για δέκα εκατομμύρια.

Τότε παντρεύτηκε έναν βαθύπλουτο Άμερικανό, τον συνταγματάρχη Μόρρις, ο οποίος προσεπάθησε να την πείσει να απαρνηθεί την τέχνη της. Της άπηγόρευσε μάλιστα με ένα δικαστικό κλητήριο να εμφανισθεί στην σκηνή.

Καλλιτέχνις πριν απ' όλα η Ζαν Ωμπέρ αρνήθηκε να υποταχθεί και προτίμησε την ελευθερία της. Το δικαστήριο των Βερσαλλιών απήγγειλε το διαζύγιο μεταξύ αυτής και του συζύγου της.

Εκτοτε η διάσημη καλλιτέχνις δεν έπαυσε να τραγουδά και να χορεύει με ασύγκριτη γάρη στις σκηνές των περιφημότερων μιούζικ-χόλλ του κόσμου.

Τότε όμως την ανέκαυσε ο κινηματογράφος. Της έκανε δελεαστικές προτάσεις και μία ωραία μέρα η Ζαν Ωμπέρ βρέθηκε στο Βερολίνο, στα στούντιο της Ούφα, όπου πρωταγωνίστησε στο «Γαλάζιο ποντικό» με τον Άνρϋ Γκάρα.

Στό φιλμ αυτό η Ζαν Ωμπέρ που παίζει τον ρόλο μιας νέας γυναίκας εκκεντρικής και πολύ κομψής, εμφανίζεται πραγματικά ντυμένη με μία σπανία κομψότητα και αποδεικνύει ότι ήταν όχι μόνον μία εξαιρετική αοιδός, αλλά και μία ηθοποιός με μεγάλο ταλέντο.

Τα μαλλιά της είναι ξανθά και πουκλέ, το δέρμα της είναι θαυμάσιο, τα μάτια της είναι πότε γαλάζια, πότε γκριζα, πότε μωβ. Μακιγιάρεται διακριτικά. Το κόκκινο των χειλιών της

είναι μάλλον σκούρο.

Αν της ζητήσετε την γνώμη της για την γυναικεία κομψότητα θα σας απαντήσει:

—Μία γυναίκα πρέπει να είναι κομψή, περιποιημένη και διαφορετική σε κάθε εμφάνισή της. Πρέπει ακόμη να ξέρει να αγοράζει τις τουαλέτες της με έξυπνάδα. Όταν λόγου χάριν τα οικονομικά μέσα μιας γυναίκας είναι πολύ περιορισμένα, τότε δεν πρέπει να κάνει παρά μόνον ένα φόρεμα ή μόνον ένα ταγιέρ, σε μεγάλη μοδίστα δμως.

Η Ζαν Ωμπέρ έχει ένα ώρισμένον τρόπο για την περιποίηση της καλλονής.

—Κατέχω ένα μυστικό καλλονής που μου έμαθε η γιαγιά μου, λέγει, και είμαι πολύ ευχαριστημένη απ' αυτό. Κάθε πρωί αλείφω το πρόσωπό μου με ζουληγμένες φράουλες και μένω έτσι επί δέκα λεπτά. Όταν η εποχή της φράουλας είναι περασμένη το αλείφω με ένα ειδικό καλλυντικό λάδι. Δεν αγνοείτε βέβαια ότι ο χυμός της φρέσκιας φράουλας είναι θαυμάσιος για το χρώμα. Έξ' άλλου τα καλλίτερα ινστιτούτα καλλονής στην Γαλλία και Αμερική, κατασκευάζουν λουσιόν με βάση τον χυμό της φράουλας που συντελούν πολύ στον καθαρισμό και την λεπτότητα του δέρματος. Η βραδινή περιποίηση της ομορφιάς μιας βεντέτας, συνίσταται στο να ξεμακιγιάρεται με μία ειδική κρέμα, και να περνά κατόπιν λίγο πάγο επάνω στο πρόσωπό της.

Η Ζαν Ωμπέρ προσθέτει σε λίγο.

—Δεν ακολουθώ καμιά δίαιτα. Δεν τρώω ποτέ ψωμί, τρώω όμως πάρα πολλά φρούτα. Κάνω κάθε πρωί ασκήσεις ευλυγισίας, που είναι έντελως απαραίτητες για κάθε κομψή γυναίκα. Τα αγαπημένα μου σπορ είναι η Ιππασία και το άεροπλάνο.

→ Βρίσκω ότι η πραγματική και τελεία καλλονή είναι πολλές φορές πληκτική. Η γοητεία είναι προτιμότερη.

Η Ζαν Ωμπέρ γύρισε τώρα ένα νέο φιλμ με τον τίτλο «Πωλείται παρελθόν» του οποίου τα εξωτερικά γυρίστηκαν στα περίχωρα των Καννών, ανάμεσα στους βράχους που δεσπόζουν της θαλάσσης.

Ο ήλιος έκαιε σαν μολύβι. Οι ήθοιοι και οι τεχνίτες είχαν καταφύγει κάτω από δύο πελώρια παρασόλια. Η Ζαν Ωμπέρ επανελάμβανε προσεκτικά την σκηνή που επρόκειτο να γυρίσει, γιατί λίγα μέτρα μακρότερα την περίμενε ένα εγκαταλειμμένο μονοπάτι, γεμάτο ιντερές πέτρες και γαιδουράγκαθα. Ο σκηνοθέτης Ρενέ Πυζόλ της έηνοσε τί θα κάνει:

—Είναι απλούστατο: θα προχωρήτε ανάλαφρα κατά μήκος του μονοπατιού εκείνου και θα ψιθυρίζετε αυτές τις φράσεις. Είναι ευκολώτατο.

Η Ζαν Ωμπέρ εγκατέλειψε την προστατευτική σκιά του παρασολιού και προχώρησε στο μονοπάτι που της έδειχνε. (Όλοι οι άλλοι φυσικά είχαν μείνει στην σκιά).

—Περιμένομε, είπε ο Πυζόλ πειραχτικά. Κάνετε αυτό που σας είπα. Προχωρείτε ανάλαφρα κατά μήκος του μονοπατιού και λέτε...

Η Ζαν Ωμπέρ τον διέκοψε με ένα χαριτωμένο χαμόγελο γεμάτο ειρωνεία: —Δεν καταλαβαίνω καλά. Έλατε σας παρακαλώ να μου το εξηγήσετε έδω.

Ο Ρενέ Πυζόλ είναι ένας τέλειος τζέντλεμαν. Κατάλαβε τι ήθελε η Ζαν Ωμπέρ και με την σειρά του ριψοκινδύνευσε και αυτός το περπάτημα ανάμεσα στα μυτερά χαλίκια κάτω από τον φλογερό ήλιο.

Τότε η Ζαν Ωμπέρ στωϊκώτατα γύρισε την σκηνή με την γνωστή αυτοκυριαρχία της παρ' όλο τον ήλιο, παρ' όλες τις πέτρες, παρ' όλα τα γαϊδουράγκαθα που μπλέκονταν στο όραίο λευκό φόρεμά της...

ΜΑ ΦΑΡΦΩ ΜΩΣ ΦΑ ΤΑ ΜΠΑΛΕΣ

Η ωραιότητα ξανθή στάρ Άλις Φέυ δεν ξέρει τί να αποφασίσει. Έχει δυο φανατικούς θαυμαστές και υποψηφίους της καρδιάς της, την οποίαν όμως δεν παρεχώρησε ακόμη σε κανέναν από τους δυο. Ο Τόννυ Μάρτεν από την μία και ο Μίκαελ Βάλεν από την άλλη δεν την αφήνουν ήσυχια. Κάθε πρωί ο Τόννυ περνά από το σπίτι της και την συνοδεύει στο στούντιο. Την περιμένει εκεί ως ότου τελειώσει το νύρισμα των σκηνών της και ύστερα πιασμένοι χέρι-χέρι τραβούν για το στούντιο όπου εργάζεται ο Μίκαελ. Από εκεί άγκαζέ και οι τρεις πηγαίνουν σε κανένα κοσμικό κέντρο. Μέχρι της στιγμής η ξανθή Άλις Φέυ δεν έχει δείξει ιδιαίτερη προτίμηση σε κανέναν από τους δυο.

—Ο Τόννυ και ο Μίκαελ είναι οι καλλίτεροι φίλοι που μπορεί να φαντασθώ ποτέ κανείς, λέγει μόνον.

■ ■

Στην ίδια περίπτωση με την Άλις Φέυ εύρισκεται και ο συμπαθέστατος ήθοποιός της Μέτρο-Γκόλντουϊν-Μάγερ Τζίμυ Στίουαρτ.

Ο Τζίμυ πολιορκείται στενά από την Έλινορ Πόουελ και την Τζίντζερ Ρόντζερς ή οποία άφοτου χάρισε από τον Μοϋ Άυρες συνοδεύεται συχνότατα στα διάφορα κέντρα από τον Τζίμυ.

Πάντως φαίνεται ότι ο Τζίμυ δέχνει μία ελαφρή προτίμηση στην Έλινορ Πόουελ. Το βέβαιον είναι ότι χρησιμοποιεί συχνότατα το αυτοκίνητό της.

Η ΕΥΣΥΝΕΙΔΗΣΙΑ ΤΗΣ ΤΖΙΝΤΖΕΡ

Η Τζίντζερ Ρόντζερς είναι μία γυναίκα που εργάζεται εξαιρετικά ευσυνείδητα. Προτιμά να χάσει δεκαπέντε δολάρια, παρά να πάει άργα στην εργασία της.

Αυτό συνέβη την περασμένη έβδο-

μάδα όταν ένας πόλισμαν της τροχαίας κινήσεως, βλέποντάς την να διασχίζει την λεωφόρο Σάνσετ με ταχύτητα ογδόντα μιλίων την διέταξε να σταματήσει.

—Τί συμβαίνει; την ρώτησε χωρίς να συγκινηθεί, όταν διέπιστωση ότι είχε μπροστά του την χαριτωμένη στάρ της «Εύθυμης ζωτοχήρας». Γιατί τρέχετε τόσο γρήγορα;

—Γιατί είναι άργα και δεν θα προφθάσω να πάω στην ώρα μου, στο στούντιο.

Ούτε ο πόλισμαν όμως ούτε ο δικαστής άργότερα βρήκαν άρεκή την δικαιολογία αυτή και την κατεδίκασε ο δεύτερος σε δεκαπέντε δολάρια πρόστιμο.

ΜΕΝΝΙΕΣ

—Η Ίζαμπελ Τζιούελ, που ήταν κάποτε η έκλεκτή του Λη Τρέσσου, άνηγειλε τους άρραβώνες της με τον Ο-

ουεν Κράμπ, συγγραφέα και διευθυντή του ραδιοφωνικού σταθμού του Χόλλυγουντ.

—Η Τζαίνου Ουίτμαν, το νέο χαριτωμένο άστράκι της Γουόρνερ, παντρεύτηκε με τον Μάϋρον Γούτερμαν, βιομήχανον του Λός Άντζελες.

—Και η Τζίν Μούρ, η γνωστή μας από το «Ονειρν θερινής νυκτός» έλπτε τέλος το ναί, στον Ρίτσαρντ Ουάιτς, τον γνωστό θεατρικό και κινηματογραφικό κριτικό του «Κήρυκος της Νέας Υόρκης» και που πρόκειται να κληρονομήσει μία μέρα ένα εκατομμύριο δολάρια.

—Τα κομψότερα καπέλλα του Χόλλυγουντ τα φορεί η Μπέττυ Φούρνες.

—Ο θάνατος του μεγαλοφυούς σκηνοθέτου Ίρβινγκ Τάλμπερ, συζύγου της Νόρμα Σήρερ, προξένησε μεγάλη λύπη σε όλο το Χόλλυγουντ.

Μία τελευταία φωτογραφία της Τζέιν Άρθουρ από την «Περιπέτεια στο Μανχάταν».

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

Η Μαρί - Ζάν, μόλις έμαθε από την ιστορία που της διηγήθηκε η Μαρκέλλα ότι είναι η κόρη της Βέρθας, τρέχει για να το πη της άνεψιάς της. Η δυνατή όμως συγκίνηση που είχε νοιώσει την τσίμπισε και μόλις η Μαρί - Ζάν θγαίνει έξω από το σπίτι της πέφτει κάτω λιπόθυμη. Οι χωρικοί τρέχουν και την σηκώνουν και σε λίγο φθάνει και ο γιατρός. Αυτός όμως διαπιστώνει ότι η δυστυχισμένη ή γυναίκα έχει πάθει από παράλυση. Στο έξης θα ξη χωρίς να ξη. Θα άκούη. Θα αισθάνεται χωρίς να μπορεί ούτε να κινήη ούτε να μιλήη. Η Μαρκέλλα περιποιείται με έξαιρετική άφροσύνη την Μαρί - Ζάν την οποία έπισης έπισκέπεται συχνά ή Βέρθα. Η Μαρκέλλα ξέρει πια ότι ή νεαρά κόρησα είναι μητέρα της, και ή χαρά της είναι μεγάλη όταν την βλέη νάρχεται στο σπίτι.

Όπως όμως είχαν συμφωνήη με την Μαρί - Ζάν προ του δυστυχίματος, δέν θα της φανερώη άόλημ τίποτε. Η Μαρκέλλα θα περνόηε για άγόρη και θα λεγότανε Άρνόλδ. Ένας από τούς τακτικούς έπισκέπτας της Μαρί - Ζάν ήτο και ο Ζερβαί. Άλλ' αυτός είχε άλλους λόγους. Τόν τραβόηε ή διβλιόηη της Μαρί - Ζάν με τούς τόμους που έκρυβαν τα χιλιάρικα. Έκείνη την ήμερα, ο Ζερβαί, κατόρθωσε να βρη μόνη την Μαρί - Ζάν. Άρχίζη κάτω από τα έκπληκτα μάτια της παρόλητης να ψάχνη παντού. Γύρευε την διαθήκη της Μαρί - Ζάν. Στο τέλος της παίρνει από τώ λαιμό τώ κλειδάκι της διβλιόηης της και ψάχνει και εκεί. Άλλά δέν θρίσκει κι' εκεί τίποτε. Η Μαρί - Ζάν είναι σε τρομερή άγωνία και τέλος κατορθώνει να πετάξη κατάνουτρα του Ζερβαί την λέξη «Κλέφτη». Μιά μέρα ο Γκοντεφρουά άποφασίζει να έπισκεφθη κι' αυτός την Μαρί - Ζάν. Τό λένει της Βέρθας.

40.

(Η συνέχεια)

Ένόσω ήταν ύγιής, συνέχισε, δέν με ένοιαζε. Είχα μπροστά μου τώ μέλλον. Τώρα όμως πρέπει να της μιλήσω.

Τι ψέμματα λοιπόν σκέπτεσθε να της πητε; ρώτησε εκείνη σαρκαστικά.

Βέρθα, κάθε λέξη σας είναι μία προσβολή για μένα. Δέν ζητώ πιά να σας ταπεινώσω. Θα έπρεπε όμως να μη μου φέρεσθε με τέτοιο τρόπο, άφοι έρεπε ότι σας άγαπάω... και ήτι είμαι δυστυχισμένος γι' αυτό!

Στά χείλη της άνέβηκε τώ όνομα της κόρης της, τώ όνομα τού θύματος του. Θέλησε να τώ πετάξη κατάνουτρα στον άθλιο αυτόν που προκαλούσε έτσι την θλίψη της, τώ πένθος της. Μά συγκρατήθηκε. Η τιμωρία θάρχόταν. Ήταν ήδη κοντά.

Η Μαρί - Ζάν που ήθελε να απαλλάξη την Βέρθα από τώ λυπηρόν καθήκον της καταγγέλλας, είχε περιέλθει τώρα σε άδυναμία, για πάντα. Άλλά ή άπόφαση της Βέρθας κάτω από την άργη και έξακολουθητική έπιρροή τού Ζερβαί, δέν είχε αλλάξει καθόλου. Δέν θα ήταν πιά ή Μαρί - Ζάν που θα κατηγορούσε, θα ή-

ταν ή ίδια ή Βέρθα...

—Θά με συνοδεύσετε; την ρώτησε ο κόμης.

—Όχι.

—Τόσο τώ καλλίτερο. Μπροστά σας δέν θα μπορούσα να μιλήσω έλευθερα στην θέα σας.

Κύτταξε την γυναίκα του με ένα βλέμμα γεμάτο λύπη και τρυφερότητα, ένα βλέμμα που ήταν συγχρόνως γεμάτο παράπονο.

Διευθύθηκε προς τούς «Τέσσερις Δρόμους». Η ώρα ήταν τέσσερις, Σουρούπωνε. Την στιγμή που περνούσε έμπρός από τά έρημωμένα νηματοουργεία, ένας άνδρας τόν άντελήγη, βγήκε από εκεί και άρχισε να τόν παρακολουθη από μακριά, κρυβόμενος σαν ένα φείδι. Ο άνθρως αυτός ήταν ο Ζερβαί.

—Πού πηγαίνει άραγε ο κύριος ντε Λαντεναί; άναρωτήθηκε.

Ο κόμης συνέχισε τόν δρόμο του, χωρίς να ύποψιασθη ότι ένας κατάσκοπος τόν παρακολουθόηε. Συνήντησε πολλούς χωριανούς που τόν άνεγνώρισαν, αλλά πέρασαν κοντά του χωρίς να τόν χαιρετήσουν. Τώ μίσος και ή περιφρόνησις που ένοιώθαν έναντίον του έξακολουθόηε.

Σπανίως έβλεπαν τόν κόμητα ντε Λαντεναί να άκολουθη τόν δρόμο αυτόν. Δυό χωρικοί στράφηκαν και τόν παρηκολούθησαν με τά μάτια.

—Πού πηγαίνει λοιπόν ή «άγάπη μου»;

Ο Ζερβαί βλέποντάς τους, ρίχτηκε πίσω από έναν μισοερειπωμένο τοίχο κάποιου κήπου. Άκουε τι έλεγαν. Είχαν σταθη και παρατηρούσαν τόν Γκοντεφρουά.

—Μπα! Για δες! Μπαίνει στο σπίτι της Μαρί - Ζάν. Θα είναι άσφαλώς ή πρώτη φορά στη ζωή του.

—Δέν καταλαβαίνεις γιατί; έλεπε ο άλλος. Η γρηά μπορεί να πεθάνη από στιγμή σε στιγμή. Έγει ένα κομπόδεμα κρυμμένο κάπου. Η «άγάπη μου» κοντεύει να ξεπαστρέψη την περιουσία τού γέρο Τερλάν... λοιπόν δέν είναι πολύ δύσκολο να μαντέψη κανείς γιατί πηγαίνει στην Μαρί - Ζάν...

—Θά σκέπτεται τώ κομπόδεμα.

—Θά σκέπτεται τώ κομπόδεμα.

—Φυσικά. Μά ή Μαρί - Ζάν είναι πεισματάρη. Δέν θα τώ τά άφήση ποτέ.

Οι χωρικοί άπομακρύνθηκαν συνομιλώντας. Οι λέξεις αυτές που άντηλλάξαν μπορούν να φαίνονται άσήμαντες. Μολαταύτα είχαν άργότερα μία έξαιρετική σοβαρότητα. Τό διάβημα που έπεχείρησε τώ βράδυ εκείνο ο κόμης ντε Λαντεναί, έμελλε να έπιβαρύνη πολύ την θέση του στο δράμα τού οποίου ύπηρξε ο πρόλογος.

Ο Γκοντεφρουά δέν τούς πρόσεξε καθόλου. Δέν άντελήθη καν την συνάντησή αυτή, βυθισμένος καθώς ήταν σε μία

βαθείά όνειροπόληση. Και όταν τόν ρώτησαν άργότερα ποιους είχε συναντήσει την ώρα εκείνη στον δρόμο του, δέν ήξερε τι να άπαντήσει, και δέν θυόταν τίποτα.

Μπήκε στο σπίτι της Μαρί - Ζάν. Άνέβηκε και ή Μαρκέλλα φάνηκε στο κατώφλι της πόρτας. Ήταν ή πρώτη φορά που έβλεπε τόν κύριο ντε Λαντεναί. Δέν ήξερε ότι ήταν ο σύζυγος της μητέρας της. Τού έκανε τόπο να περάση.

Ο Γκοντεφρουά έρριξε στο παλληκάρι αυτό ένα περίεργο βλέμμα. Δέν άγνοούσε την ιστορία του. Έκείνο που άγνοούσε ήταν ή ένστικτη τρυφερότης που είχε έμπνεύσει στην Βέρθα. Η Βέρθα δέν τού είχε μιλήσει ποτέ γι' αυτό.

Την ρώτησε γερμανικά:

—Πώς πάει;

—Άλλοίμονον, ή κατάστασίς της μένει πάντα ή ίδια.

—Κουράζεται πολύ όταν της μιλούν;

—Όχι, άπ' έναντίος της άρέσει.

—Έπιθυμώ να μείνω μόνος μαζί της.

—Θά άπομακρυνθώ άμέσως.

Η Μαρκέλλα έρριξε έπάνω της ένα παλτό, κατέβασε ως τά αυτιά της τώ σκέτο της — δώρο της γρηάς — και έτοιμαζόταν να βνη έξω όταν ο κόμης ντε Λαντεναί την έναφώνασε.

—Πώς όνομάζεσθε; την ρώτησε.

—Άρνολντ.

—Από ποίό μέρος της Γερμανίας είσθε;

—Από την Σιλεσία.

Δέν την ρώτησε περισσότερα. Έκείνη άνοιξε την πόρτα. Ένα ρεύμα παγωμένου άέρος γέμισε τώ δωμάτιο. Η Μαρκέλλα βγήκε. Ο ούρανός ήταν σκεπασμένος από μαύρα σύννεφα. Η Μαρκέλλα έμεινε στον κήπο μερικά λεπτά. Ύστερα καθώς τώ κρύο άρχισε να την κυριεύη ένόσω έμενε άκίνητη, κατέβηκε στον δρόμο και άρχισε να περπατά βιαστικά για να ζεσταθη.

Η Μαρί - Ζάν δέν κοιμόταν. Καθώς έδε τόν κόμητα να μπαίνη, μία έξαφνη λάμψη πέρασε από τά μάτια της; Η έκπληξις και ο φόβος.

Μήπως και... έκανε ό,τι και ο Ζερβαί;

Η άκνησία της την έκανε να ύποφει ένα φριχτό μαρτύριο.

Έκείνος πλησίασε. Στο βλέμμα του ζωγραφίζόταν ένας άπέραντος οίκτος. Έκείνη προσπαθεί να προφέρη μερικά λέξεις. Μά δέν τώ κατορθώνει. Μά δέν μπορεί. Ο κόμης παίρνει τώ χέρι της στά δικά του και τώ φιλέ;

—Αν ήμουν βέβαιος ότι θα σας προένοιασα λύπη, της λέγει με γλυκύτητα, θα έφευγα άμέσως... Μη φοβάσθε τίποτα έκμέρους μου. Άκούστε με μερικά λεπτά.

Ύστερα κρίνετε αν πρέπει να μεταναστήτε για τώ μίσος που μου δείξατε. Πρώτα άπ' όλα όμως, καλή μου Μαρί - Ζάν, πρέπει να μάθετε ότι δέν έρχομαι για την περιουσία σας. Ότι ή δική σας περιουσία μπροστά στην δική μου θα ήτανε

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ ΑΝΤΙΟ!

σαν σταγών εν τω ωκεανώ... Ήλθα σε ύπηρξε θύμα δολοφονίας και ότι την δοθέλα να άνακουφίσω. Λίγο την καρδιά μου που ξεχείλησε κα ύποφέρει τρουερά από τώ βασανιστήριο της σιωπής, στην όποία την έχω καταδικάσει. Ο δεύτερος λόγος, Μαρί - Ζάν, είναι ότι δέν θέλω πιά να πιστεύετε στις άτιμίες για τις όποιες με κατηγορούν... Άν όμως μιλω σήμερα, αν ως σήμερα περίμενα ενώ μου ήταν εύκολο να σας πληροφορήσω τόν καιρό τώρα, είναι γιατί άλλοίμονον! Μαρί - Ζάν, είμαι βέβαιος για την σιωπή σας... όσο και για την χαρά που θα αισθανθίτε. Άκούστε με λοιπόν, Μαρί - Ζάν, άκούστε την ιστορία μου.

Στό πρόσωπο της παραλυτικής είχε άπλωθει μία άσυνήιστη γαλήνη. Τόν άκουε με άπορία.

Τότε εκείνος άρχισε την ιστορία τού έρωτός του, από την κοιλάδα τού Τρέζα και την παρακολούθηση της Λίνας Κίφερ στην Πολωνία. Μιλήσε για την διεύθυνση τού παιδιού, που είχε γλυστρήσει στο κορσάξ της Βέρθας, ύστερα για τή άναχώρησή του στην Αυστραλία. Διηγήθηκε τις περιπετειές του, την άνάκτηση της ύγείας του, την άμύθητη περιουσία που είχε φέρι άπ' εκεί κάτω ύστερα από δέκα χρόνια κόπων και κινδύνων. Και ύστερα από δέκα χρόνια, την συνάντησή του με την Βέρθα που κοιμόταν στο ίδιο μέρος και τώ άγνώ φίλημά του — τώ δεύτερο—στό λευκό μέτωπο. Ύστερα την άφιξή του στην Γκλориέ. Οι φόβοι που είχε άλλοτε να μην παρεξηγηθί αν ζητούσε την Βέρθα, είχαν έξαφανισθί τώρα που ήταν πλούσιος. Είπε όλα όσα είχαν συμβη προ τού γάμου του, και την κλοπή τού χρηματοκιβωτίου, και τώ άνώνυμον γράμμα και τώ έξαφνικό μίσος της Βέρθας που τού ξεδήλωσε με τόση άπρόοιτη περιφρόνηση. Και τόν όρκο που έκανε να κατακτήση τόν έρωτα της γυναίκας αυτής παρ' όλα όσα είχαν συμβη. Τις ύποψιες του στην άρχη για την προδοσία και τις άτιμίες τού Ζερβαί, και την βεβαιότητα άργότερα για τόν ρόλο που είχε παίξει. Την άπόφασή του να έδικηθί τόν άνθρωπο αυτό και να πολεμήη μαζί του μέχρι θανάτου τού ένός από τούς δυό τούς. Της διηγήθηκε ακόμα όλο τώ δράμα τού Βάρτ. Έκείνος είχε πιστέψει σε ένα τυχαίο δυστύχημα. Ύστερα άνεκάλυψε την συνενοχή τού Μπαίκερ στο έγκλημα που είχε προμελετήσει ο Ζερβαί.

Έφθασε στο τέλος της έξομολογήσεως τόν και κατέληξε όπως πάντα με λέξεις άγάπης.

—Άγαπώ την Βέρθα, παρ' όλη την σκληρότητά της. Θα την άγαπώ πάντα... Όταν μάθω πόσο την άγάπησα, όταν μάθω πόσο ύπηρξε σκληρή, ή άγάπη που θα μου δώση θα είναι ακόμη πιο μεγάλη, θα είναι ίση με την μετανόιά της. Άκόμα λίγη ύπομονή... Νομίζω ότι τώ σχοινί που έχει τραβήξει ο Ζερβαί τώ σπάση τώρα στην παραμικρή προσπά-

θεια... Η Βέρθα πιστεύει ότι ή κόρη της ύπηρξε θύμα δολοφονίας και ότι την δοθέλα να άνακουφίσω. Λίγο την καρδιά μου που ξεχείλησε κα ύποφέρει τρουερά από τώ βασανιστήριο της σιωπής, στην όποία την έχω καταδικάσει. Ο δεύτερος λόγος, Μαρί - Ζάν, είναι ότι δέν θέλω πιά να πιστεύετε στις άτιμίες για τις όποιες με κατηγορούν... Άν όμως μιλω σήμερα, αν ως σήμερα περίμενα ενώ μου ήταν εύκολο να σας πληροφορήσω τόν καιρό τώρα, είναι γιατί άλλοίμονον! Μαρί - Ζάν, είμαι βέβαιος για την σιωπή σας... όσο και για την χαρά που θα αισθανθίτε. Άκούστε με λοιπόν, Μαρί - Ζάν, άκούστε την ιστορία μου.

Μιά πνιγμένη φωνή έγήκε από τώ στόμα της Βέρθας.

Της διάβασε ως τώ τέλος την έπιστολή τού Φλοριζέ στον Ζερβαί. Ύστερα έμεινε άρκετή ώρα σιωπηλός. Όλες αυτές οι άναμνήσεις τόν είχαν συγκινήσει βαθεία.

Η παραλυτική τόν κύτταξε με μάτια όγρτα. Ένας σπασμός συσπούσε τά χείλη της, από τά όποια έβγαιναν άναρθρες κραυγές. Όλη ή ζωή που ύπηρχε μέσα στο σώμα αυτό, προσπαθόηε να πη μία λέξη που ήθελε να άπευθύνη στον Γκοντεφρουά, όπως είχε ρίξει μία άλλη λέξη κατάνουτρα στον Ζερβαί.

Ο κόμης ταραγμένος, άνήυχος που την έβλεπε έτσι, παρατηρούσε τά δυσκνήτα χείλη της. Και μέσα στις άναρθρες κραυγές μπόρεσε να διακρίνη την λέξη που ήθελε να τού πη. Κι' ή λέξη αυτή

ήταν:

—Συγγνώμη!...

Μιά έκσταση φώτισε τώρα τά ματια της καλής γρηάς. Ήταν πολύ δυνατή ή άπότομη αυτή χαρά, ή μεγάλη και άπροδόκητη αυτή εύτυχία.

Σε λίγο ο κόμης σηκώνεται. Τώρα που της τά ειπε όλα, τώρα που είναι βέβαιος ότι εκείνη κατάλαβε, άφοι τού ζήτησε συγγνώμη, έτοιμάζεται να φύγη.

—Άντίο, Μαρί - Ζάν, λέγει. Δέν θα ξαναέλθω πιά, γιατί θα άπορούσαν για την συχνότητα τών έπισκέφών μου και δέν θα παρέλείπαν να την άποδώσουν στην έπιθυμία να γίνω κληρονόμος σας. Ός τώρα περιφρόνησα την κοινή γνώμη. Πρέπει όμως να έχω όλο μου τώ θάρρος και την ύπομονή για να άνθίσταμαι ως τώ τέλος. Άντίο!

Φίλησε τώ χέρι της Μαρί - Ζάν κι' έφυγε.

ΜΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ

Τώ χιόνι έπεφτε τώρα άφθονο. Είχε νωχτώσει πιά και τώ σκοτάδι ήταν πυκνό. Ο Γκοντεφρουά πήρε τόν δρόμο της έπιστροφής, σκύβοντας έλαφρά κάτω από την καταιγίδα. Δέν άντελήθηκε, πίσω από τόν μισοερειπωμένο τοίχο τόν Ζερβαί, που άνασκηώθηκε μόλις πέρασε έκείνος. Βρισκόταν εκεί από πολλήν ώρα. Δέν είχε κινήη καθόλου και έμφανίζόμενος έτσι σκεπασμένος με χιόνι από τώ κεφάλι ως τά πόδια έμοιαζε μ' ένα φάντασμα που έβγαινε ξαφνικά μ' ένα λευκό σάβανο.

Είχε άκούσει πριν από λίγο όλη τή συνομιλία τών χωρικών. Και τότε ή σκέψη τού έγκλήματος είχε ξανάλθει άμέσως στο μυαλό του, τρομερή και έπίμονη.

—Αν ή Μαρί - Ζάν πέθανε σε λίγα λεπτά; Άν ή δικαιοσύνη άπεκάλυπτε άμέσως ότι ήταν δολοφονία κι' όχι φυσικός θάνατος; Ποιος θα κατηγορείτο ως δολοφόνος; Ποιος άλλος από τόν κόμητα; Μήπως ή κοινή γνώμη δέν θα κατήγγελλε όμοφώνως τόν Γκοντεφρουά;

Τό έγκλημα δέν ήταν καθόλου δύσκολο, άφοι ή Μαρί - Ζάν ήταν μόνη. Πριν από λίγο, είχε δη από την κρύπτη του την Μαρκέλλα που κατέβαινε τόν δρόμο. «Για ποίό άραγε σκοπό την άπεμάκρυνε ο κόμης;» σκέφθηκε ο Ζερβαί. Κι' ένας σαρδωνικό χαμόγελο χάραξε τά χείλη του.

—Άστέιο θάνατ να βρω έτοιμη την δουλειά! μουρμούρισε.

Έτρεξε στην πόρτα και χτύπησε. Ισάνεις δέν φανερώθηκε. Βεβαιώθηκε ότι ή Μαρί - Ζάν ήταν μόνη της.

Μπήκε μέσα. Η Μαρί - Ζάν ήταν στραμμένη προς την πόρτα. Είθε τόν Ζερβαί άμέσως.

Ο Ζερβαί ήταν πελιδνός... Η άναπνοή του έβγαινε λαχανιασμένη από τά μισάνοιχτα χείλη του σαν να είχε τρέξει. Ο φόνος ήταν ζωγραφισμένος στα μάτια του...

Προχώρησε στο κρεβάτι άργά, με βήμα βαρύ. Τά γόνατά του λυγίζουν.

Η Μαρί - Ζάν, βλέποντάς τον έτσι, κατάρχε ότι ο θάνατος πλησίαζε. Κυριεύμένη από μία άνείπωτη φόκη δέν έπεχίρησε καν να φωνάξη. Τά διεσταλμένα μάτια της έκλεισαν και περίμενε...

Έκείνος άκούμπησε ένα μαξιλάρι στο στόμα της και με τά δυό του χείρια τώ πίεσε. Ο θάνατος δέν άργησε νάρθη. Μεταρικοί σπασμοί κι' αυτό ήταν όλο... Τράβηξε πάλι τώ μαξιλάρι και τβράξε στη

θέση του.

Το τρομερό δράμα είχε διαρκέσει μόλις ένα λεπτό.

Εκείνος όπισθοχώρησε, σφουγγίζοντας το μέτωπό του, που είχε πλημμυρίσει από έναν παγωμένο ιδρώτα. Τα δόντια του χτυπούσαν...

Ξαναβρέθηκε στον κήπο, μέσα στο χιόνι. Τότε του φάνηκε ότι διέκρινε, ανάμεσα στο πυκνό πέπλο τω νχιονοιφάδων που σκέπαζαν τα πάντα μέσα στην σκοτεινή νύχτα, μία σκιά που ανέβαινε τα σκαλοπάτια της εισόδου. Έπάνω στο χιόνι, τα βήματα δεν έκαναν κανένα θόρυβο. Ψιθύρισε τρομαγμένος:

—Ο "Αρνούτι!

Ήταν, πράγματι η Μαρκέλλα, μουσκεμένη από τη βροχή. Δεν είχε δη τον κόμητα ντε Λαντεναί να βγαίνει, εύρισκε όμως ότι η έπίσκεψή του βαστούσε αρκετά και έρχοταν να ρωτήσει αν μπορούσε να επιστρέψει.

Ο Ζερβαί γλύστρησε πίσω από το σπίτι κι έτρεξε ως την άκρη του κήπου. Εκεί ύπρχε μία μικρή πορτούλα που συγκοινωνούσε απ' ευθείας με την έξοχή. Δεν ήταν ποτέ κλειδωμένη.

Ύστερα από λίγα δευτερόλεπτα είχε εξαφανισθή. Όταν βρέθηκε μακριά, ανάμεσα στο χιόνι, στάθηκε μουρμουρίζοντας:

—Την σκότωσα! Την σκότωσα! Ή πράξας του είχε γίνει τόσο απότομα, τόσο κεραυνόβολα, που δυσκολευόταν να την πιστέψει κι' ο ίδιος. "Ετρεμε. Δεν τολμούσε καν να γυρίσει σπίτι του. Πλανήθηκε έτσι, χωρίς σκοπό, μέσα στην άσπιλη λευκότητα του χιονιού. Όταν τέλος επέστρεψε στο νηματοουργείο νόμιζε πως είχε περπατήσει αιώνας δολοκλήρους. Κι' όμως δεν είχε περάσει ούτε μία ώρα...

Όταν μπήκε στην αούλη και πλησίασε κοντά στο διαμερίσμα του στάθηκε τρομαγμένος, γιατί διέκρινε φως στην κουζίνα. Νόμιζε ότι όλοι ήξεραν κιάλας το έγκλημά του κι' έρχονταν να τον συλλάβουν.

Πλησίασε στο παράθυρο και κύτταξε. Τρεις άνθρωποι θερμαινόταν μπροστά στο μεγάλο ανάμμένο τζάκι. Τους ανέγνωρισε άμέσως. Ήταν οι τρεις χωρικοί που είχε δη στον δρόμο και άκουσε την συνομιλία τους.

Καθόσχασε. Τους ήξερε καλά. Και οι τρεις ήταν από το χωριό των "Τεσσάρων Δρόμων". Ωνομάζονταν Ντυριέ, Υμπέρ, και Λεπέκ. Τους είχε δανείσει μερικά χρήματα και θά ζητούσαν ασφαλώς παράταση γιατί ή προθεσμία τους έληξε τώρα. "Ανέπνευσε με ανακούφιση και μπήκε μέσα χαμογελώντας.

Μόλις τον είδαν οι τρεις χωρικοί σηκώθηκαν και ζήτησαν συγγνώμην που είχαν μπη έτσι ενώ εκείνος απουσίαζε από τη μαγειρική του τούς είχε διαβεβαιώσει ότι δεν θ' άργουσε...

Ο Ζερβαί έσφιξε τα χέρια τους μ' έγκαρδιότητα.

—Τι παληόκαιρος! Είπε τινάζοντας το χιόνι από πάνω του. Καλά κάνατε και δεν με περιμένατε έξω.

Και με ύφος οδιάφορο, θέλοντας να δώσει άμέσως μία δικαιολογία για την απουσία του, αν τυχόν θά του χρειαζόταν αυτή στο μέλλον, πρόσθεσε, πλησιάζοντας την φωτιά:

—Πήγα στον κύρ' "Αλιζ, στους "Τέσσερις Δρόμους". Μοι' χρωστά κι' αυτός χρήματα όπως και σεις, μά' ο γέρο-ταγκούνης βρίσκει πάντα προφάσεις για να μην πληρώνη ποτέ. Σήμερα όμως του θ

τρία τα δόντια και μοι' υποσχέθηκε ότι θα με πληρώση τον "Ιανουάριο.

Κατάπληκτοι, με το στόμα ανοιχτό, οι χωρικοί κυτάχθηκαν με άπορία. "Υστερα ο Λεπέκ είπε ειρωνικά:

—Γιά να τοι' τά πητε αυτά, κύριε Ζερβαί, θά φωνάξατε ασφαλώς πολύ δυνατά...

—Γιατί;

—Γιατί ο κύρ' "Αλιζ πέθανε χθές!

.....

Όταν η Μαρκέλλα αντίκρουσε, μπαίνοντας, την Μαρι-Ζάν, δεν γελάστηκε καθόλου. Είχε δη την Λίνα Κίφερ να πεθαίνει' ανέγνωρισε άμέσως τον θάνατο.

Ωρμησε στο κρεβάτι με μία σπαραχτική κραυγή:

—Γιαγιά! Γιαγιά!

Προσπαθεί να την ξανθερμάνη, να της δώσει ζωή, όλα όμως είναι μάταια. Τότε γονατίζει και αρχίζει να κλαίη με το μέτωπο στο παγωμένο ήδη μέτωπο της καλής γρηάς.

Ύστερα βγαίνει. Πηγαίνει να ειδοποιησθ την πλησιέστερη γειτόνισσα, την Γερτρούδη που είναι και στενή φίλη της Μαρι-Ζάν. Η Γερτρούδη έτρεξε. Σε λίγα λεπτά όλο το χωριό ήξερε την είδηση:

—Η Μαρι-Ζάν Μοιζι πέθανε!

Ειδοποιούν τον γιατρό που κύτταξε την ρωμάτιο είναι γεμάτο κόσμο όταν μπαίνει ο γιατρός. Πρό όλιγου έστειλαν στην Γκλολιέτ κάποιον για να ειδοποιήσθ την κυρία ντε Λαντεναί.

Ο γιατρός σκύβει άπάνω από την νεκρή και την εξετάζει. "Εξαφνα ανατριχιάζει:

—Είναι δυνατόν; μουρμουρίζει ταρραμένος.

Διατάσσει να βγούν έξω οι γυναίκες. Η Μαρκέλλα περνά στο δωμάτιό της. Ο γιατρός μένει μόνος. Όλα τα συμπτώματα αυτά που βλέπει δημιουργήσαν μία τρομερή ύποψία στο μυαλό του... Αυτά τα μάτια που βγαίνουν από τις κόγχες τους, αυτή ή πρισμένη γλώσσα που βγαίνει από τα δόντια και πρό πάντων οι σταγονίτσες αυτές του αίματος στην άκρη του στόματος... όλα προδίδουν ένα βίαιο θάνατο, ένα θάνατο δοσμένο από ένα έγκληματικό χέρι: Η Μαρι-Ζάν δολοφονήθηκε.

Τα μάτια του πέφτουν στο μαξιλάρι. Αυο-τρείς σταγόνες αίματος διακρίνονται έπάνω του και είναι έλαφρα σχισμένο από τα δόντια της δυστυχισμένης γρηάς που στον υπέρτατο σπασμό προσπάθησε ν' άπολυτρώθη.

Είναι φανερό, σκέφθηκε ο γιατρός. Πολύ φανερό.

Δεν του έμενε πιά παρά να ειδοποιήσθ την δικαιοσύνη.

Παρήγγειλε στην Γερτρούδη να άγρυνήσθ κοντά στη νεκρή μαζί με την Μαρκέλλα. Συνέστησε να μην αφήσουν να μπη κανείς στο δωμάτιό της εκτός από την κόμησσα ντε Λαντεναί, πρό της

Δεν του έμενε πιά παρά να ειδοποιήσθ την δικαιοσύνη.

Παρήγγειλε στην Γερτρούδη να άγρυνήσθ κοντά στη νεκρή μαζί με την Μαρκέλλα. Συνέστησε να μην αφήσουν να μπη κανείς στο δωμάτιό της εκτός από την κόμησσα ντε Λαντεναί, πρό της

Πολύ φανερό.

Δεν του έμενε πιά παρά να ειδοποιήσθ την δικαιοσύνη.

Παρήγγειλε στην Γερτρούδη να άγρυνήσθ κοντά στη νεκρή μαζί με την Μαρκέλλα. Συνέστησε να μην αφήσουν να μπη κανείς στο δωμάτιό της εκτός από την κόμησσα ντε Λαντεναί, πρό της

Πολύ φανερό.

Δεν του έμενε πιά παρά να ειδοποιήσθ την δικαιοσύνη.

Παρήγγειλε στην Γερτρούδη να άγρυνήσθ κοντά στη νεκρή μαζί με την Μαρκέλλα. Συνέστησε να μην αφήσουν να μπη κανείς στο δωμάτιό της εκτός από την κόμησσα ντε Λαντεναί, πρό της

Πολύ φανερό.

Δεν του έμενε πιά παρά να ειδοποιήσθ την δικαιοσύνη.

Παρήγγειλε στην Γερτρούδη να άγρυνήσθ κοντά στη νεκρή μαζί με την Μαρκέλλα. Συνέστησε να μην αφήσουν να μπη κανείς στο δωμάτιό της εκτός από την κόμησσα ντε Λαντεναί, πρό της

Πολύ φανερό.

Δεν του έμενε πιά παρά να ειδοποιήσθ την δικαιοσύνη.

αφίεως του άνακριτού. "Ανέβηκε στο άμάξι του κι' έφυγε.

Μία έκπληξη κατέλαβε όλους. "Αφοι έπρόκειτο να ειδοποιηθ ή δικαιοσύνη, εσημεινε ότι ένα έγκλημα είχε διαπραχθ.

Και σ' ένα τέταρτο της ώρας, ή θλιβερή είδηση άπλώθηκε στον τόπο:

—Η Μαρι-Ζάν δολοφονήθηκε...

Η Βέρθα πέρασε όλη την νύχτα προσευχομένη κοντά στην νεκρή χωρίς να ύποψιασθ τίποτα για το έγκλημα που είχε διαδοματισθ ή εκεί. Προσευχόταν ακόμη όταν κατά τα έξημερωματά μπηκαν στο δωμάτιο ο άνακριτής με τον γραμματέα του και ένα ίατροδικαστή.

Ο άνακριτής κύριος Λιονέλ ήτανε ένας ξανθός άνθρωπάκος με γαλανά μυωικά μάτια. Κάτω από τους εύγενικούς και λεπτούς τρόπους του έκρυβε μία έξαιρετική δραστηριότητα. Ήταν έξυπνος και σοβαρός.

Τίποτα δεν είχε μετακινηθ στο δωμάτιο της νεκρής. Ο ίατροδικαστής, ύστερα από μία σύντομη εξέταση άντελήφθη όπως και ο συνάδελφός του ότι ένα έγκλημα είχε διαπραχθ. Με την άυτοψία, ή όποια είχε όρισθ για την έπομένη θά έβεβαιώνοντο εξ όλοκλήρου.

Εν τω μεταξύ, ο κύριος Λιονέλ έκανε άνακρίσεις στο σπίτι βοηθούμενος από τον γραμματέα. Τότε μονάχα ή Βέρθα, που ήταν ως τώρα γονατιστή και σιωπούσε σήκωσε τα μάτια της και φάνηκε έκπληκτη βλέποντας όλους αυτούς τους ξένους μέσα στο σπίτι. "Ανεγνώρισε τον δικαστή που είχε συναντήσει πολλές φορές.

—Κύριε Λιονέλ, τι συμβαίνει λοιπόν;

—Άγνωστε μήπως, κυρία μου, ότι ένα έγκλημα, ένα τρομερό έγκλημα διεπράχθη εδώ;

—Ενα έγκλημα;

—Άλλοιόμον, ναι, ή θεία σας δολοφονήθηκε. Την έπνιξαν μ' αυτό εδώ το μαξιλάρι.

Τα μάτια της κομήςσης διεσάλησαν. Και το βλέμμα της πήρε για μερικά δευτερόλεπτα την άπλανή και γυάλινη έκφραση των τρελλών.

Μία όπτασα περνούσε μπροστά της: Η όπτασία του συζύγου της, του Γκοντεφρουά που είχε έλθει την παραμονή στο σπίτι της Μαρι-Ζάν.

—Και το έγκλημα αυτό... χθές... τί ώρα έγινε; τραύλισε.

—Όπως φαίνεται, κατά τις πεντέμιου το άπόγευμα.

Μία πνιγμένη φωνή βγήκε από το στόμα της Βέρθας, κλονίστηκε και σωριάστηκε ψιθυρίζοντας.

—Α. τον άθλιο! Τον άθλιο!

Ο κύριος Λιονέλ άκουσε. Περιωρίστηκε να πάρη μία σημείωση. Ο γιατρός περιποιήθηκε την δυστυχισμένη γυναίκα και κατάρθωσε να την φέρη στον έαυτό της. "Εξακολουθούσε όμως να μένη σε μία παράξενη άποκαύνωση, με τα μάτια άπλανή, την ράχη σκυφτή, με κομμένη άναπνοή.

Ο δικαστής έκανε ένα νεύμα στην Μαρκέλλα. Είχε μάθει την ιστορία του παιδιού και την υιοθεσία από την γεροντοκόρη.

—Προσπαθήστε να με καταλάβετε, της είπε.

—Ναι...

—Η καλή γυναίκα που σας περιέβαλε, πέθανε. Δεν πέθανε όμως από την άρρώστεια της... κάποιος την σκότωσε... Καταλαβαίνετε;

—Ναι, αυτό το τρομερό πράγμα, ή Μαρι-

Ζάν, αυτό το τρομερό πράγμα, ή Μαρι-

Ζάν, αυτό το τρομερό πράγμα, ή Μαρι-

Ζάν, αυτό το τρομερό πράγμα, ή Μαρι-

Ζάν, αυτό το τρομερό πράγμα, ή Μαρι-

Ζάν, αυτό το τρομερό πράγμα, ή Μαρι-

Ζάν, αυτό το τρομερό πράγμα, ή Μαρι-

Ζάν, αυτό το τρομερό πράγμα, ή Μαρι-

Ζάν, αυτό το τρομερό πράγμα, ή Μαρι-

Ζάν, αυτό το τρομερό πράγμα, ή Μαρι-

Ζάν, αυτό το τρομερό πράγμα, ή Μαρι-

Ζάν, αυτό το τρομερό πράγμα, ή Μαρι-

Ζάν, αυτό το τρομερό πράγμα, ή Μαρι-

Ζάν, αυτό το τρομερό πράγμα, ή Μαρι-

Ζάν, αυτό το τρομερό πράγμα, ή Μαρι-

Ζάν, αυτό το τρομερό πράγμα, ή Μαρι-

Ζάν, αυτό το τρομερό πράγμα, ή Μαρι-

κέλλα δεν το καταλάβαινε. Δεν το κατάλαβε άμέσως. Χρειάστηκε να της το έπαναλάβη ο κύριος Λιονέλ με γλυκύτητα και έπιμονή συγχρόνως. Και όταν τέλος άντελήφθη τι είχε συμβη, ρίχτηκε στο παγωμένο σώμα της γρηάς, φωνάζοντας νευρικά:

—Όχι, όχι, δεν είναι αλήθεια, δεν είναι αλήθεια!

Σε λίγο συνήλθε, Κύτταξε τον άνακριτή κατάνοιτρα. Το γλυκό πρόσωπό της φανέρωνε μία παράξενη ένεργητικότητα.

—Έχω να σας μιλήσω, είπε.

—Σας άκούω, άπήντησε ο κύριος Λιονέλ. Σκεφθήτε καλά και πητε, ότι ξερετε.

Εκείνη προσπαθούσε να βρη τις λέξεις.

—Χθές, ήλθε ένας άνδρας... κατά τις τέσσερις... και έμεινε εδώ πολύ ώρα.

—Εσείς που ήσασταν στο διάστημα αυτό;

—Είχα βγη έξω, όπως με παρεκάλεσε ο άνδρας αυτός, έπειδή είχε να μιλήσθ στην γιαγιά.

—Τον άνδρα αυτόν τον γνωρίζετε;

—Όχι, τον έβλεπα για πρώτη φορά.

—Θά τον άναγνωρίζατε, αν τον βλέπατε;

—Όχι, ναι! Όχι, ναι!

Ο κύριος Λιονέλ έριξε ένα βλέμμα στην Βέρθα που τον κύτταξε με μία τρελή φρίκη έπάνω στο πρόσωπό της. "Υστερα άπευθύνθηκε πάλι στην Μαρκέλλα.

—Τι ώρα επιστρέψατε στο σπίτι;

—Κατά τις πεντέμιου.

—Επιστρέφοντας δεν είδατε κανένα;

—Μοι' φαίνεται... ναι... μία σκιά... έναν άνδρα... που έφευγε από το βάθος του κήπου... Χιόνιζε πολύ και σε μία στιγμή ήλα χάθηκαν.

—Διακρίνατε το πρόσωπό του;

—Όχι, όχι.

—Δεν μπορείτε λοιπόν να μς δώσετε καμμιά πληροφορία;

Εκείνη έμεινε λίγο διστακτική. Φανόταν φοβισμένη.

—Δεν είμαι βέβαιος... γι' αυτό που θά πω, είπε σιγά.

—Δεν πειράζει, πητε το, την ένεθάρρυνε ο άνακριτής.

—Ε! λοιπόν... νομίζω ότι αυτός που έφευγε δεν ήταν ο ίδιος άνδρας... με έκείνον που ήλθε με άπομάκρυνε.

—Πώς κάνατε την παρατήρηση αυτή άνάμεσα στο χιόνι, άφου ίσχυρίζεσθε ότι δεν διακρίνατε το πρόσωπό του;

Η Μαρκέλλα προσπαθούσε να βρη τις λέξεις που ήθελε με κάποια δυσκολία και τις συνεπλήρωνε με χειρονομίες. Κατάρθωνε όμως να έκφράσθ αυτό που ήθελε.

—Ο άνδρας που είδα, μέσα στο χιόνι, μοι' φάνηκε κοντότερος από εκείνον που ήλθε να μιλήσθ με την γιαγιά.

—Είμαι βέβαιος, παιδί μου, για την λεπτομέρεια αυτή;

—Ναι.

—Προσπαθήστε να θυμηθτε και κανένα άλλο διακριτικό.

Η κυρία ντε Λαντεναί είχε σηκώσει το κεφάλι της. "Ενοιωσε κάποια άκαθόριστη έλπίδα για την άθωότητα του συζύγου της.

—Ο πρώτος, είπε ή Μαρκέλλα, φορούσε ένα καπέλλο... μαύρο... ενώ ο άλλος φορούσε ένα κασκέτο... νομίζω.

—Είσαθε βέβαιος; επανέλαβε ο κύριος Λιονέλ.

—Όχι.

—Αν το άγόρι αυτό δεν άπατάται, ψιθύ-

ρισε ο άνακριτής, τότε ύπάρχει ένας συ- νένοχος!

Ενας συνένοχος! Η άόριστη έλπίδα της Βέρθας έσβυσε μονομιάς.

Απηύθυνε ακόμη μερικές έρωτήσεις στην Μαρκέλλα. Δεν ύποψιάστηκε καθόλου ότι το νέο αυτό άγόρι μπορούσε να είχε άναμνηθ στο έγκλημα. Γιατί είχε πάρει ήδη πολλές πληροφορίες. Οι τρεις χωρικοί που είχαν συναντήσει τον κόμητα ντε Λαντεναί είδαν τον κύριο Λιονέλ την ώρα που έρχόταν στο σπίτι της Μαρι-Ζάν. Και τοι' είπαν ότι είχαν δη την Μαρκέλλα να περπατά στον δρόμο την ώρα που ο κύριος ντε Λαντεναί ήταν στο σπίτι. Η μαρτυρία αυτή εις βάρος του Γκοντεφρουά είχε στην περίπτωση αυτή έξαιρετική σοβαρότητα.

Μην άπουσιάζετε, είπε ο κύριος Λιονέλ στην Μαρκέλλα. Θά χρειασθ να σας παρουσιάσω τον άνδρα που ήλθε χθές το άπόγευμα.

Αυτό όμως το τελευταίο φαινόταν δύσκολο και όχι πολύ πιθανόν.

Εμενε ο κόμης ντε Λαντεναί. Τα πάντα έβάρυναν αυτόν τον δυστυχισμένο. Ποιός μπορούσε να μην τον ύποψιασθ, άφου όλα μιλούσαν εναντίον του;

Επειδή όμως άκριβώς ή ένοχη του κυρίου ντε Λαντεναί ήταν τόσο φανερή, έπειδή άκριβώς ένας τόπος δολοκλήρος γεμάτος μίσος ώρθονόταν κατά του άνθρώπου αυτού για να τοι' έμνησθ το βάρος ενός έγκλήματος, έπειδή άκριβώς όλες οι ένδειξεις έκ πρώτης όψεως και χωρίς καμμιά άνάκριση έβάρυναν καταθλιπτικά τον Γκοντεφρουά, έξ αίτίας των αυτών, ο κύριος Λιονέλ, ήρεμος, ψυχρός, άμερόληπτος, πραγματικός δικαστής, σκεφτόταν:

—Πρέπει να δυσπιστούμε σε όλα αυτά. Οι άνακρίσεις και οι έρευνες έξηκολούθησαν μεθοδικά και έπίμονα. Ξεφύλλισαν ακόμη και τους τόμους της βιβλιοθήκης με την έλπίδα να άνακαλύψουν εκεί καμμιά διαθήκη. Τίποτα όμως δεν βρέθηκε. Όλα τα έπιπλά είχαν βρεθ ήν τάξει χωρίς κανένα ίχνος διαρρήξεως. Ο άνθρωπος που είχε έλθει "κει, είχε φάγει άθόρυβα, άφου έξετέλεσε το έγκλημά του. Τίποτα δεν είχε μετακινηθ από την θέση του.

—Ίσως να μην πρόφθασε, ψιθύρισε ο γραμματέας.

Και ο άνακριτής σκεπτόμενος ότι ή έπιστροφή της Μαρκέλλας μπορούσε να είχε έμποδίσθ το έργο του δολοφόνου, μουρμούρισε με την σειρά του:

—Πολύ πιθανόν.

Ύστερα στράφηκε στην Βέρθα.

—Κυρία, είπε. Πρό όλίγου άφήσατε να σας ξεφύγη μία φωνή άπελπισίας που περιέκλειε μία κατηγορία σχεδόν. Επείτρεψτε μου να σας άποτεινά μερικές έρωτήσεις. Σπεύδω όμως να προσθέσω ότι στις έρωτήσεις αυτές έλαθε έλεύθερη να άπαντήσετε ή να μην άπαντήσετε, γιατί άφορούν το σύζυγό σας.

Εκείνη έμεινε σιωπηλή. Καταλάβαινε ότι είχε φθάσει στο χείλος της άβυσσου. Τίποτα δεν μπορούσε πιά να την σπυράσει. Το άήκουστο ακάδαλο είχε ξεσπάσει. Και το μίσος και ή φρίκη που αίσθανόταν ήταν άνώτερα από τον φόβο του σκανδάλου.

Είπε με μία φωνή άπότομη που έπρόδιδε την θανάσιμη ταραχή της.

—Ρωτήστε με, κύριε, θά άπαντήσω.

(Συνέχεια στο προσεχές)

—Βλέπετε, κύριε άνακριτά, κατέληξε, ότι ασφαλώς ύπάρχει ένα κομποδεμα κρυμμένο κάπου, και αυτό ύπηρεζε ή αίτία του έγκλήματος. Και θά ύπάρχη άκόμα και μία διαθήκη... Η καλή γυναίκα ήταν μανιακή, άλλα πολύ έξυπνη.

—Ας ψάξωμε λοιπόν, είπε ο άνακριτής.

Εκάναν μία έρευνα παρατεταμένη και προσεκτική. Δεν κατώρθωσαν όμως να βρουν τίποτα. Κανένα ίχνος της μεγάλης περιουσίας της Μαρι-Ζάν.

Καθώς δεν είχε έχθρους ή γεροντοκόρη, δυο ύποθέσεις ήταν πιθανές: Δυο άνδρες μόνο μπορούσαν να ενδιαφέρωνται, να έχουν συμφέρον από τον θάνατο αυτόν. Ο ένας ήταν ο κόμης ντε Λαντεναί, τον όποιον κατέδικαζε ή κοινή γνώμη.

Ο άλλος ήταν ένας όποιοσδήποτε κλέφτης που είχε μάθει το μυστικό της Μαρι-Ζάν και άπεφάσισε να την δολοφονήσθ για να οικειοποιηθ την περιουσία της.

Αυτό όμως το τελευταίο φαινόταν δύσκολο και όχι πολύ πιθανόν.

Εμενε ο κόμης ντε Λαντεναί. Τα πάντα έβάρυναν αυτόν τον δυστυχισμένο. Ποιός μπορούσε να μην τον ύποψιασθ, άφου όλα μιλούσαν εναντίον του;

Επειδή όμως άκριβώς ή ένοχη του κυρίου ντε Λαντεναί ήταν τόσο φανερή, έπειδή άκριβώς ένας τόπος δολοκλήρος γεμάτος μίσος ώρθονόταν κατά του άνθρώπου αυτού για να τοι' έμνησθ το βάρος ενός έγκλήματος, έπειδή άκριβώς όλες οι ένδειξεις έκ πρώτης όψεως και χωρίς καμμιά άνάκριση έβάρυναν καταθλιπτικά τον Γκοντεφρουά, έξ αίτίας των αυτών, ο κύριος Λιονέλ, ήρεμος, ψυχρός, άμερόληπτος, πραγματικός δικαστής, σκεφτόταν:

—Πρέπει να δυσπιστούμε σε όλα αυτά. Οι άνακρίσεις και οι έρευνες έξηκολούθησαν μεθοδικά και έπίμονα. Ξεφύλλισαν ακόμη και τους τόμους της βιβλιοθήκης με την έλπίδα να άνακαλύψουν εκεί καμμιά διαθήκη. Τίποτα όμως δεν βρέθηκε. Όλα τα έπιπλά είχαν βρεθ ήν τάξει χωρίς κανένα ίχνος διαρρήξεως. Ο άνθρωπος που είχε έλθει "κει, είχε φάγει άθόρυβα, άφου έξετέλεσε το έγκλημά του. Τίποτα δεν είχε μετακινηθ από την θέση του.

—Ίσως να μην πρόφθασε, ψιθύρισε ο γραμματέας.

Και ο άνακριτής σκεπτόμενος ότι ή έπιστροφή της Μαρκέλλας μπορούσε να είχε έμποδίσθ το έργο του δολοφόνου, μουρμούρισε με την σειρά του:

—Πολύ πιθανόν.

Ύστερα στράφηκε στην Βέρθα.

—Κυρία, είπε. Πρό όλίγου άφήσατε να σας ξεφύγη μία φωνή άπελπισίας που περιέκλειε μία κατηγορία σχεδόν. Επείτρεψτε μου να σας άποτεινά μερικές έρωτήσεις. Σπεύδω όμως να προσθέσω ότι στις έρωτήσεις αυτές έλαθε έλεύθερη να άπαντήσετε ή να μην άπαντήσετε, γιατί άφορούν το σύζυγό σας.

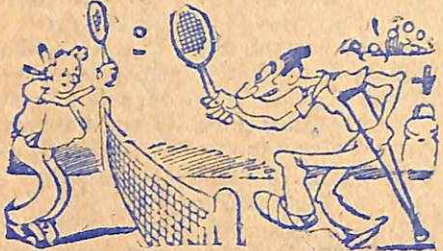
Εκείνη έμεινε σιωπηλή. Καταλάβαινε ότι είχε φθάσει στο χείλος της άβυσσου. Τίποτα δεν μπορούσε πιά να την σπυράσει. Το άήκουστο ακάδαλο είχε ξεσπάσει. Και το μίσος και ή φρίκη που αίσθανόταν ήταν ά

Τὰ παρασκήνια τῶν σπόρ

ΕΥΘΥΜΑ - ΠΕΡΙΕΡΓΑ - ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΑΓΩΝ ΤΩΝ... ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΩΝ

Όπως είναι γνωστόν, στο Ουίμπλετον γίνονται κάθε χρόνο οι περιφημότεροι διεθνείς τεννιστικοί αγώνες. Πριν δύο χρόνια οι αγώνες αυτοί είχαν διαταραχθεί από μια άθλητική επιδημία ασθενειών του

λαιμού. Όλοι οι παίκτες είχαν τρομερό πόνο λαιμού.

Η κατάσταση αυτή είχε φέρει σε πολύ δύσκολη θέση τους διοργανωτές και τους κριτές.

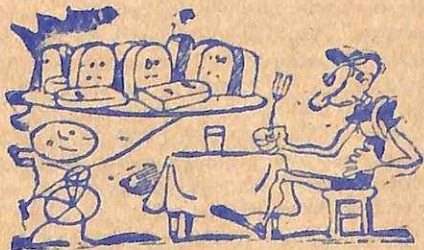
Φέτος, άλλου είδους θεομηνία στους ίδιους αγώνες. Όλοι, σχεδόν, οι παίκτες έχουν πάθει και από ένα μικροδυστύχημα. Άλλος έχει σπάσει το δάχτυλό του, άλλος έχει στραμπουλίσει το πόδι του, άλλος έπαθε... νευροκαβλίκευμα κτλ.

Έτσι, την έπαθαν ο ένας μετά τον άλλον ο Άργεντινός πρωταθλητής Ζάππα, ο Γάλλος Πελλιζά, ο Αμερικανός Γκένυ Μάκο, ο περίφημος Μποροτρά, ο Γερμανός φόν Γκράμ κ. ά. Παρ' όλα αυτά, οι αγώνες έγιναν ως το τέλος με την συνηθισμένη τους όπως κάθε χρόνο, επιτυχία.

□ □

ΟΙ ΓΑΡΓΑΝΤΟΥΑΙ ΤΩΝ ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΩΝ

Τις μέρες αυτές έγιναν στην Γαλλία οι μεγάλοι ποδηλατιστικοί αγώνες Μπορτώ-Παρίσι. Δεν είναι όμως οι μεγαλύτεροι ύστερ' από τον γύρο της Γαλλίας, που γίνονται στον κόσμο. Είναι και ο αγών Παρίσι-Βρέστη, που γίνεται κάθε δέκα χρόνια και η διαδρομή του είναι 1600 χιλιόμετρα (μετ' επιστροφής). Ο πρώτος αγών έγινε το 1891, ο δεύτερος το 1901, ο τρίτος δ 1911 κτλ. Ο προσεχής λοιπόν θα γίνει το 1941

Πρέπει να σημειωθεί ότι η απόσταση των 1600 χλμ. θα διανυθεί μονορούφι. Οι δρομείς -άθλητες Γαργαντούα χιλιόμετρων- θα πάνε στην Βρέστη και θα επιστρέψουν, σχεδόν άπνευστοι!

ΠΩΣ ΑΡΧΙΣΕ Ο ΣΜΕΛΙΓΚ

Ξέρετε πώς άρχισε το στάδιό του ο πρωτογυμνάχος όλου του κόσμου, Γερμανός Σμέλιγκ; Μ' ένα αγώνα μπόξ, και

μάλιστα έναντιόν μαύρου!

Ήταν μία μέρα του 1924. Ο Σμέλιγκ που ήταν τότε υπηρέτης σ' ένα πανόδιό Ιπποδρόμιο (ταίζε τα θηρία) καθόταν στην ταράτσα ενός καφενείου και έπαιρνε την μύρα του, όποτε κάτι του έπεσε για να τον πειράξη ένας γιγαντόσωμος μαύρος, ο οποίος εργαζόταν στο ίδιο και αυτός Ιπποδρόμιο. Ο Σμέλιγκ δεν χάνει καιρό σηκώνεται και του δίδει δυο γερές γροθιές στο πρόσωπο. Ο Νέγρος κυλίστηκε κάτω ορλιάζοντας. Εκείνη την ώρα, προχώρησε μέσα από το πλήθος ένας άγνωστος και είπε του Σμέλιγκ:

—Δεν ξέρετε διόλου από μπόξ, χτυπάτε όμως τρομερά! Θέλετε να σας μάθω την τέχνη του ρίγκ;

Λίγα χρόνια έπειτα, ο Μαξ Σμέλιγκ γιόταν ο πρωταθλητής του κόσμου.

□ □

ΕΣΤΕΜΜΕΝΟΙ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΑΙ

Ο βασιλεύς της Σουηδίας, παρὰ την άρκετά προχωρημένη ηλικία του, είναι ένας μανιώδης φίλαθλος. Η μεγάλη του αδυναμία είναι το τένις.

Δεν είναι όμως ο μόνος βασιλικός φίλαθλος. Ο βασιλεύς της Αγγλίας μπορεί να παίξει άρρες γιάφω. Επί πλέον, είναι κολυμβητής και Ιππεύς—ιδίως Ιππεύς—άριστος. Τέλος διευθύνει περίφημα αυτοκίνητο, και είναι πρώτης τάξεως πιλότος αεροπλάνου.

Ο βασιλεύς Γεώργιος της Ελλάδος είναι επίσης μέγας φίλος του βολάν και άριστος κολυμβητής.

Ο Πρόεδρος Ρούσβελτ, της Αμερικής λατρεύει το κολύμβημα, παρὰ το έλκτωματικό του πόδι. Μεγάλοι φίλαθλοι είναι επίσης οι βασιλείς του Βελγίου και της Ρουμανίας.

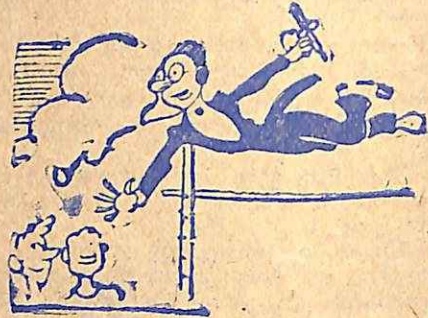
□ □

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΣΤΟΝ ΣΤΙΒΟ

Τα γράμματα και οι επιστήμες έθεωρούντο άλλοτε πράγματα άσχετα με τον άθλητισμό: την ζωή, δηλ. την κίνηση, τον άνοιχτο άέρα. Ήταν ύποψεις του κλειστού γραφείου και της μονηλιασμένης άτμοσφαιρας των βιβλιοθηκών. Από τον καιρό όμως που τα αμερικανικά πανεπιστήμια ελσγήγαν τον άθλητισμό στην ακαδημαϊκή νεολαία, και τα μιμήθηκαν πολλά ευρωπαϊκά, οι επιστήμονες και οι άνθρωποι των γραμμάτων δεν θεωρούν πια ταπεινωτικό γι' αυτούς να καταγίνονται και με τα σπόρ. Αφού δεν το θεωρούν ούτε αυτοί οι βασιλείς!

Έτσι βλέπουμε σήμερα επιστήμονες περίφημους άθλητάς. Π.χ. ο γιατρός Μπλεν ντν Κυτά υπήρξε στον καιρό του, πρωτα-

θλητής των 400 μ. Ο δωρ Κόζαν (Αμερικνή), υπήρξε το 1928 πρωταθλητής της κολυμβήσεως με την ράχη. Ο δωρ Λόβελον (Νέα Ζηλανδία) υπήρξε ρέκορντμαν του κόσμου στους δρόμους άντοχης. Ο δωρ Κολλάρ (Βέλγιο) υπήρξε πρωταθλητής του Βελ-

γίου στο ποδήλατο. Ο δωρ Άνκως (Γαλλία), ήταν πρωταθλητής του άλματος εις ύψος! Και άλλοι πολλοί, επιστήμονες, ιδίως δέ γιατροί.

Γιατί τώρα αυτή η προτίμηση των νιατρών στα σπόρ, άγνωστο.

□ □

ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΟΣ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Οι Σκωτσέζοι, είναι γνωστοί για την φιλαργυρία τους. Δεν σταματά όμως αυτή ούτε μπροστά στον άθλητισμό.

Έτσι, κάποτε, μια ποδοσφαιρική όμάς, ξεκίνησε από την Γλασκώβη για έναν αγώνα στο Λίβερπουλ χωρίς ο άρχηγός της να φροντίσει να πάρη και έναν αναπληρωματικό παίκτη. Τόκανε αυτό για να εξοικονομήση ένα εισιτήριο.

Όταν όμως έφθασαν στο Λίβερπουλ, άρρώστησε ο ένας παίκτης από τους 11. Ο άρχηγός τότε, κατέβηκε τέσσερις—τέσσερις τις σκάλες, του ξενοδοχείου να κάνει τί νομίζετε; Να φωνάξη κανένα γιατρό; Όχι, αλλά για να είδοποιήση τον ξενοδόχο ότι έπρεπε να έτοιμάση μόνο 10 μερίδες εκείνο το μεσημέρι!

□ □

ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ ΜΕ ΕΝΑ ΠΟΔΙ!

Στην Γαλλία γίνονται κάθε χρόνο μεγάλοι κολυμβητικοί αγώνες. Ξέρετε ποιος κέρδισε φέτος το πρωτάθλημα των καυδύσεων έξ ύψους; Ένας κολυμβητής...

με ένα πόδι! Τον λένε Μιλλερν και έχει πραγματικά μονάχα ένα πόδι. Το άλλο του το έχει κόψει αυτοκίνητο. Και όπως λέγει τουλάχιστον ο ίδιος, τα κατάφερε καλλίτερα μ' ένα πόδι, παρ' ό,τι θα τα κατάφερνε με δυό,

ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΡΥΘΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΡΜΟΝΙΑΣ

“Ελλη Ζουρούδη

Με την “Ελλη Ζουρούδη, γνωρίσθηκα κατά πολύ πρωτότυπο τρόπο: στο φουαγέ του «Παλλάς», κατά τις δοκιμές του Φαρδουλή, ενώ παρακολουθούσα τις πρόβες του μπαλέτου εσφαλμένα ή πρίμα μπαλαρίνα σκόνταψε στην καρέκλα μου. Δεδομένου ότι οι δημοσιογράφοι και καλλιτέχνες είχαν σχηματίσει έναν κάπως στενό κλοιό, για να θαυμάζουν από πιο κοντά τις ελαστικές κινήσεις των θεατρικών κι' άερων υπάρξεων που αποτελούσαν κατά πλειονότητα το μπαλέτο, έπρεπε να ζητήσω εγώ συγγνώμη απ' την πρώτη χορεύτρια. Πρόλαβε όμως εκείνη και μ' ένα ευγενικό χαμόγελο που μιλούσε πιο εύλογα κι' απ' την κίνηση των χειλιών της, ψιθύρισε:

—Με συγχωρείτε. Αυτή ήταν η πρώτη γνωριμία μου με την “Ελλη Ζουρούδη. Αργότερα, παρακολούθησα στις παραστάσεις του Μελοδράματος την ψυχολογημένη χορογραφία της. Πρό πάντως στην «Φαβορίτα», η άρρα κι' ευγενική επίδειξη του μπαλέτου στους χορούς της Αύλης—με τα δημοφιλή κοστούμια που άποτελούσαν ζωηρή αντίθεση με την γύμνια της εμφάνισέως του κόρου των αυλικών—μούκανε την καλλίτερη έντύπωση και θεώρησα καθήκον μου να συγχάρω θερμά την Ζουρούδη, στα παρασκήνια, σε μια στιγμή που κατάκοπος ξεκουραζόταν άκουμπώντας άπάνω σε κάποιο ντεκόρ. Ήταν λίγο λαχανιασμένη, και για να μ' ευχαριστήση, έπεστράτευσε ξανά το χαμόγελό της.

Μια γνωριμία που ντεμπουτάρει με δυο χαμόγελα υπόσχεται άρκετά πράγματα. Στην περίπτωση της “Ελλης Ζουρούδη, οι υποσχέσεις αυτές τηρήθηκαν. Και σήμερα, αν έχετε διάθεση να μάθετε ρυθμική ή χορό μπαλέτου ή και τα δυο μαζί, αν θέλετε να διαπλάσετε ή να διατηρήσετε «σε φόρμα» το κορμί σας, μην διατάσετε νάρθηκε μάζι μου στο στούντιο της πλατείας Κυριακού όπου εργάζεται «έξαντλητικά» η “Ελλη Ζουρούδη για να διατηρούν την υγεία και την σιλουέττα τους οι “Αθίδες από ηλικίας τεσσάρων έτών μέχρις εικοσιεννέα—ώς γνωστόν, η γυναίκα δεν υπερβαίνει ποτέ αυτήν την ηλικία, εκδόσασα προς το ένα σιωπηρά νόμα σταθεροποιήσεως.

«Νους υγιής εν σώματι υγιεί». Δεν χρειάζεται τίποτα περισσότερο για να άποκαλύψη την έπιβεβλημένη ανάγκη υπάρξεως ρυθμού στην ζωή του ανθρώπου. Ο ρυθμός έξασφαλίζει την υγεία στην ζωή. Τώρα, αν κάνετε μια μαθηματική έξίσωση με παράγοντας τον ρυθμό, την υγεία και την ζωή, θα έρθε πως η υγεία είναι ρυθμός στην ζωή...

Το σοφό μυαλό των αρχαίων, τους δόποιος δεν παραζάλιζαν ούτε τα δαιμονιώδη βούισματα του τράμ όταν έκτελει με ταχύτητα αεροπλάνου την διαδρομή «Λεβίδου—Πλατείας Αμερικής», ούτε τα άπεγνωσμένα κορναρί-

τά κορμιά, με σιλουέττα, να σώσω άπ τις παραμορφώσεις της σπονδυλικής στήλης, άπ' τα ραχητικά, άπ' τα «προγούλια» και την «κοιλιά» την σημερινή γυναίκα. Όσο νωρίτερα έπιδοθή στην ρυθμική, τόσο πιο κερδισμένη μπορεί να βγῇ μια γυναίκα από υγεία κι' από φόρμα...

Μιλά με τόσο πεποίθηση και με κυτάζει κατάματα σαν να θέλη να με πείση με το βλέμμα της.

—Νά παρακολουθήσετε, συμπεραίνει, το μάθημα της πρώτης τάξεως των μικρών για να δῆτε τί προσπάθεια γίνεται για να φτιάνεται το κορμί άπ' την πιο νεαρά ηλικία. Περάστε στο στούντιο.

□ □

Μια μεγάλη, πλακόστρωτη αίθουσα. Ένας όρθογώνιος καθρέφτης. Ένα πιάνο. Ένα γραμμόφωνο. Μπάρες στους τοίχους. Ένας καναπές, για τις μητέρες των παιδιών. Ένα παρθέον: το άποδυτήριο. Ένα αίγυπτιακό «γκόγκ». Κάτι χαλάκια, για να ξεπλώνονται άπάνω τα παιδιά και να μην κρυολογήσουν στις πλάκες.

Αυτό είναι το στούντιο. Λιτότης. Η πολυτέλεια δεν είναι συντελεστής στο φορμάρισμα ενός χυτού κορμιού.

Άρχίζει το μάθημα.

Τρία είναι τα παιδάκια που ξεχωρίζω άμέσως. Ηλικία: 4-8 έτών. Η “Όλγα Κουρούκλη έγγονή της καθηγήτριας “Όλγας Βαλτεσιώτη, μια

λεπτή ξανθούλα. Η Λίτσα, μια καστανούλα με γαλανά μάτια, η Μιράντα μια μελαχροινούλα με βελουδένια μάτια. Η “Όλγα φορά ένα μαύρο κοστούμακι, η Λίτσα ένα μπλε μαγιώ, η Μιράντα μια άσπρη φουστίτσα. Χαριτωμένες κι' οι τρεις. Παρακολουθήστε μαζί μου το μάθημά τους.

Πρώτα διδάσκονται άναπνοή. Πρέπει να μάθουν να άναπνέουν ρυθμικά, ευγενικά: όχι με ρουθουνίσματα και... μυκημούς. Άν δεν άναπνέει άνθρωπινά ένα κορίτσι, μπορεί ποτέ να της τραγουδήση ένας νεαρός:

«Ζηλεύω τον άέρα που άναπνέεις...»

Έπονται μερικές κινήσεις των άκρων με το κορμί μπρούμυτα ή άνάσκελα. Η Μιράντα δείχνει κάποια νωθρότητα γιατί είνε στρομπούλη, μπουλούκα, άντιθέτως με τις άλλες δυο μικρές που είναι λεπτές σιλουετίτσες... στα σπάρ-

“Ελλη Ζουρούδη, καθηγήτρια ρυθμικής και χορού.

ματα των αυτοκινήτων, ούτε οι πολύ κροτες συνθέσεις του κ. Μητροπούλου στην «Ηλέκτρα»— αυτό το μυαλό έπενωσε την ανάγκη ενός ρυθμού, μιας Ισορροπίας, αν άγαπάτε, στην ζωή...

Φυσικά, στην εποχή της νευρικότητος και του θαυόβου που ζούμε, η άνάγκη του ρυθμού καθίσταται πιο έπιτακτική.

Τι ευχάριστο να συζητάς με την “Ελλη Ζουρούδη, καθισμένη μπροστά στο γραφειάκι της... που φαίνεται τόσο μικροσκοπικό μέσα στο άπέραντο στούντιο! Γι' αυτήν, η ρυθμική είναι κάτι το άναπόσπαστο άπ' την ζωή.

—Η σχολή μου, λέει, έχει ήθοπλαστική άποστολή. Μόνο η σωματική υγεία μπορεί να έξασφαλίση την διαύγεια στις σκέψεις, στον έγκέφαλο.

» Η άποστολή μου είνε να διαπλάσω μια καινούργια γενιά γυναικών με χυ-

γανα!

"Υστερα έχουμε το «περπάτημα». Ένα απ' τα πιο ενδιαφέροντα του προγράμματος. Είναι γνωστόν ότι πολύ λίγες είναι οι γυναίκες που ξέρουν να περπατούν όπως πρέπει. Υπομονητικά, η Έλλη Ζουρούδη ιδιώνει πόδια, τεντώνει χέρια.

Τα μικρά έχουν αντίληψη... άσυμβίβαστη με το μπόι τους!

Κατόπιν, γίνονται ασκήσεις στην μπάρρα, ακροβάσιες.

Τώρα, έχουμε χορό. Στο πήδημα, η Λίτσα αποδεικνύεται πρωταθλήτρια.

Το αγώνισμα όμως στο οποίο διαπρέπουν κι' οι τρεις μικρές είναι το «τρέξιμο προς τον καθρέπτη». Η καθηγήτρια δίνει το σινιάλο με το γκόγκ. Τρέχουν οι μικρές ποιά να φθάση πρώτη στον καθρέπτη. Ένστικτο, αταξία—όπως θέλετε πείτε το: ποιάν γυναίκα δεν την τραβά μαγνητικά, ακατανίκητα ο καθρέπτης; Είναι το καθαυτό γυναικείο πρωταθλήμα.

Οι μικρές έκαναν καλά το μάθημά τους. Γι' αυτό η Έλλη Ζουρούδη τις δίνει για θραδείο... καραμέλλες.

□ □

"Υστερα απ' το μάθημα, συνεχίζουμε την συνομιλία μας μαζί με την Έλλη Ζουρούδη. Είναι κάπως κουρασμένη κι' η κόμωσή της—μαρκιζέττας του 18ου αιώνα—έν αταξία. Σπύδρει να την επανάρρησθ' στην τάξη. Τα γκριζοπράσινα, γατίδια μάτια της είναι πάντα χαμυγέλαστα.

—Τώρα, αν θέλετε ως μιλήσουμε λίγο και για τα μπαλέτα, μου λέει. Το πιο δύσκολο είναι να καταρτίσθ' ένα μπαλέτο από καλά κομμάτια, πειθαρχημένα, ελαστικά... Πρό πάντως δε να καταπολεμήσθ' την αντίδραση. Αντίδραση, έννοω, την απασχόληση των χορευτριών μου με άλλες ανάγκες της καθημερινής ζωής. Από 200 μαθήτριες, μπόρεις να ξεχωρίσθ' τις 50, από αυτές όμως τις 50 πρέπει να διαλέξθ' πάλι και να ξέρθ' πώς 10—15 που θα προκριθόν, είναι σκληρωμένες με την διαπαιδαγγωγή μου, έχω μία ξανθούλα, πολύ καλή χορεύτρια, με ωραίο κορμί και κουκλιτσικό προσωπάκι...

—Εκείνην που χόρευε με καθαλιέρο μία μελαγχρινή, στην «Φοβόριτα»;

—Ακριβώς. Είναι ταμία σε κινήματογράφος. Άρα, σκληρωμένη ως την ένδεκατη νύκτερινή. Δεν την άδικω. Πώς θέλετε να ξησθί; Έχω άλλες δυο μπαλαρίνες φοιτήτριες της Νομικής... Καθώς καταλάβαίνετε, δεν είναι ελεύθερες κάθε ώρα και το δυσκολότερο είναι να τις συγκεντρώσω όλες μαζί.

Έχω μαθήτρια και μιά αμερικανίδα πολυεκατομμυριούχο. Κατ' εξαίρεσιν, γιατί σας επαναλαμβάνω πως το μπαλέτο μου απαρτίζεται από φτωχά κορίτσια διοπαλιότατα. Σίμπως υπάρχουν επιχειρηματίες να πληρώνουν για ένα καλό μπαλέτο; Αδύνατον να υπάρξω, πρὸς το παρόν τουλάχιστον, επαγγελματισμός. Το μέλλον άδηλον. Τα ψυχία που πληρώνεται κάθε εμφάνιση του μπαλέτου μόλις και μετά βίας επαρκούν για τα κοστουμάτια. Το μόνο κέρδος είναι, καμιά φορά, ο κριτικός λίβελλος για το ολιγοπρόσωπο του μπαλέτου. Τι φτιάξιμ' έμειν; όταν έρχεται καθένας να μάς συγγράφει με τα μπαλέτα της «Όπερας» του Παρισιού—που έχουν λύσει κάθε οικονομικό πρόβλημα, ενώ έμεις δεν τολμούμε καν να το αντιμετωπίσουμε; Το χειροκρότημα

του κοινού, αυτό είναι το μόνο που μάς έμψυχώνει, μαζί με την συνείδηση ότι κάνουμε το καθήκον μας, δάσκαλοι και μαθηταί...

Εδώ, τα μάτια της Έλλης Ζουρούδη δουρκώνουν. Συγκινείται.

—Εγώ εγκατέλειψα τα πάντα για τον χορό. Έιχα καλή φωνή «λετζέρας», ταλέντο ζωγράφου. Δεν εγκατέλειψα μονάχα αυτά—που δεν είναι σπουδαίο να εγκαταλείψω την μία τέχνη για την άλλη. Χορεύω από τριών χρονών παιδί. Ο σύζυγός μου ζήλεψε την υπερβολική αφοσίωσή μου στον χορό.

Προτίμησα να χωρίσω, παρά να εγκαταλείψω τον χορό. Και παρ' όλη την αντίδραση, παρ' όλα τα εμπόδια, δεν εγκαταλείψω τον χορό. Με το φανάρι στο χέρι, σαν τον Διογένη, ζητώ... χορευτή...

Μόλις ανακαλύψω καμιά, κυττάζω να την... ξελογιάσω. Τι όρατο πράμα, ο χορός, τι δόξα είχαν οι μεγά-

Μαθήτρια της Έλλης Ζουρούδη σε χορό μπαλέτου.

λες χορευτριες, η Παύλοβα, κ.τ.λ... Πολλές φορές, ίκτενώ μητέρες να μου εμπιστευθούν τα παιδιά τους. Κάθε μπαλέτο που εμφανίζω είναι δημιουργία μου, αϊμά μου. Με το παρτίτο στο χέρι, χωρίς πιάνο, διδάσκα στη Θεσσαλονίκη τα μπαλέτα στην μελοδραματική προσπάθεια του Καλομοίρη, ανέβασα «Πρωτομάστορας», «Δαχτυλίδι της Μάννας», «Αίντα», «Κόρμεν», κ.τ.λ... Όσες ώρες μου αφήσουν διαθέσιμες τα μαθήματά μου στο «Εθνικόν Ωδείο» διδάσκω στο δικό μου στέβντο ή ανεβάσω μπαλέτα. Και έβασαν! Σε μία όπερα, την στιγμή της παραστάσεως, βλέπεις απάνω στην σκηνή ένα χαλί με πιέττες; θανάτος για τον χορευτή! Ο ρεζίσερ δεν έννοιε να το αφαιρέσει για να μην φαίνεται, λείει, γυμνή η σκηνή. Τι τον νοιάζει αν σάς έσοι τα μούτρα σου; Ακούτε πως είναι πιασμένη φωνή μου; Βάζω τα μπαλέτα του «Δαχτυλιδιού της Μάννας».

Περίεργα από παντού

ΤΟ ΥΨΗΛΟΤΕΡΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ

Δεν πρόκειται για το πιο ψηλό ξενοδοχείο, ως κτίριο, αλλά για ένα ξενοδοχείο που θα είναι χτισμένο υψηλότερα από κάθε άλλο στον κόσμο.

Θα χτισθί, όπως γράφουν οι εφημερίδες της Μόσχας, στην καυκασιανή κορυφή Έλμπρους, σε ύψος δηλ. 5692 μέτρων. Θα έχη δυο πάτωμα και θάνα... αεροδυναμικό. Θα μοιάζι σαν Τσέπτελιν. Θα του δοθί αυτό το σχήμα, για να άνθισταται στους ανέμους, που είναι ορμητικώτατοι στο ύψος εκείνο. Θα στοιχίσι μισό εκατομμύριο ρούβλια και θάναί έτοιμο το 1937.

□ □

Η ΧΩΡΑ ΜΕ ΤΑ 620 ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ

Θα το πιστεύατε ποτέ; Η Αμερική έχει τα περισσότερα πανεπιστήμια από κάθε άλλη χώρα. Έσπασε και στο κεφάλαιο αυτό κάθε ρεκόρ. Έχει σήμερα 620 πανεπιστήμια, που διαβέτουν, όλα μαζί κεφάλαια 22 δισεκατομμυρίων δολαρίων. Δεν είναι όμως όλα των ιδρύματα νέα. Υπάρχουν μεταξύ των πανεπιστημίων παλιά, τόσο όσο και πολλά της Ευρώπης.

Π.χ. κατ' αυτά, εωρτάσθηκε η 300ετήρις του μεγαλύτερου αμερικανικού πανεπιστημίου, του περιφημού πανδιδακτηρίου του Χάρβαρντ.

Το έχει ιδρύσει το 1636 ο δισεκατομμυριούχος Τζόν Χάρβαρντ από τον οποίο και πήρε το όνομά του, στην νεοαγγλιτισμένη τότε ακόμη, πόλη Κέιμπριτζ (πολιτεία Μασαχουσέτης). Στην αρχή ήταν ένα απλό σχολείο όπου δίδασκαν τα «εγκύκλια» μαθήματα. Μόλις μετά δυο χρόνια πήρε την μορφή πανεπιστημίου.

□ □

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΑ

Ξέρετε από πότε χρονολογούνται τα πρώτα πεζοδρομια; Από την εποχή που άρχισαν να κυκλοφορούν τα πρώτα μόνιπα.

Ός τότε, υπήρχαν μόνον οι καρδοτές, σχήματα θάρεα και δυσκίνητα, τα οποία ούδεποτε έγιναν πρόσφορα δυστυχημάτων. Από την ώρα όμως που βγήκαν τα πρώτα μόνιπα—αμάξια ελαφρά και γρήγορα—τα δυστυχήματα ήταν συχνά. Έτσι, αποφασίσθη να χωρίσουν τον δρόμο σε τρία μέρη: στο μεσαίο—το λεγόμενο σήμερα κατόστρωμα—για τα οχήματα και στα δυο άκρα, για τους πεζούς. Τα πεζοδρομια είχαν εφευρεθί.

Για να κατατοπισθί, το μπαλέτο, αναγκάζομαι και κρατώ τον ρόλο της Ερσφίλης, τραγουδίστριας. Κάνω την χορογραφία, χορεύω και τραγουδάω. Πώς να μην είμαι; Εραχνοκόκορας!

Κι' όμως, δεν είναι... εραχνοκόκορας η Έλλη Ζουρούδη απ' την τριτοπόστατη αυτή απόστολή της. Δεν είναι εραχνάς ένας πνιγμένος λυγμός. Και το μαντηλάκι της, για μία στιγμή, περιστρέφει δυο διαμάντια που κόλησαν απ' τις κόγχες των ματιών της.

Γρήγορα όμως επανέκατε την γαλήνη της. Χαμόγελο—αυτή την φορά μέσα στο θολωμένο βλέμμα της. Η έρσφι δεν έμποδίζει τον ήλιο να ακτινοβολή...

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ

ΤΟ ΚΟΛΛΙΕ ΤΟΥ ΜΕΓΕΡΦΕΛΔ

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

μπομπονιέρα με τα σοκολατάνια και τα μαρόν γκλασέ, έβγαλε από το τσαντάκι της το σημείωμα και το έπαιξε νευρικά στα δάκτυλά της ενώ ο άδαμαντοπώλης εξακολουθούσε την εξέταση της βαρύτιμης πέτρας.

Τέλος, ύστερα από πέντε λεπτά, σηκώθηκε από τη θέση του, προχώρησε προς το χρηματοκιβώτιό του και το άνοιξε διάπλατα για να κρύψη μέσα το μονόπετρο που άστραφε στα δάκτυλά του.

Τα μάτια της Έβλιν θάμπωσαν από τις αναλαμπές των πολυτίμων λίθων που κρυβόταν στο χρηματοκιβώτιο αλλά αυτό δεν έμεινε ανοιχτό παρά λίγες στιγμές. Ο άδαμαντοπώλης ξανάλεισε την πόρτα του με πάταγο, κλείδωσε και, αφού επέστρεψε στο φωτεινό του και άναψε με την ήσυχία του ένα πουρο, στράφηκε προς την νέα κοπέλλα:

—Λοιπόν; Είμαι στις διαταγές σας μίς Έβλιν.

—Έλαβα ένα σημείωμά σας μίστερ Μέγεργεφελδ, αυτό έδω, και δύναται να πιστεύσω ότι μου το στείλατε σεις ο ίδιος.

—Πώς αυτό μίς Έβλιν; Το σημείωμα σας το έστειλα εγώ χθες εις απάντησιν εις την επιστολήν σας με την οποία μου ζητούσατε και πάλιν χρήματα. Καταλαβαίνετε μίς Έβλιν ότι τα χρόνια που ζούμε είναι πολύ δύσκολα, μια τρομακτική κρίση μαστίζει το εμπόριο πολυτίμων λίθων, και, συνεπώς, δεν μπορώ να εξακολουθώ να σας βοηθώ οικονομικώς.

—Αλλά μίστερ Μέγεργεφελδ δεν σας ζητήσα να με βοηθήσετε. Είσαθε κηδεμών μου και σας ζήτησα να μου στείλετε διακόσιες λίρες από τις έπτα χιλιάδες που σας άφησε ο πατέρας μου για να μου τις μετρήσετε όταν ένηλικιωθώ.

—Τις έπτα χιλιάδες λίρες, αλλά σας τις μετρήσα κώλας και μάλιστα, με το παραπάνω μίς!

—Μου τις μετρήσατε!

—Βεβαίως! Και με τους τόκους μάλιστα. Σας μετρήσα και κάτι παραπάνω γιατί ο μακαρίτης πατέρας σας ήταν ένας από τους καλλίτερους φίλους μου. Άτυχώς μίς η οικονομική μου κατάσταση δεν μου επιτρέπει να εξακολουθήσω να σας βοηθώ.

—Αλλά πότε μου τις μετρήσατε κώλας μίστερ Μέγεργεφελδ; Είναι ζήτημα αν τράβηξα ως τώρα πάνω από εκατόσιες λίρες. Πάνε έπτα χρόνια από τον θάνατο του πατέρα μου, και, συνεπώς, δεν τράβηξα άλλο από τους τόκους!

—Θεέ μου! Τι ξεχασίστες που είναι τέλος πάντων οι γυναίκες! Μια στιγμή μίς και θα σας δείξω πότε και πότε τράβηξα χρήματα και τα διάφορα ποσά.

Και λέγοντας, πήρε ένα ογκώδες διβλίο, το άνοιξε και διάβασε:

Εξαίρετικώς ενδιαφέρουσα

αυτοτελής περιπέτεια του

ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ

—Δεκαεπτά 'Ιουνίου 1930 τραπεζίτας 2000 λίρες.

—Παρντόν μίστερ Μέγεργεφελδ. Έχω και εγώ σημειωματάριο. Στις 17 'Ιουνίου του 1930 τράβηξα μόνο διακόσιες λίρες.

—Λέτε να κάνω ο υπάλληλός μου ένα τόσο χονδροειδέστατο λάθος; Δεν είναι άπιθανο! Τά λάθη είναι για τους ανθρώπους. Μια στιγμή μίς να δρώ την απόδειξή σας στο χρηματοκιβώτιό μου. Πάρτε ένα σοκολατάνι...

Σπρώχθηκε, άνοιξε το χρηματοκιβώτιό του πήρε μέσα από αυτό ένα φάκελλο, τον έφερε στο τραπέζι και έβγαλε διάφορες αποδείξεις:

—Για να δούμε, λείει με το πουρο στο στόμα... Α! Νά η απόδειξή σας μίς. Στις 17 'Ιουνίου του 1930 τραπεζίτας πραγματικά δυο χιλιάδες λίρες.

—Υπέγραψα ίσως σαν στραθή.

—Αυτά είναι αδύνατα πράγματα μίς. Τέτοια λάθη δεν γίνονται. Για να δούμε τί τραπεζίτας αργότερα... Έχουμε...

—Περνιτόν μίστερ Μέγεργεφελδ. Μη κάμετε τον κόπο. Θυμάμαι καλά. Στις 3 'Ιανουαρίου 1932 τράβηξα 100 λίρες για τις οποίες θαχτε ασφαλώς απόδειξη 1000 λίρών. Στις 6 Νοεμβρίου 1932 τράβηξα 300 λίρες για τις οποίες θα έχετε απόδειξιν 3000 λίρών και τέλος στις 22 'Ιανουαρίου 1933 τράβηξα 100 λίρες για τις οποίες θα έχετε απόδειξιν άλλων χιλίων λίρών. Το όλον έπτα χιλιάδες λίρες. Ολόκληρη η κληρονομία του μακαρίτη πατέρα μου.

—Είναι και μερικά μικροποσά που σας μετρήσα κατά καιρούς, πέντε, δέκα ή και είκοσι λίρών το καθένα και για τα οποία δεν σας πήρα αποδείξεις. Σας τα μετρήσα ωστόσο μπροστά σε μάρτυρες. Ας μη γίνεται λόγος γι' αυτά. Δεν ξεχνώ ότι είσαθε η κόρη του προσφιούς μου φίλου Πέτερ Ντράουμοντ...

—Ο όποιος σας βοήθησε μίστερ Μέγεργεφελδ να κερδίσετε τα πρώτα σας χρήματα με τα οποία αργότερα γίνατε πολυκατομυριούχος.

—Ούτε στιγμή έιν το έρχασα μίς... Μα πάρτε λοιπόν ένα σοκολατάνι.

—Σας ευχαριστώ... Ζητώ συγγνώμη για την ανησυχία. Προσκυνώ μίστερ Μέγεργεφελδ.

—Θα με δοήτε πάντοτε πρόθυμο μίς Έβλιν για οτιδήποτε.

Και ο μεγαλοκαρχάσιος πατριολούθησε απάθιστατος από την θέση του την νέα κοπέλλα που έβγαυε από το γραφείο του σκυπτή από το βάρος της αγανακτήσεως που την είχε συντρίψει.

Όστόσο, στο δρόμο, η Έβλιν Ντράουμοντ σταμάτησε ένα ταξί και διέταξε τον σωφέρ:

—«Σκότλαντ-Γουάρδ»!

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Ο Μάρτεν Ντάλ έπαιξε στον κήπο του μεγάρου του με τον Άλτη του, το περίφημο λυκόσκυλό του που το είχε μαζέψει από τους δρόμους μικρούλι και που το ένομασε Άλτη γιατί το έβγαζε κάθε τόσο και επέστρεφε ύστερα από μέρες.

κακή χάλια.
Ο ήχος ενός κλάζον αυτοκινήτου τον άναγκασε να στραφεί προς την πόρτα του και είδε τον Σούμερ να κατεβαίνει από ένα ταξί και να δίνει το χέρι του σαν Ιππότης και με κοσμική ευγένεια σε μια νέα κοπέλλα για να την βοηθήσει να κατεβεί και εκείνη.
—Η μίς Έβλιν Ντράουντον, σύστησε σε λίγο ο αστυνομικός. Ο μεγάλος δικηγόρος για τον όποιον σας μίλησα μίς, και μεγάλος φίλος μου Μάρτεν Ντάλ.
Και ο Σούμερ έκλεισε το μάτι στον φίλο του.

—Χαίρω πολύ μίς. Συγχωρήσατε την εκπληξη μου βλέποντας τον φίλο μου να έρχεται σπίτι μου με μια τόσο ευχάριστη συντροφιά. Με έχει συνηθίσει ξέρετε... νύχτα πάντα συντροφιά με αντιπαθητικούς συναδέλφους του. Θέλετε να περάσουμε στο σαλόνι ή στην βεράντα;

—Στην βεράντα, και να μās έτοιμάση ο φιλιππος Μπίλινγκ τοσί... με όλα τα κομμάτια, έπενεθε ο αιώνας πεινασμένος Σούμερ.

Στην βεράντα, η Έβλιν Ντράουντον διηγήθηκε την οικονομική της καταστροφή με όλες τις λεπτομέρειες, νομίζοντας ότι μιλούσε με δικηγόρο.

Ο Μάρτεν Ντάλ την άκουγε προσεκτικά και αν την διέκοπτε κάθε τόσο, ήταν για να της δώσει θάρρος έπειδή την έβλεπε άπογοητευμένη.

Στο τέλος της αφήγησης της, η άτυχη κοπέλλα ένωσε τα χέρια της λυπητικά:

—Έτσι έγιναν τα πράγματα μίστερ Μάρτεν Ντάλ. Θα δεχθίτε να υπερασπίσετε την υπόθεσή μου; Ο μίστερ Σούμερ μου είπε πόσα καλά για σας...

—Ευχαριστώ τον φίλο μου τον Σούμερ για τα καλά που σας είπε. Πρέπει να ξέρετε όστόσο ότι καμιά φορά γίνεται υπεβολικός με τους ένθουςιανούς του. Θα υπερασπίσω την υπόθεσή σας.

—Σας ευχαριστώ πολύ. Άλλά...

—Άλλά;

—Δεν έχω ούτε τα δικαστικά έξοδα...

—Μη σκοτίζεστε γι' αυτό.

—Όταν την κερδίζετε θά...

—Καλά, καλά...

—Είπατε της γνώμης ότι θα κερδίσουμε την υπόθεσή;

—Βέβαια. Έχω την mania να κερδίζω τέτοιες υποθέσεις! Προσθέτοντας μηδενικά και μιμούμενος τον γραφικό σας χαρακτήρα στις αποδείξεις σας για να γράψω ολογράφως το ποσόν στο λευκό που είχαν αφήσει επίτηδες, σας έκλεψε περίπου πόσα;

—Περί τις έξη χιλιάδες λίρες.

—Είπατε ευχαριστήμένη να πάρετε δέκα χιλιάδες λίρες;

—Η νέα κοπέλλα τον κύταξε άπορώνας.

—Δέκα χιλιάδες λίρες είπατε; Πώς είναι δυνατό να γίνει αυτό το θαύμα;

—Είμαι και λιγάκι θαυματοποιός...

—Να σας φέρω λοιπόν το σημειωματάριό μου και β.τι άλλο έγγραφο έχω γι' αυτό.

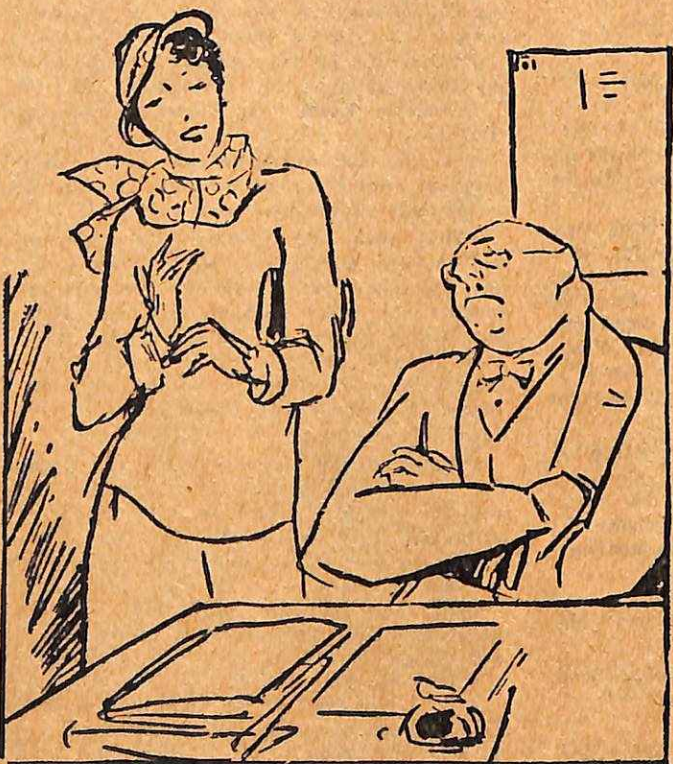
—Να μη μου φέρετε τίποτα μίς. Να πάτε στο σπίτι σας και να περιμένετε τις δέκα χιλιάδες λίρες που σας τάξα. Ένα φλυτζάνι τοσί ακόμη; Μά! Σούμερ! Αφίση λοιπόν κανένα μυισωτάκι και για τη νέα μου πελάτισσα!

ΔΙΑΡΡΗΞΗ... ΜΕΤ' ΑΠΟΤΥΧΙΑΣ

Το ίδιο βράδυ, μια σκιά, ένα φάντασμα τριγυρνάσε έξω από το αδαμαντοπωλείο του Ισαάκ Μέγερφελδ. Ήταν ένας ψηλός και κυρτωμένος από την ηλικία άντρας με γκρίζο κοστούμι, γονατά γυαλιά σε σκελετό παρταρούγας και ύψος μαοκακούρου άνθρώπου. Ένούσανε έλαφρά από το άρι-

στερό του πόδι και κύταζε δόγυρά του να βεβαιωθεί αν ο δρόμος ήταν όλοτετα έρημος. Ξαφνικά, πλησίασε την πόρτα και έχωσε στην κλειδαριά ένα λεπτό άστραφτερό εργαλείο. Άμέσως όμως τινάχτηκε σ' άποσταση με το μικρό εργαλείο στο χέρι.

Ηλεκτρικό ρεύμα προστάτευε την πόρτα είναι θαύμα δε πως δεν έμεινε κεραυνό-πληκτος. Ξανακύταξε με άμνηγνία δόγυρά του. Η κατοικία του Ισαάκ Μέγερφελδ βρισκόταν πάνω από το αδαμαντοπωλείο. Μια μικρή καρδένια σκάλα ώδηγούσε από την κατοικία στο κατάστημα. Ο άγνωστος σκέφθηκε λίγες στιγμές και πήρε την απόφασή του. Αφού του ήταν αδύνατο να μπει στο αδαμαντοπωλείο από την πόρτα, θα έμπαινε από την κατοικία! Ένα από τα παρθένα του πρώτου πατώματος του παρυσίας περισσότερες εύκολες διαρρήξεις. Με καταπληκτική επιδεξιότητα στήριξε την πλάτη του σε μια προεξοχή του τοίχου μόλις μισού μέτρου και, κολλώντας χέρια και πόδια στον τοίχο, άρχισε να ανεβαίνει σαν τεράχειο που είχε φύγει από καμιά

—Άνυπομονούσα για την έκπληξη!

ζούγκλα! Η διαρρήξη του παραθύρου ήταν ζήτημα ενός λεπτού της ώρας και σε λίγο, σαν ποντικός, σαν φάντασμα, κυκλοφορούσε στους διαδρόμους του σκοτεινού διαμερίσματος με ένα κλεφτοφάνaro στο χέρι.

Βρήκε την σκαλίτσα που συγκοινωνούσε με το κατάστημα και σε λίγο, ύστερα από προσπάθεια δέκα λεπτών της ώρας, το χρηματοκιβώτιο ήταν δροβάνοιχο. Μια άπογοητευση όστόσο τον κυρίεψε μόλις έβγαξε. Φαίνεται ότι δεν έκανε την διαρρήξη για να κλέψει τα θαυμάσια κοσμήματα αλλά κάτι άλλο. Στο τέλος γέμισε τις τσέπες του με διαμάντια ψιθυρίζοντας σάμπως να μιλούσε με τον έαυτό του:

—Δεν βρήκα τις αποδείξεις που ζητούσα αλλά το ίδιο κάνει. Θέλοντας και μη θα ξεράσει τις δέκα χιλιάδες λίρες. Να μη με λένε «Λωποδύτη-Φάντασμα» αν δεν του τις πάσω!

Και βγάζοντας από την τσέπη του το περιφημο επισκεπτήριο του έγραψε με ένα στυλό τις παρακάτω γραμμές:

«Ζητώ συγγνώμη για την άδικοκρίσία μου και για πρώτη φορά ζητώ και ύλική άμοιβή για το σημερινό μου κατορθώμα. Αν θέλετε να σας επιστραφούν τα διαμάντια και οι άλλες θαυμάσιες πέτρες που σας πήρα, θα καταθέσετε στο ταμείο της «Εταιρίας προς Προστασίαν των Ζώων» χίλιες μόνο λίρες. Θα καταθέσετε όμως και σε μέρος ασφαλές στο ποσό θα σας το δρίσω τηλεφωνικά, άλλες δέκα χιλιάδες λίρες. Περιττό να αναστατώσετε την αστυνομία γιατί τα μέτρα που θα λάβω είναι τέτοια ώστε θα έξουδετερωθί ή κάθε της ενέργεια και τότε θα απαιτήσω περισσότερα. Αυτές τις δέκα χιλιάδες λίρες, δεν θα τις ξαναδείτε ποτέ. Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα».

Και άμέσως, αφήνοντας το χρηματοκιβώτιο δροβάνοιχο εγκατέλειψε το μέγαρο του Ισαάκ Μέγερφελδ με τις ίδιες προφυλάξεις.

Μια δεύτερη άπογοητευση τον κυρίεψε όστόσο ύστερα από μισή ώρα, όταν σκυμένος σε ένα τραπέζι, εξέταξε με την ήσυχία του τις θαυμάσιες μονόπετρες που είχε κλέψει! Επρόκειτο περί θαυμασίων άτομησησεων! Είχε ριψοκινδυνέψει για μια ακόμη φορά την ελευθερία του κáμνοντας μια παράτολμη διαρρήξη... για το τίποτα!

Τί γέλοια θάκανε ο Ισαάκ Μέγερφελδ διαβάζοντας το περίφημο επισκεπτήριο του! Σκέφθηκε λίγες στιγμές, χαμογέλασε και, ρίχνοντας τις ψεύτικες πέτρες μέσα σε ένα ποτήρι, μουμούρισε:

—Καλά! Σειρά του και σειρά μου! Όποιος γελάση τελευταίος...

Ο ΜΟΝΟΧΕΙΡ ΜΕ ΤΟ ΜΟΝΟΚΑ

Ένα άπόγευμα, μόλις είχαν ανοίξει το αδαμαντοπωλείο του Ισαάκ Μέγερφελδ, λίγες μέρες μετά την διαρρήξη του «Λωποδύτη-Φάντασμα» σταμάτησε στην πόρτα του ένα πολυτελέστατο ιδιωτικό αυτοκίνητο.

Ο σωφέρ, ένας κατακίτρινος άντρας ηλικίας σαρανταπέντε περίπου χρόνων με χαλαρητικά «Ανατολίτη» και με ώραία γκριζα λιβρέα, κατέβηκε άμέσως από τη θέση του και κρατώντας το ηηλίκιο του στο χέρι του άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου.

Ένας κύριος ηλικίας σαρανταπέντε περίπου χρόνων μ' ευγενικό παρουσιαστικό ντυμένος σύμφωνα με την τελευταία λέξη της άνδρικής μόδας, με μονόκλ, και ένα χρυσάνθεμο στην μπουτονιέρα του αλλά με ξύλινο το δεξί του χέρι, κατέβηκε από το πολυτελέστατο αυτοκίνητο και μπήκε μέσα στο αδαμαντοπωλείο.

Ο Ισαάκ Μέγερφελδ, από το παρουσιαστικό του άγνωστο μάντεψε ότι είχε να κάνει με έξαιρετικά σοβαρό πελάτη. Αφίση τη θέση του και έσπευσε να τον προϋπαντήσει στην πόρτα:

—Ο κύριος;

—Θα ήθελα κάποιο γυναικείο κόσμημα.

—Μαρκί; Κολλιέ; Ριδιέρα;

—Ασχετο άρκει να είναι πολύ καλό. Είμαι ή δωδεκάτη επέτειος των γάμων μου... και... καταλαβαίνετε... θα ήθελα να της προσφέρω κάτι το έξαιρετικά όραίο, κάτι το αξιολwyn.

—Έχουμε μεγάλη συλλογή και ελπίζω να βρήτε κάτι της άρεσκείας σας. Σε ποιά τιμή

πάνω-κάτω;

—Άδιαφορώ για την τιμή άρκει να είναι όραίο.

Ο αδαμαντοπώλης του παρόυσαθε άμέσως μερικά κολλιέ και μαρκίξες με μεγάλα μονόπετρα. Ο άγνωστος διάλεξε το όμορφότερό από τα κολλιέ:

—Δεν είναι άκριβώς το κόσμημα που ζητώ. Θα ήθελα κάτι το καλλίτερο. Πόσο στοιχίζει αυτό;

—Είναι λιγάκι άκριβό. Θα στοιχίση περί τις πέντε χιλιάδες λίρες.

—Βλέπετε; Δεν έχετε εκείνο που ζητώ. Έχετε τίποτα καλλίτερο;

—Τότε να σας δείξω ένα άλλο κολλιέ, μια θαυμάσια ριδιέρα από μαργαριτάρια με ρόδι άπ'όχρως περιτριγυρισμένα με άμειθυστους που κάνουν χτυπητό κοντράστ. Είναι ένα πραγματικό άριστόεργμα που όφείλεται σε μεγάλο άριστοτέχνη. Ελπίζω να σας άρέσει αυτό το κόσμημα. Καλλίτερο δεν θα βρήτε έτοιμό στο Λονδίνο.

Και άνοίγοντας μια κρύπτη του τοίχου; έβγαλε το όραίο κόσμημα και του το παρόυσαθε:

—Αυτό είναι! Μονάδικο ίσως στον κόσμο!

—Ναί! Αυτό ναί! Κάτι τέτοιο ζητούσα, λέει ο άγνωστος παίρνοντας το στο χέρι του το άριστοτερό και θαυμάσιοντάς το. Και πόσο θα μου στοιχίση;

—Είναι πολύ άκριβό αλλά θα σας το άφήσω σε τιμή εύκαιριας.

—Δηλαδή;

—Δώδεκα χιλιάδες λίρες.

—Το πήρα. Έχω μόνο χίλιες λίρες μαζί μου αλλά θα στείλω τον σωφέρ μου να σας φέρη άμέσως τις υπόλοιπες έντεκα χιλιάδες.

Και βγάζοντας το πορτοφόλι του; μέτρησε δέκα εκατοντόλιρα λέγοντάς του: —Πάρτε τις χίλιες λίρες και σε μισή ώρα; ο σωφέρ μου θα σας φέρη τις υπόλοιπες χιλιάδες και θα του παραδώσετε την ριδιέρα.

—Και έχετε έμπιστοσύνη στον σωφέρ σας;

—Απόλυτη! Μου είναι πιο άφωσιωμένος και από σκύλο! Έγκατέλειψε τα παιδιά του και την γυναίκα του στην Ιαπωνία για να με άκροβύθση στην Εύρώπη και να ριψοκινδυνέψη εν άγανη την ζωή του για την δική μου. Έχω πολλούς έχθρους. Μεγάλη υπόθεσις. Ήθελαν να σφετερισθύν κάποια χρυσωρυχείο μου της Αλάσκας. Βλέπετε το δεξί μου χέρι που είναι ξύλινο; Αν δεν είχα αυτόν τον πιστό άνθρωπο θα με σκότωναν κείνη την ήμερα. Κάμετέ μου παρακαλώ τη χάρη να γράψετε για μένα δυο λέξεις στη σύζυγό μου, να μετρήση στον σωφέρ τις έντεκα χιλιάδες λίρες.

—Ευχαριστώ.

—Με το ξύλινο χέρι δεν μπορώ να γράψω μόνος μου.

Ο Ισαάκ Μέγερφελδ πήρε ένα χαρτί με επίκεφάλιδα του αδαμαντοπώλειού και την πέννα.

—Ετοιμός; Έραίο; Υπαγορεύω;

Έ'Αγαπούλα μου, άκριβή μου, θησαύρε μου...

—Γράψατε;

—Μάλιστα.

—Είναι το όνθημα αυτό. Έπειδή φοβάται τις άπάτες και έπειδή κάθε φορά που ή γυναίκα μου λαμβάνει σημάϊομά μου βλέπει κάτι διαφωρετικό γράφωλό χαρακτήρα, συνεννοήθηκαν να άρχίζω πάντοτε με τις λέξεις αυτές: Έτσι θεοδίδεται ότι δεν κρινεται περί άπάτης. Έξκαλούθω.

Κέμετρησε στον φρέοντα έντεκα χιλιάδες λίρες; Σας έτοιμάζω μια έκπληξη που θα σας άποδείξει για μια φορά ακόμη ότι σε είμαι το πάν για μένα».

—Γράψατε;

—Μάλιστα.

—Είναι το όνθημα αυτό. Έπειδή φοβάται τις άπάτες και έπειδή κάθε φορά που ή γυναίκα μου λαμβάνει σημάϊομά μου βλέπει κάτι διαφωρετικό γράφωλό χαρακτήρα, συνεννοήθηκαν να άρχίζω πάντοτε με τις λέξεις αυτές: Έτσι θεοδίδεται ότι δεν κρινεται περί άπάτης. Έξκαλούθω.

Κέμετρησε στον φρέοντα έντεκα χιλιάδες λίρες; Σας έτοιμάζω μια έκπληξη που θα σας άποδείξει για μια φορά ακόμη ότι σε είμαι το πάν για μένα».

—Έχουμε μεγάλη συλλογή και ελπίζω να βρήτε κάτι της άρεσκείας σας. Σε ποιά τιμή

ΜΙΚΡΑ ΜΙΚΡΑ

ΜΕΤΑΓΓΙΖΑΝ ΑΙΜΑ... ΑΡΝΙΟΥ

Η μεταγγιση του αίματος δεν είναι έφευρηση των νεώτερων χρόνων, είναι άπόθεση πολύ παλιά. Στον 15ο ήδη αιώνα, έκαναν μεταγγίσεις αλλά με αίμα ζώων: μόσχου ή άρνιου. Η εισαγωγή έμως αίματος ζώου στον άνθρωπο άργανισμό, προκάλούσε σοβαρές διαταραχές και συχνά τον θάνατο. Μετά διακόσια έτη την άπαγόρευσαν διά νόμου.

□ □

Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΕΡΥΘΡΩΝ ΣΤΑΥΡΩΝ

Η διοργάνωση ύγειονομικών υπηρεσιών κατά τους πολέμους, έίσιος είναι παλιά ιστορία. Πρώτοι οι Σταυροφόροι διοργάνωσαν συνεργεία περισυλλογής τραυματιών, έφεραν δε οι τραυματίοφοροι έναν κόκκινο σταυρό (το χρώμα του αίματος). Άπό τον σταυρό αυτό έχουν την άρχή τους οι σημερινοί «Ερυθροί Σταυροί».

□ □

ΠΕΡΙ ΜΥΤΗΣ...

Ένας Σουηδός σφός έκαμε μια περιεργή ανακρίση άπ'ότις τις μέρες περί μύτης. Είπε δηλαδή, ότι ο σχηματισμός και το μέγεθος της μύτης εξαρτώνται από την άναπνευστική ικανότητα του κατόχου της. Επίσης κάθε φυλή έχει και την μύτη της... άναλόγως τον άέρα που άναπνέει! Γι' αυτό έχουμε την έλληνική μύτη, την ρωμαϊκή, την κινεζική!

□ □

ΟΣΟΙ ΦΑΛΑΚΡΟΙ...

Ι φαλακροί άς πανηγυρίσουν! Ένας μεγάλος κομμωτής, του Λονδίνου βρήκε μια παλιά συνταγή, ένα μ' ένα κατ'α της φαλάκρας. Το φάρμακο αυτό γίνεται άπλούστατα: με λίγο κιδώνι ναπό και κερί. Ο Άγγλος γιαντρός, Γκιούλπερτε, έκανε κάτι τέτοια έμπλαστρά και άποκαύσαν τρείς και οι πιο άθεράπευτοι φαλακροί!

□ □

ΠΟΤΕ ΧΟΡΑΙΖΕΤΕ ΤΟ ΡΟΛΟΓΙ ΣΑΣ;

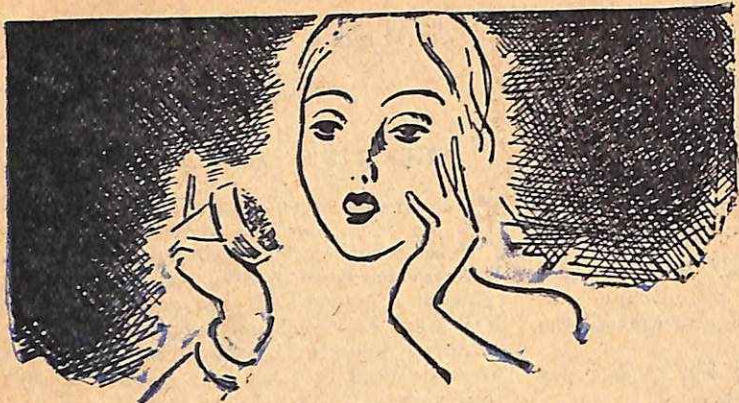
Ο κερθάρκατε ποτέ ότι πρέπει ναχετε ώριμήν ώρα που να χορδίζετε το ρολόγισας; Ένας Έλβετός ώρολογοποιός λέγει πως έχει και ή δουλειά αυτή την ώρα της. Κι ή καλλίτερη ώρα αυτή είναι το πρωί, ένα ρολόι χορδισμένο από βραδυά, κινδυνεύει—όπως είναι τεντωμένο το έλατήριό του—να ύποσκη καταστρεπτικές τις συνέπειες μιας καιρικης μεταβολής, όταν δεν είναι προφυλαγμένο στην τάση μας από την έξισή του σώματος.

□ □

ΕΝΑ «ΑΙΩΝΟΒΙΟ «ΤΕΤΡΑΠΟΔΟ»

Η μίς Μαριέττα Τζίμπς, από το Νότιγγχαμ της Άγγλιας, έχει ένα έλλογο από το μίσερόσωμα έκείνη ένα έλλογο των «αόννεθ», που είναι σήμερα ηλικίας πενήντα έτών. Φαίνόμεινο μικροβώλιας για έλόγο. Το «αόννεθ» αυτό δεν κοιμήθηκε ποτέ μέσα σε σταύλο, αλλά πάντοτε στο ύπαιθρο.

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΑΝΟΙΓΟΥΝ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ...

Τὰ σχολεία άνοιξαν. Πόσες συγκινήσεις! Και όχι μόνο για τόν μικρόκοσμο αλλά και για τις μαμάδες. Ποιά μητέρα δεν ένοιωσε τὰ μάτια της να πλημμυρίζουν δάκρυα όταν ώδήγησε τὸ παιδί της στὸ σχολείο για πρώτη φορά;

Διάφορες μοντέρνες γαρνιτούρες πού μπορούν να τροποποιηθούν έντελώς ένα φόρεμα από λαινάς πού δεν σάς άρέσει πιά.

ΥΝΑΙΜΕΙΕΣ

Θάθελα σήμερα να προσελκύσω την προσοχή σας στη μεγάλη σημασία πού έχει για ένα παιδί ή ανάπτυξη της μνήμης του. Πρέπει από πολύ νωρίς να τὸ συνηθίσετε να εξασκεί την μνήμη του.

Η μνήμη είναι προσοχή. Προσέχει πάντα κανείς κάτι πού τὸν ενδιαφέρει. Πρέπει λοιπόν να φροντίσει κανείς—και δεν είναι τόσο εύκολο τὸ πράγμα—να κινήσει τὸ ενδιαφέρον τοῦ μαθητοῦ σ' αὐτὸ πού μαθαίνει. Όταν ή διδασκομένη ὕλη είναι λίγο άνιαρή, θά επικαλεσθουν τὴν φιλοτιμία τοῦ μαθητοῦ. Θά τοῦ πουν: «Έχεις υποχρέωση, εσύ πού είσαι τόσο έξυπνο παιδί να δγής

πρώτος στὴν τάξη σου».

Η προσοχή τοῦ παιδιοῦ είναι άσταθής, φευγαλέα. Όταν μελετήσει είκοσι λεπτά, μισή ώρα τὸ ίδιο πράγμα, βαρύνεται και άρχίζει να χάνει τὸν καιρό του. Τότε είναι καθήκον της μητέρας να δώσει κάποια ποικιλία στα μαθήματα και να τὰ εναλλάσσει με σύντομες διασκεδαστικές άπασχολήσεις.

Πρέπει ακόμη να δίνει σημασία στὴν εργασία τοῦ παιδιοῦ της και να τὴν παίρνει στα σοβαρά, εἰσω κι' αν είναι ἔξη χρόνων μονάχα. Και όταν επιτυγχάνει τὸ συγχάρον οὐ να είναι πραγματικῶς «άνδρας». Επισσης πρέπει να συνηθιστὴ να εργάζεται μεθοδικά.

Και μιὰ τελευταία συμβουλή, πού είναι όμως και ή πιὸ σπουδαία. Όταν ένα παιδί είναι «κόνηρός» και «δεν μαθαίνει» δεν πρέπει να τοῦ παίζετε ξύλο αλλά να τὸ οδηγήσετε σ' ένα γιατρό.

ΛΟΡΑ.

ΜΟΔΑ

ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΕΣ

Έφέτος επιζητούνται πολύ οι αντίθεσεις στο γαρνίρισμα τών φορεμάτων. Και οι αντίθεσεις αυτές επιτυγχάνονται συχνά με αντικείμενα διαφορετικής ὕλης από τὸ ὕφασμα της τουαλέτας: δέρμα, μέταλλο, γούνα, ξύλο, γαλαζόλιθος και λοιπά χρησιμοποιούνται ως επί τὸ πλείστον για τὴν διακόσμηση αὐτή.

Τὸ άνοιγμα τοῦ λαιμοῦ παρουσιάζει μεγάλη ποικιλία, γαρνιριζόμενο με διάφορα γιακαδάκια τετράγωνα ή στρογγυλά, με χαριτωμένα ζαμπό, με ξάρπες πού σχεδιάζουν γιακάδες.

Βλέπουμε ακόμη ωραιότατες φράντζες αποτελούμενες από μικρά μπιλά εργαμένα από τὸ ίδιο ὕφασμα της τουαλέτας, διάφορες βελονιές και νεββύρ.

Μα μικρά σιρὲ γαλονάκια, τὸ ένα επάνω στο άλλο σὲ οριζόντιες γραμμές, είναι πολύ της μόδας. Συνήθως καταλήγουν σὲ κουμπιά από μέταλλο χρυσαμένο ή άσημαμένο.

Πολλές τοέπες στα φορέματα της μέρας. Βλέπουμε ακόμα και δαντελλένιες τουαλέττες σὲ φορέματα πιὸ άμπιγιέ, ὁ νεωτερισμός όμως αὐτὸς δεν δείχνει πολύ γοῦστο προκειμένου για τις λεπτότητες και κομψότερες τουαλέττες.

Είναι της μόδας τὸ άνοιγμα (ή φαينوμερίς) στις φούστες. Συχνά υπάρχουν πολλά άνοιγματα γύρω-γύρω στη φούστα.

Ο ποδόγυρος επίσης γαρνίρεται πολύ έφέτος. Πότε καταλήγει σὲ φεστόνια, πότε γαρνίρεται με μιὰ μπάντα βελούδινη ή γούνη, άλλοτε καταλήγει σ' ένα μικρό βολάν με βελονιές.

Συνηθίζονται και πολλές γαρνιτούρες σκατσέζικες.

Μιά καινούργια και πολύ πρακτική συνήθεια είναι οι κινητοί ή μάλλον μεταβλητοί γιακάδες. Πολλοί τέτοιοι για-

σεηίδες

κάδες σχηματίζουν ξάρπες από ένα μέρος και ρεβέρ από τὸ άλλο.

Οι μεταβλητοί γιακάδες μπαίνουν στα ταγιέρ, στα μαντώ, είτε από λαινάς είναι κατασκευασμένοι είτε από γούνα.

Πολλοί ράπται παρουσιάζουν ένα μοντέλο μαντώ με δυὸ διαφορετικούς γιακάδες πού έχουν τόσο διαφορετική εμφάνιση ώστε να ἔχη κανείς τὴν εὐχάριστη έντύπωση ὅτι ἔχει δυὸ μαντώ και όχι ένα.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΕΝΑ ΔΩΜΑΤΙΟ ΓΙΑ ΔΥΟ ΧΡΗΣΕΙΣ

Σήμερα πού τὰ ένοίκια είναι τόσο άκριβά συμβαίνει πολλές φορές να χρησιμοποιούμε ένα και τὸ αὐτὸ δωμάτιο για δυὸ διαφορετικές χρήσεις, προπάντων όταν τύχῃ να φιλοξενήσουμε κάποιον. Γι' αὐτὸ όταν χρησιμοποιούμε ένα δωμάτιο και για κρεββατοκάμαρα και για γραφεῖο ή για ἄλλη χρήση πρέπει να φροντίσουμε να μην ἔχη τὴν ἀπεριποίητη εμφάνιση πού έχει πάντα μιὰ κρεββατοκάμαρα.

Και αὐτὸ δεν είναι τόσο δύσκολο ὅσο νομίζετε. Φθάνει να καταβάλῃ κανείς λίγη προσοχή και φροντίδα. Στις εικόνες μας βλέπετε ένα ωραίο δωμάτιο ὕπνου πού μεταβάλλεται τὴν ἡμέρα έντελώς και δεν φαίνεται καθόλου ὅτι χρησιμοποιήθηκε τὴν νύχτα για κρεββατοκάμαρα.

Τὰ έπιπλα τοποθετούνται μάλλον κοντά στους τοίχους για ν' αφήνουν ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο χώρο, μπορούν όμως να μετακινήθουν εύκολα.

Τὸ ντινάνι αποτελεί σχεδὸν μέρος τοῦ έπίπλου πού βρίσκεται άριστερά και κάτω από τὸ ὁποῖον εξαφανίζεται τὸ μεγαλύτερο μέρος του κατά τὴν ἡμέρα.

Για τὴν νύχτα τὸ τραβοῦν έξω και γίνεται άρκετὰ φαρδὸ ὥστε να χωρῇ δυὸ άτομα. Τὰ συρτάρια τοῦ έπίπλου (άριστερά) περιέχουν τὰ σεντόνια, τὰ σκεπάσματα κλπ. Τὸ κρεββάτι λοιπὸν έτοιμάζεται άμέσως (προκειμένου να φιλοξενηθῇ κανείς γνωστὸς ή συγγενής).

Τὸ μικρὸ μοντέρνο μαγιού (δεξιὰ) είναι ένα πραγματικὸ έπιπλο για ὅλες τις χρήσεις. Χρησιμοποιείται για γραφεῖο χάρις στο επάνω συρτάρι πού άνοίγει και σχηματίζει τραπέζι. Τὰ τρία συρτάρια του χωροῦν εύκολα τὰ εἰσώρονα και τὰ μικροαντικείμενα πού χρησιμοποιεῖ κανείς, όταν μάλιστα πρόκειται να μείνῃ λίγες μέρες. Και τὸ ὑψηλότερο μέρος τοῦ μαγιού αποτελεί μιὰ καλή ντουλάπα για τὰ φορέματα.

Τὸ γκεριντὸν τοποθετεῖται κοντὰ στο κρεββάτι τὸ βράδυ και αποτελεί ένα θαυμάσιο τραπέζι της νυκτός.

Κανένα από τὰ έπιπλα τοῦ δωματίου αὐτοῦ δεν παρουσιάζει χαρακτηριστὴ κρεββατοκάμαρας. Όλα τὰ έπιπλα είναι έτσι διαλεγμένα ὥστε να χρησιμοποιούνται και για τις δυὸ περιπτώσεις.

Τὸ δωμάτιο αὐτὸ μπορεί να χρησιμοποιηθῇ και από ένα νέο άντρώγγο πού διαθέτει ένα δωμάτιο μόνο. Έτσι, ἀπλοποιεῖται πο-

λὸ τὸ ζήτημα της κατοικίας, στις άρχές τουλάχιστον!

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Η ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

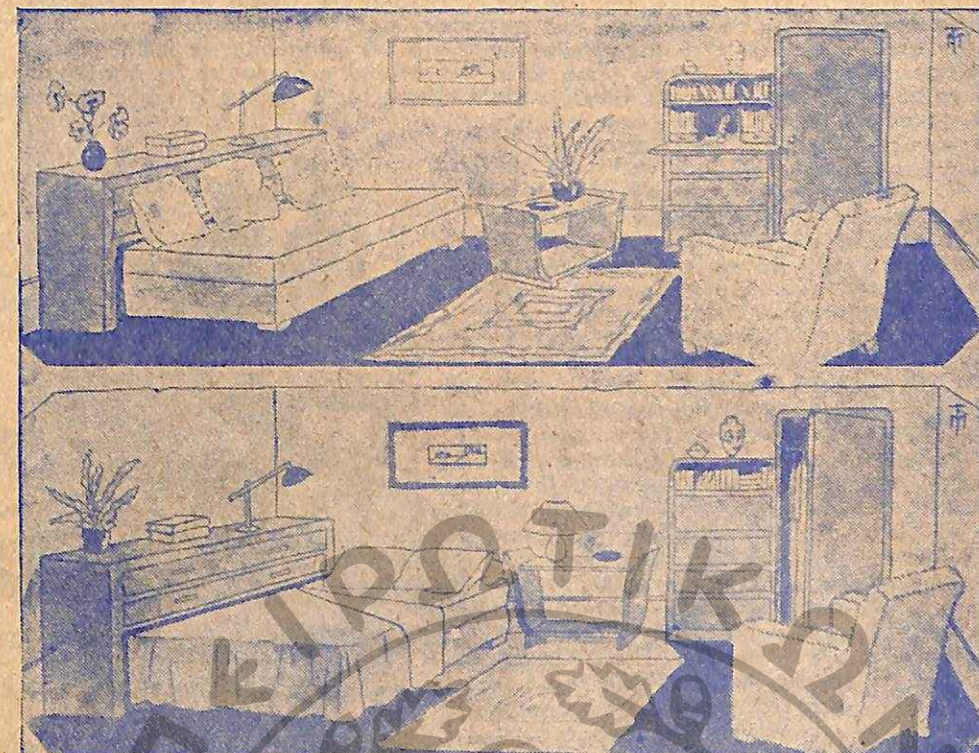
Όταν λέμε αισθητική, έννοούμε τὴν καλή διατήρηση και εμφάνιση τοῦ δέρματος σύμφωνα με τις ἀντιλήψεις τοῦ καλοῦ και

λιών, πρὸς Ικανοποίησιν μιᾶς στιγμιαίας Ιδιοτροπίας.

Κι' όλα αὐτὰ γίνονται γιατί δεν ὑπάρχει αισθητικὴ διαπαιδαγώγηση.

Πρέπει να μάθετε ὅτι ένας κατάλληλος χρωματισμός, πούδρας, μπουνέτ ή κραγιόν σας δείχνει πολὺ πὺ νέα κι' άνθηρὰ παρ' ὅτι πραγματικὰ εἰσθε, ὅπως πάλε ένα κακό, άτεχνο κι' άκατάλληλο σὲ χρωματισμὸ μακιγιάζ, ίδίως δὲ πολὺ φανταχτερό κι' έντονο μπορεί να καταστρέψῃ τὴν ὅλη σας εμφάνιση.

Ο αἰσθητὸς προσορισμὸς της αισθητικῆς δεν είναι ή χρησιμοποίηση προσωρινῶν μέσων εξωραϊσμοῦ ούτε και ή προσφυγή σὲ βλαβερὰ καλλυντικά, πού πολὺ πρόωρα θά καταστρέψουν τὴν ἐπιδερμίδα σας και τὰ ὁποῖα όχι σπανίως ἐπιφέρουν και βαθύτερες αλλοιώσεις, ἐξ αἰτίας της ἀπορροφήσεως των, στις λειτουργίες τοῦ ὁργανισμοῦ. Τὰ πολλὰ καλλυντικά κι' οι πολλές γαφές, ποτὲ δεν έχουν καλὰ ἀποτελέσματα, για τὸ δέρμα, γιατί τὸ δέρμα λειτουργεῖ μέσον τῶν

Ένα μοντέρνο και κομψὸ δωμάτιο για δύο χρήσεις. Έπάνω: Κατὰ τὴν ἡμέραν. Κάτω: Κατὰ τὴν νύχτα.

τοῦ ὁραίου. Όραίο λέγεται τὸ δέρμα τοῦ προσώπου όταν ἔχη ἀπαλότητα στὴν ἀφή, κανονικὸ τριανταφυλλί χρώμα, δεν ἔχει ρυτίδες, ούτε στίγματα, ούτε παραμορφώσεις.

Δυστυχῶς όμως αὐτὸ πού γίνεται σήμερα από τὸν περισσότερο γυναικεῖο κόσμο μόνο ὡς ἀντιασθητικὸ μπορεί να θεωρηθῇ.

Οι περισσότερες νομίζουν ὅτι είναι πολὺ «άν δόγκ» όταν είναι πολὺ δυνατὰ μακιγιαρισμένες, ὅπως ή τάδε στάρ... Και φορτώνονται με μπουννέτ και πούδρες ποικιλόχρωμες, χωρίς να λαμβάνουν καθόλου ὑπόψη των ἂν τὰ χρώματα αὐτὰ συμφωνοῦν με τὸ χρώμα τοῦ δέρματός των, τῶν ματιῶν και τῶν μαλλιῶν των.

Μακιγιάζ ματιῶν πολὺ έντονο και κακότεχνο, πού μετὰ ένα γέλιο ή δυὸ τρία δάκρυα μεταβάλλει τὸ πρόσωπο σὲ γεωγραφικὸ χάρτη και ρυτίδες χειλιῶν, πολὺ κυνηγετὰ κι' άσύμφορο με τὴν χροιά τοῦ δέρματος, δεν είναι σπάνιο σαινόμενο στὸν γυναικεῖο κόσμο, δυστυχῶς. Ἀς προσθέσουμε τὴν συχνωτάτη ἀλλαγὴ της ἀποχρώσεως τῶν μα-

αίριων του προσώπου. Οι πόροι αὐτοὶ πρέπει να είναι ελεύθεροι για νὰ εργάζεται κανονικῶς. Όταν λοιπὸν ἀποφράσσεται από τὰ διάφορα και ἐπιβλαβὴ πολλὰς φορές καλλυντικά (κρέμες, πούδρες, μπουννέτ κλπ.), τότε τὸ δέρμα πάσχει, μαρμαρώνει, κτρινίζει.

Τὸ δέρμα για νὰ διατηρηθῇ φυσιολογικῶς άνθηρό και ρόδινο, ἔχει ανάγκην ὀρισμένης και τακτικῆς μεθόδου περιποίησεως, γιατί ἔχει νὰ παλαίσῃ, ἐκτός ὅλων αὐτῶν πού ἀναφέρουμε παραπάνω, κι' ἐναντίον τῶν ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν του: τῶν διαφόρων καρκινῶν μεταβολῶν, της σκόνης, τοῦ ἰδρώτος, και ἰδίως τοῦ ἡλιου, καθώς και τῶν παντοειδῶν καταχρήσεων πού ἐπιδρουν βλαβερῶς σ' αὐτὸ (κατάχρηση καπνοῦ, οἰνοπνευματοδόν).

Η κυριώτερα φροντίδα και ή βάση της διατηρήσεως ενός δέρματος είναι ἡ καλὴ καὶ ἐπιμελημένη καθαριότης του: ἡ καθαριότητα.

Ἀλλὰ νὰ αὐτὸ στὸ προσεγγέ-

Δερματολόγος Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Τό πήδημα στο κενόν

Ο ΑΘΛΟΣ ΕΝΟΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΙΣΤΟΥ

Σας έτυχε ποτέ η δοκιμάσατε να πηδήξετε καμιά φορά από ψηλά; Αν ναι, τότε θα έχετε ιδέα του συναίσθηματος της πτώσεως, του βιγνίου που μπορεί να σας έχει πιάσει όταν είδατε ότι έβρισκαθε μεταξύ ουρανού και γης.

Όσες φορές, τώρα, και αν πλασιάζετε το συναίσθημα αυτό, σε τεράστια και κύβους, πάλε δεν θα μπορείτε να έχετε μια ιδέα τί είναι να πέφτει κανείς από ψηλά.

Πάρτε π.χ. έναν αλεξιπτωτιστή. Πρόκειται για τους τολμηρούς αυτούς ανθρώπους που έχουν ειδικευθεί στο πιο επικίνδυνο... σπόρ του κόσμου. Νά πηδούν δηλαδή επάνω από αεροπλάνα εν κινήσει, στο κενόν, κι' ύστερ' από κάμψη ώρα ν' ανοίγουν το αλεξίπτωτό τους και να κατεβαίνουν κάτω από την τεραστία ομπρέλλα του ήσυχου και ασφαλέστατου στην γη.

Όπως όμως όλα τα σπόρ, και το αλεξίπτωτο έπρεπε να έχει τα ρεκόρ του. Γιατί η αξία του αλεξιπτωτιστή δεν έγκειται στο πώς θα πηδήσει από το αεροπλάνο του στο κενόν και πως θ' ανοίξει το αλεξίπτωτό του, αλλά στο πώς θα μπορέσει να διατηρήσει την ψυχραιμία του—άλλα και τις αίσθησεις του—όσο το δυνατόν περισσότερο, εις τρόπον ώστε να κάνει χρήση του αλεξίπτωτου, την τελευταία σχεδόν στιγμή, όταν πιά θα κοντεύει να φθάσει στο έδαφος και να τσακισθεί φυσικά. Γιατί μη σας τρομάζει όταν ακούτε ότι ο τάδε αλεξιπτωτιστής πήδηξε από ύψος 5.000 και 6.000 μέτρων! Δεν είναι κατόρθωμα αυτό, άλλ' απεναντίας, το πιο κατά το δυνατόν, μικρότερο ύψος απ' το οποίο θα μπορούσε να κάνει χρήση του αλεξίπτωτου του αυτός που πέφτει. Πρέπει να ξέρετε, ότι όσο από πιο ψηλά πέφτει ένας αλεξιπτωτιστής, τόσο πιο εύκολα γλυτώνει από όλους τους κινδύνους της πτώσεώς του. Γιατί και την ψυχραιμία του διατηρεί και όλο τον καιρό έχει να ανοίξει την ομπρέλλα του, ή οποία μπορεί και να δυστροπήσει καμιά φορά, και να μην αναπτύχθει, παρά μονάχα σε απόσταση λίγων μόλις εκατοντάδων μέτρων από το έδαφος. Και ακριβώς, αυτή η αρχή, αυτή η λεπτομέρεια—λεπτομέρεια πολύ μεγάλη και σπουδαία—έδωσε αφορμή στην δημιουργία του νέου σπόρ.

□ □

Θα σας δώσουμε τώρα, παρακάτω, την περιγραφή μιας πτώσεως με αλεξίπτωτο την οποία έκανε ο διάσημος Άγγλος αλεξιπτωτιστής Τζών Τράνομ, άπ'όπου από το στρατιωτικό αεροδρόμιο του Νεδερχάδον και από ύψος 6.400 μέτρων.

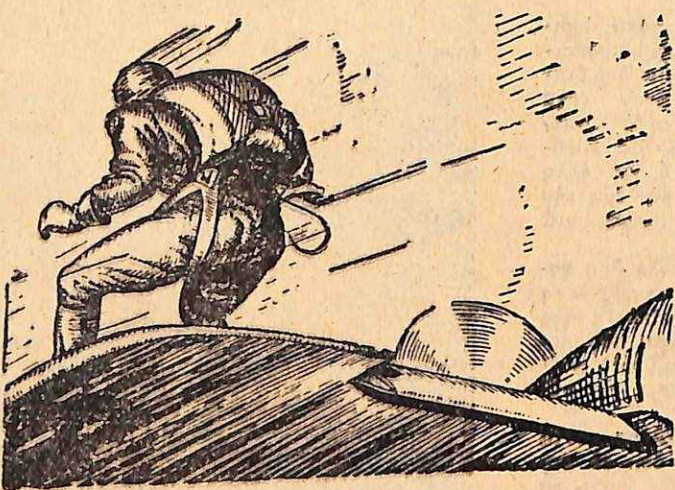
Ο Τράνομ έπεχειρήσε αυτό το «σάλο-μορτάλ» για να καταρρίψει το ρεκόρ ενός άλλου περιφήμου αλεξιπτωτιστή, του Άμερικανού Μπουγντ Μάνινγκ ο οποίος πήδησε πέρσι με το αλεξίπτωτο, αλλά δεν το άνοιξε παρά μονάχα αφού έφθασε σε απόσταση 1900 μέτρων, από το έδαφος, αφού δη-

λαδή διάνυσε με κλειστό το αλεξίπτωτό του 4.500 μέτρα και κατόπι έσυρε τα κορδονάκια που θα του έσωζαν την ζωή.

Ίδου τώρα και η περιγραφή του Τζών Τράνομ.

Ξεκινήσαμε ένα πρωί με τον πιλότο μου, ύποσηναγό Σάγιερ, επάνω σ' ένα αεροπλάνο καταδιώξεως. Φύγαμε από το «Εστον με την πρόθεση να πετάξουμε επάνω από το αεροδρόμιο του Νεδερχάδον και αφού ανέβουμε σε ύψος 26.000 ποδών (8.000 μέτρων περίπου) να πηδήξω στο κενόν. Φθάνουμε εύκολα και ώραία στα 1200 μέτρα και δεν μάς έμεναν παρά μονάχα 20 λεπτά για να φθάσουμε τα 8.000 μέτρα.

Ήταν περίπου η 3η άπογευματινή. Ξαφνικά, ο καιρός άλλαξε. Μια πυκνή

Ο Τζών Τράνομ επιχειρώντας το τρομερό του πήδημα.

ομίχλη άπλωνόταν γρήγορα από πάνω μας. Πετάξαμε παρά πάνω από μια ώρα ελπίζοντας να διαλυθεί ή ομίχλη, αλλά αυτή γινότανε ακόμη πιο πυκνή. Άνεθήκαμε στα 5.000 μέτρα. Έκει τα πράγματα ήσαν καλλίτερα, αλλά εγώ δεν θέλησα να πηδήσω από το ύψος αυτό. Μου έφρειάζοντο άπαραιτήτως τα 8.000 μέτρα. Ακολουθήσαμε λοιπόν να προσγειωθούμε. Θα περιμέναμε στο αεροδρόμιο να ανοίξει ο καιρός. Πήραμε τ'όσοι με τον διαιτητή του αεροδρομίου ακούσαμε λίγο ραδιόφωνο και γενικά, προσπαθήσαμε να σκοτώσουμε την ώρα μας όσο το δυνατόν πιο εύχρηστα. Ξαφνικά, άντηχησε το τηλέφωνο. Ήταν από τον μετεωρολογικό σταθμό και μάς πληροφορούσαν ότι η κατάσταση καθαρίζε. Είχαμε τύχη! Χωρίς να χάσουμε καιρό θγαίνουμε έ-ξω, και πηδούμε στο αεροπλάνο μας. Φθάσαμε αίσίως στα 6.400 μέτρα.

—Μπορούμε να πηδήξουμε και απ' εδώ, είπα του πιλότου.

—Ναι αλλά, δεν βλέπουμε τίποτε. —Πραγματικά κάτω από το αεροπλάνο μας, άπλωνόταν μια θάλασσα από πυκνά σύννεφα. Και άνοιγμα από πουθενά! Ο πιλότος άρχισε να τριγυ-

ρίζη πάνω από τα σύννεφα με την ελπίδα να βρει ένα άνοιγμα. Έπι τέλους, βρήκαμε το ποθητό «παράθυρο».

—Πηδωί φώναξα του πιλότου. Αύ- τος κούνησε το κεφάλι καταφατικά. Έτοιμάσα το μηχανήμα εισηνοής δευ- γόνου και βγήκα έξω από το αεροπλά- νο. Σε λίγο ήμουν σκαρφαλωμένος στο ένα το περδ και διευθυνοίμουν πρὸς τὸ άκρο του άπ' όπου και θα πηδούσα. Φυσούσε ένας δαιμονισμένος άνεμος και σε κάθε λεπτό λες και θα με άρπαζε να με πετάξει μόνος του κάτω.

Ξαφνικά, χάθηκε από κάτω μας το άνοιγμα. Νέα σύννεφα. Άρχισα να στενοχωροίμαι, γιατί τελείωνε το από- θεμά μου του δευγόνου, που ήταν μό- νον για άρισμένα λεπτά. Έπι τέλους, κάποτε ξαναφάνηκε από κάτω μου το κενόν. Είδα την γη. Πήδη- ξα! Ήταν καιρός, γιατί μόλις μου έμεναν 4-5 λε- πτά για να τελειώσω το ά- πόθεμά μου δευγόνου.

Στην αρχή ήταν μια σειρά από τούμπες στὸν ά- έρα—κυριαλεκτικώς πιά αυ- τή την φορά!—Αφού γύρι- σα άρκετες φορές έδω και κεί, σὸν να χτυπούσα σε πωσεχοχές και άγκωνάρια, κατόπι... σταθεροποιήθηκα και άρχισα να πέφτω με το κεφάλι κάτω. Δεν είχα χά- σει όμως ούτε για μια στι- γμή τις αισθήσεις μου και την ψυχραιμία μου. Κατέ- βαίνα με μεγάλη ταχύτητα που περίσσευε διαρκώς και που έφθασε τα 232 χλμ την ρά: σωστή ζωντανή θολή!

Στην φούδια μου είχα δε- μένο το ειδικό ύψόμετρο το οποίο συμ- βουλευόμουν διαρκώς. «Επειτα από λί- γο ο καιρός μου φαίνεται άτελειώ- τος. Νόμιζα που ήμουν διαρκώς στην ίδια θέση. Δίπλα μου, ο άνεμος σφύρι- ζε τρομακτικά, είχα άρχισει πιά να χά- νω την ύπομνη μου και κάτι χαλάδες ύποπτες άρχισαν να με πιάνουν! Το δ- ευγόνό μου τελείωνε. Κυττάζω άλλη μια το ύψόμετρό μου. Ήταν καιρός. Είχα διαγύσει 17.250 πόδια στο κενόν, "Ετεινα το χέρι και άρπαξα το σωτή- ριο κορδονάκι! Το μηχανήμά μου λει- τούργησε άμέσως. Αθάνθηκα πρώτα ένα τρομερό, ένα άπεριγράπτου σφο- δρότητα τράνταγμα και ταυτοχρόνως ένα διπλό και φοβερό πόνο στούς ώμους και τις μασχάλες. Ήταν το τράνταγμα από το άπότομο συγκράτη- μά μου στο κενό από την άνοιγμένη ομπρέλλα και ο πόνος ήταν από τις μπρετέλλες του αλεξιπτώτου. Κατόπι ταλαντεύθηκα έδω και εκεί μερικές φο- ρές, ενώ τα αυτιά μου βοούζαν και είχα την εντύπωση ότι είχα διαλυθεί ο- λόκληρος και τέλος τα πάντα ήσυχά- σαν. Άρχισα να κατεβαίνω γλυκά-γλυ- κά πρὸς το έδαφος. Όταν πήδησα κά- τω με κερδισμένο το ρεκόρ μου, όλα τα είχα ξεχάσει...».

Η ΛΑΟΥΡΑ ΑΓΑΠΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΔΥΟ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΠΩΛ ΡΑΒΕΛ

Είναι φυσικό να υπάρχει μεταξύ του Άντρέ Ντυπὸν και του Άντρέ Λεζέ η διαφορά που ύφίσταται μεταξύ έ- νος χρηματομεσίτου κι' ενός ποιη- τού. Πρέπει να προστεθί όμως κι' η Λά- ουρα.

Στην πραγματικότητα, θα μπορούσε ή φι- λία να συνδέσει τον ποιητή Άντρέ με τον χρηματομεσίτη Άνρϋ. Ένα μεγάλο όμως ζήτημα βασάνιζε και τους δυο: πώς θα μπο- ρούσε ή Λάουρα ή πιο πνευματώδης Ξαν- θούλα του Παρισίου, να γίνει έρωμένη ενός άνδρος που μπορούσε να ήη κανείς πως ζούσε μόνον όταν βρισκόταν μέσα στην άκτι- να δράσεως ενός χρηματιστηριακού πίνα- κος; Κι' αυτό το ζήτημα πρέπει να όμολο- γηθεί ότι παραπάνω από όλους βασάνιζε τον Άντρέ. Η έξερεινση της γυναικείας ψυ- χής, είναι ή προσφιλης ένασχόλησις κάθε ποιητή: και στα δείπνα τους που τους συ- γκεντρωναν συχνά τους τρείς μαζί γύρω από ένα τραπέζι στού «Φολισόν» της Μονμάρ- τρης, ο Άντρέ θάλεγε κανείς πως δεν χρη- σιμοποιούσε μαχαίρι άλλα νυστέρι! «Πρόσε- ξε του είπε εκείνο το βράδυ ή Λάουρα δεί- χνοντας στὸν νέο κάτι άπάνω στο τραπέζο- μάνηπλο σε άπόσταση τριών χιλιοστούμετρων απ' την ύπέροχη τουαλέτα έσπερίδος που φορούσε, αυτή ή σταγόνα της σούπας βρισκόταν μέχρι πρὸ ενός λεπτού στο πιάτο σας, Άντρέ. Την άναγνωρίζω πολύ καλά».

Ο Άντρέ έγινε κατακόκκινος και δικαιο- λογήθηκε τραυλίζοντας, ενώ το νυστέρι του έσφαζε. Ο νεαρός ποιητής κύτταξε λοῦά τον Άνρϋ που έξακολουθούσε να τρώη άμί- λητος και συνέχισε την όμιλία του για τὸν έρωτα, που βάσταξε ως τὸν άστακό και που βρήκε άτήχηση στην ψυχή της Λάουρας. Έ- ται πίστευε τουλάχιστον. Και συμπέρανε:

—Αγάπη θα ήη να άνακαλύπτει τὸν έ- αυτό σου σ' ένα άλλο πρόσωπο και παρ' όλα αυτά, να νοιώθεις τὸν έαυτό σου πολύ δια- φορετικό από αυτό... Πραγματικά, καθένας στὸν έρωτα βρίσκει...

Σταμάτησε όμως, άπότομα. Ο Άνρϋ Ντυπὸν σήκωσε το κεφάλι κι' είπε εύγενικά στὸν φίλο του:

—Έξακολούθησε λοιπόν. Πάντως εγώ δεν σ' άκούω.

Η έκπληξη όμως κι' ή σαστιμάρα που ήσαν ζωγραφισμένη στο πρόσωπο του Άν- τρέ του έκαναν εντύπωση. Κι' ή Λάουρα είχε γίνει κατάχλωμη και ακολουθώντας την κα- τεύθυνση τὸν βλέμμάτων της, ο Άνρϋ άν- τελήφθη πὸς στο πλευρό του στέκονταν δυο κύριοι.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε. —Άστυνομία άποκρίθηκε ο έ-ας. Πρόκει- ται για την ύπόθεση Πιερίό. Έχουμε κανο- νικό ένταλμα συλλήψεως.

Ο δεύτερος το έπεβεβαίωσε άκουμπώντας το χέρι του στὸν ώμο του Άνρϋ Ντυπὸν και καλώντας τον να σηκωθεί. Η Λάουρα έπη- ξε μια κραυγή τρώμου. Ο χρηματομεσίτης όμως έσκυψε κοντά της και της σφύριξε στο αυτί: «Έξη μήνες φυλακή, το πολύ. Στείλε μου τὸν διηγηγόρα Ρενέ και μὴν κάνεις κου- ταμάρες. Καληνύχτα».

Κι' έφυγε έχοντας δεξιά και άριστερά του τους δυο άστυνομικούς. Μέσα στην αίσουσα, όλων τα μάτια ήσαν τώρα καρφωμένα άπά- νω στην Λάουρα που θεώρησε έπιβεβλημένο να λιποθυμήσει για να βγί από μια στενόχω- ρη θέση.

Ο μόνος που διατήρησε την ψυχραιμία του ήταν ο Άντρέ. Χωρίς να σκοτισθί τί

θόκανε ο συνάδελφός του Λόρδος Βύρων άν βρισκόταν στην ίδια θέση φώναξε με μια χειρονομία το γκαρσόνι και του είπε:

—Ένα «ειδιότερο» παρακαλώ. Η κυρία λιποθύμησε.

—Εύαρεστηθήτε να με ακολουθήσετε... εί- πε το γκαρσόνι.

Εύτυχως που ή Λάουρα μόρεσε, με κλει- στά ακόμη μάτια να κάνει μερικά δήματα ύ- ποδασταζόμενη απ' τὸν Άντρέ και το γκαρ- σόνι. Η πόρτα του «ειδιαιτέρου» έβλεισε πίσω απ' την Ιλαοτραγωδία του «Φολισόν».

Η Λάουρα Γκορνταί ήταν τώρα ξαπλω- μένη σ' ένα ντιβάνι: τα δάκρυά της έρεαν άπάνω στα μανικέτια του Άντρέ μουσκεύ- οντας τα και τα πρώτα της λόγια ύπήρξαν:

—Ω! φίλε μου, φέρτε μου πίσω τὸν Άν- ϋ. Άδύνατον, καλέ μου φίλε, να ζήσω έξη μῆνες χωρίς αυτόν.

—Δεν είμαι Ικανή να του πω ψέμματα!...

Και για να χροματίσει περισσότερο την παράλησή της, τὸν άγκάλιασε και τὸν φί- λησε...

□ □

Την άλλη μέρα ή Λάουρα, καθισμένη έ- πάνω σε μια στίβα άπόλητες ποιητικές συλ- λογές, έκανε άνάλυση τὸν συναισθημάτων της. Διαπίστωσε τώρα μόλις, ότι δεν είχε ποτέ γνωρίσει τὸν έρωτα. Πρόσθεσε πὸς θα ήταν εύτυχης αν άφηνε το μέγαρο του χρη- ματιστοῦ για την καλόθα του καλλιτέχνου και κατέληξε στην άπόφαση να γνωστοποιήση τίμια στὸν Άνρϋ Ντυπὸν τί είχε συμβή.

—Θα πάω να του μιλήσω για τελευταία φορά κι' ύστερα ούτε θα ξανακούσθ' να γί- νεται λόγος για μένα, είπε ή Λάουρα. Είναι άπαραίτητο ν' άρχίσω άμέσως να με ξεχνά.

—Δεν θα το κάνεις αυτό, της είπε ο Άν- τρέ και σηκώθηκε από μια δεύτερη στίβα

ποιητικών συλλογών.

—Τί; Μήπως φοβάσαι; φώναξε ή Λάου- ρα καθισχυασμένη απ' τη σκέψη ότι δυο άνδρες δεν μπορούν ποτέ να μονομαχήσουν για μια γυναίκα, την στιγμή που ο ένας των βρίσκει στην φυλακή.

—Δεν με καταλαβαίνεις, είπε ο Άντρέ με θλιμμένο χαμόγελο. Λέω πὸς δεν θα το κάνεις αυτό, γιατί είναι άτιμο. Έδώ κι' ένα χρόνο έγώ σ' αγαπώ κρυφά, έδώ κι' ένα χρόνο προσπαθείς να κρύψεις απ' τὸν ίδιο τὸν έαυτό σου, πὸς μ' αγαπάς, ή μοίρα δ- όμως τάφερε να γίνει χθες μόλις έκείνο που θα έπρεπε να έχη γίνει πρὸ πολλού. Έλοι- πόν, αγάπη μου, αν μπορούσαμε να τα άπο- καλύψουμε σήμερα που τὸν έπληξε ή κα- κοτυχία. Θα ήταν πολύ ποταπό. Πρέπει λοι- πὸν να πῆς ψέμματα, ώπου να άπολυθί ο Άνρϋ!

—Δεν είμαι Ικανή να του πω ψέμματα! φώναξε ή Λάουρα. Θα διάβαζε μέσα στα μάτια μου την αλήθεια!

—Καλά: μα δεν πρόκειται να πῶς να τὸν συναντήσης. Θ' άρκεσθης να του γράφεις.

—Δεν θα τα καταφέρω ποτέ να γράψω λέξη!

Τότε, ο Άντρέ Λεζέ της έδωσε ένα χαρτί και της ύπαγόρευσε:

«Ω, Άνρϋ μου, έφυγες μακριά μου κι' είναι σὸν να φύσσει ένας φοβερός άνεμος και να σβυσει κάθε φῶς απ' τὸν κόσμο. Δεν θέλω να μάθω τί συμβαίνει. Όποιοδήποτε έγκλημα κι' αν έκανες, είσαι άθώος γιατί σ' αγαπώ. Δεν θάρθω να σε δω για να άπο- φύγω τις συγκινήσεις. Προσπαθώ να πείσω τὸν έαυτό μου πὸς έφυγες για ένα σύντομο ταξίδι κι' αν κάθε μέρα δεν πείσω τὸν έαυ- τό μου πὸς θα έπιστρέψης την έπομένη, θά πεθάνω. Ω, Ξαναγύρνα, Άνρϋ!».

Ο Άντρέ Λεζέ ύπαγόρευσε έτσι τρεις σελίδες...

Η άπάντηση του Άνρϋ Ντυπὸν δεν είχε καθόλου φιλολογικές αξιώσεις. Της έγραψε πὸς κατογοροῦνταν επί παραβάσει του νό- μου περί συναλλάγματος. Της έλεγε πὸς το όμορφο γράμμα της ήταν μια άνοχύφιση γι' αυτόν, ότι το είχε διαβάσει δυο φορές. Στο τέλος, «τήν φιλούσε γλυκά».

Η Λάουρα... έβεινε σὸν άποσβολομένη.

Στο τέλος δέχτηκε να συνεχισθί ή άλλη λογαφία, υπό τὸν όρο να μὴν της διαβάστ' ο Άντρέ τις άπαντήσεις του Άνρϋ.

—Σου το ύπόσχομαι, είπε ο νεαρός ποιη- τής. Και να ξέρεις—πὸς ύποφέρω όσο κι' εσύ, αν όχι πιο πολύ. Είναι όμως άναγκαίον κακόν. Κάθε λέξη που σου ύπαγορεύω είναι κλεμμένη απ' την καρδιά μου και τὸν έγωί- σμό μου, πρέπει όμως να αυτότιμωρηθῶ που δεν σε πήρα απ' τὸν Άνρϋ όταν βρισκόταν στην ίδια μοίρα με μένα.

Ο Άντρέ έβρισκε μια παράξε η Ικανο- ποίηση, ύπαγορεύοντας αυτά τα γράμματα. Άραγε γιατί τιμωρούσε τὸν έαυτό του; γιατί έτσι δημιουργούσε; Τέλος, οι ώραιες γράσεις του νέου χαράχτηκαν βαθεία στην συνείδηση του φυλακισμένου κι' ένα γράμ- μα απ' την φυλακή ή έλεγε:

«Αυτός τὸς μῆνες, άνακαλύπτω σε σένη μια καινούργια γυναίκα. Δεν είσαι πιά ή γ- γωίστρια και τραγική Λάουρα που είχα γνω- ρίσει άλλοτε. Σχεδόν εύλογό το άτύχημα που

πὲ δρῆκε, γιατί έγινε αἰτία νὰ ἀλλάξῃς ἐτσι...».

Εἶχαν πιά κανονιστῇ τὰ τῆς ἀλληλογραφίας. Κάθε δράδυ, ἡ Λάουρα καθόταν στὸ τραπέζι καὶ ρωτοῦσε τὸν φίλο τῆς: «Τί νὰ γράψω;».

Ὁ Ἀντρέ, ἀπαθέστατα, ρουτινιέρικα, καθόταν κοντὰ τῆς καὶ τῆς ὑπαγόρευε τοὺς θησαυροὺς τῆς ἐμπνεύσεώς του, αὐτοθαυμαζόμενος συχνά εἴτε ὡς ἄνθρωπος, εἴτε ὡς διανοούμενος—εἴτε καὶ ὑπὸ τὶς δυὸ ιδιότητες.

Αὐτὸ ἐξακολούθησε ὡς τὴν μέρα ποὺ ὁ Ἀντρέ ἀνῆγγελε πὼς τὴν ἄλλη μέρα θὰ ἀπεφυλάκιζτο.

—Πῶς νὰ τὸν περιμένω στὸ σπίτι του, εἶπε ψυχρὰ ἡ Λάουρα. Θὰ τοῦ ἐξηγήσω ὅλα.

Μὲ τὴν ἴδια ψυχρότητα—τὴ παράξενο πρῶμα!...—δέχτηκε καὶ ὁ Ἀντρέ τὸ διάδημά της... Ἡ ἐπιστροφή τοῦ Ἀντρέ τοῦ ἀλάζε ὅλα τὰ σχέδια. Μιὰ σκέψη τὸν ἔκανε νὰ ξεσπαστῇ διὰ φορὲς: «Ἀραγε, ν' ἀγαποῦσε στ' ἀλήθεια τὴν Λάουρα;» Μιὰ πὺ ἀφελῆς ὅμως σκέψη, ὑφειλομένη στὸν καλλιτέχνη, τὸν βασάνισε πὺ πολὺ: γιατί νὰ μὴν κρατήσῃ ἀντίγραφο τῶν ἐπιστολῶν.

■ ■

Οἱ δυὸ πρώην φίλοι ἦσαν τώρα ἀντιμέτωποι καὶ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ ξέσπανε ἡ οὐέλλα.

Εἶχαν περάσει λίγες ὥρες ἀπ' τὴν ἀποφυλάκιση τοῦ Ἀντρέ ποὺ ἐσπευσε, ὕστερα ἀπ' τὴν ἐξήγησή του εἰπε μὲ τὴν Λάουρα, νὰ πᾶν νὰ συναντήσῃ τὸν ἀντίζηλό του γιὰ νὰ μιλήσουν καὶ νὰ... λογαριασθοῦν.

—Κακοῦργε! φώναξε ὁ Ἀντρέ Ντυπόν. Ἡ Λάουρα μοῦ τὰ ἐξωμολογήθηκε ὅλα. Εἶσαι ἕνας τιποτένιος!

—Καλλίτερα θὰ κάνετε νὰ περιορίσετε τὶς ἐκφράσεις σας. Ἐνδεχόμενον πρῶτος ἐσεῖς νὰ μετανοιώσετε γι' αὐτὰ ποὺ εἶπατε καὶ ποὺ πρόκειται νὰ πῆτε.

—Ποτὲ δὲν περιμένα τέτοια διαγωγή ἀπὸ ἄνθρωπο ποὺ νόμιζα φίλο μου! Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τὰ βάλω μαζί σας, ἀλλὰ μὲ τὸν ἐαυτὸ μου ποὺ ἔδωκα πίστη σ' ἕναν ἀγύρτη!

—Δὲν σὰς καταλαβαίνω. Μήπως θέλετε νὰ μονομαχήσουμε;

—Δὲν θέλω τίποτα τὸ παρόμοιο. Σὰς πληροφορῶ μόνο πὼς ἡ Λάουρα, μοῦ ζήτησε νὰ τὴν συγχωρήσω. Φεύγω γιὰ τὴν Ντωβίλ. Σὰς μισεῖ. Σὰς παρακαλῶ νὰ μὴν μὲ θεωρεῖτε στὸ ἐξῆς φίλο σας.

—Ἀφάνταστο! εἶπε ὁ Ἀντρέ. Δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω πὼς ἡ Λάουρα...

—Τηλεφωνήστε της...

Σὲ λίγο ἡ Λάουρα ἔλεγε ἀπὸ τὸ ἄλλο ἔκτρο τοῦ σύμματος:

—Ἦμουν τρελλή. Εὐτυχῶς ὅμως μ' ἐνοίωσε ὁ Ἀντρέ. Δὲν τοῦκρυφα τίποτα.

—Ξέρει καὶ γιὰ τὰ γράμματα;

—Βέβαια. Καὶ δὲν σὰς συγχωρεῖ, ὅπως δὲν σὰς συγχωρῶ καὶ ἐγώ. Ἄν μοῦ εἶχате πῆ ἀμέσως τὴν ἀλήθεια ὅπως μ' ἐμποδίζατε νὰ τὸ κάνω, θὰ εἶχα μετανοιώσει τὴν ἐπομένη καὶ ὅχι μόλις τώρα!

—Καὶ τώρα ἐλπίζω νὰ μείνετε ἱκανοποιημένος, εἶπε ὁ Ἀντρέ Ντυπόν. Σκάνδαλα δὲν θέλω. Ἀπὸ σήμερα, ὅμως, δὲν γνωρίζει πιά ὅτι ἕνας τὸν ἄλλο. Ἀντίο.

Ἐκανε νὰ φύγῃ, ὁ Ἀντρέ ὅμως τὸν κράτησε μ' ἕνα μικρὸ χαμόγελο:

—Ἐπιστρέψτε μου τουλάχιστον, τὰ γράμματα...

ΠΩΛ ΡΑΒΕΛ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ

ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΔΙΚΗ

Στὸ Μπόμα, τοῦ βελγικοῦ Κογκρέ, ἔγινε κατ' αὐτὰς μιὰ πολὺ περιεργὴ δίκη.

Ἐνας Νέγγρος βασιλιάς, στὸν ὁποῖο εἶχε συμβῇ ἕνα σοβαρὸ δυστύχημα, ὑποχρεώθηκε ἀπὸ τοὺς γιατροὺς νὰ ἀφήσῃ νὰ τοῦ κόψουν παρ' ὅλες τὶς διαμερτυρίες του, τὸ πόδι. Ὅταν ὅμως ἡ ἐγγύερση τελείωσε, ὁ βασιλεὺς ζήτησε ἀπὸ τὸν γιατρὸ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ κομμένο πόδι του γιὰ νὰ τὸ φάγῃ.

Ὁ γιατρὸς βασιζόμενος στὸν νόμο περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς ἀνθρωποφαγίας, ἀνήτηκε νὰ τοῦ δώσῃ τὸ πόδι. Ὁ βασιλεὺς ἐπέμεινε καὶ ἡ δουλειὰ πῆγε στὰ δικαστήρια.

Ἡ διαδικασία δὲν κράτησε πολὺ: τὸ δικαστήριον, ἀφοῦ ἄκουσε τοὺς δυὸ διαδίκους, ἔκρινεν ὅτι ὁ μαῦρος βασιλεὺς, ἐδικαιοῦτο νὰ πάρῃ ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἀνῆκε καὶ ἐτσι τὸ πόδι του τοῦ ἐπιστράφη.

Δὲν ἐγνώσθη ἀκόμη πὼς τὸ μαγεῖρεψε τὸ πόδι τοῦ ὁ Νέγγρος ἀρχηγός, καὶ ἂν εἶχε καὶ καλεσμένους στὸ τραπέζι.

■ ■

ΔΥΟ ΚΛΗΜΑΤΑ... ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Τὰ ὑπερφυσικά—πράγματι—αὐτὰ κλήματα, βρίσκονται τὸ ἕνα στὸ Πεδεμόντιο τῆς Ἰταλίας καὶ τὸ ἄλλο στὸ Ζοανὰς τῆς Γαλιλίας.

Τοῦ πρώτου ὁ κορμός ἔχει περίμετρο 1 μ. 45 καὶ τὸ μεγαλύτερο του κλαδί 1μ. 10. Ἐχει φυτευθῇ στὰ 1673 καὶ κἀμιν σήμερα 200—250 χιλιόμετρα σταχύλια.

Τὸ δεύτερο, ἔχει κορμὸ περιφέρειας 1 μ. 20 καὶ ὕψος 40 ἑκατοστὰ κάνει δὲ 400 χλμ. σταχύλια τὸν χρόνον! Ὅλο μαζί, καλύπτει ἑκτασὶ 300 τετραγωνικῶν μέτρων!

Τὸ γιγαντιαῖο αὐτὸ κλήμα ἔχει φυτευθῇ ἐδῶ καὶ 46 χρόνια.

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΛΛΑ ΜΑΤΙΑ

Ἀπὸ μικρὰ μὲ τὴ Μαριώ καθόμαστε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Ποτὲ δὲν κάναμε χωρὶ καὶ ὅλο τῆς ἔμπαινα στὴ μύτη.

Τὴν πειράζα στὴν ἀσκημιὰ καὶ ἔκεινη γιὰ νὰ βγάλῃ τ' ὄχι, μοῦ ἄσπραφτε ξάφνου ἀπὸ καμιά καὶ τρύπωνε πίσω ἀπ' τὸν φράχτη.

Καὶ νᾶμαι πάλι στὸ χωριὸ —δῶδεκα χρόνια ἦμουν στὴ χώρα— καὶ πρῶτα-πρῶτα, νά! ἡ Μαριώ ποὺ μοῦ χαμογελάει. Μὰ τώρα—

τὶ νὰ σὰς πῶ μαρὲ παιδιά!—μπορὲς στὸ κατῶφλι ὅπως ὑφαίνει γελαίει ἡ σιγανοπασιδὰ καὶ ὅλη τὴ γειτονιά ὁμορφαίνει.

ΓΙΩΡΓΟΣ Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

Ποικίλες... ιστορίες

ΤΟΥ ΤΟ ΠΛΗΡΩΣ

Ἐνας Σκωτσέζος, ταξίδευε κάποτε παρὰ μ' ἕναν Ἑβραῖο.

Στὸν δρόμο ὁ Σκωτσέζος πείνασε καὶ ἀνοίγοντας ἕνα πακέτο, ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα σάντουιτς, καὶ ἄρχισε νὰ τὸ τρώγῃ μὲ πολλὴ ὄρεξη. Ὅταν τὸ τελείωσε ἔκλεισε πάλι τὸ πακέτο του χωρὶς νὰ πειράξῃ τὸ δεύτερο σάντουιτς:

Ὁ Ἑβραῖος ποὺ γιὰ οἰκονομία δὲν εἶχε φάγει καθόλου αὐτὸς, ἄρχισε νὰ πειράξῃ τὸν συνταξιδιώτη του, καὶ τοῦ εἶπε δῆθεν ἀπορώντας.

—Ἐτσι λοιπὸν γρήγορα συνθίβετε νὰ χορταίνετε ἐσεῖς στὸν τόπο σας; Μ' ἕνα μανάχα σάντουιτς;

Καὶ ὁ ἄλλος φλεγματικώτατα.

—Ναί, κρύβοιμε τὸ ἄλλο γιὰ κείνους ποὺ ἀνηθίζουμε νὰ μὴν τρῶνε καθόλου!

■ ■

ΠΡΟΚΟΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ

Ὁ Γιάννης εἶναι πολὺ καλὸ παιδί, ἀλλ' εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ τὸν πιάνῃ συχνά ὁ κύριός του νὰ κοιμάται.

Ἡ ἴδια ἱστορία συνέβαινε πάλαι ἐκεῖνη τὸ ἀπόγευμα. Ὁ κύριος κατεξανέστη καὶ εἶπε τοῦ Γιάννη:

—Μὰ ἐπὶ τέλους, παιδί μου, ὅλο νὰ κοιμᾶσαι θὰ σὲ βρῶσκω;

—Τί τὰ θέλετε κύριε, μοῦ κάνει πολὺ κόπο νὰ κάθωμαι χωρὶς νὰ κάνω τίποτε!...

■ ■

ΓΑΣΚΩΝΙΚΕΣ ΨΕΥΤΙΕΣ

Ἐνας Γασκῶνος ἀνταμώνει ἕναν ἄλλον πατριώτη του στὸ Παρίσι.

Ὁ δεύτερος αὐτὸς Γασκῶνος πουλοῦσε τιράντες.

—Πῶς τοῦ λέγει ὁ πρῶτος, τιράντες πουλᾶς τώρα!

—Καὶ βέβαια. Ξέρεις δὲ τί τιράντες εἶναι; Τρομερὰς ἀντοχῆς. Ἄκου νὰ δῆς, μιὰ ἱστορία. Προχθές, περνοῦσα ἀπὸ ἕνα σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τὴν ὥρα ποὺ ἔκανε μανούβρες μιὰ ἀτμομηχανή. Φοροῦσα ἀπὸ τὶς ἴδιες τὶς τιράντες καὶ ὅπως ἔκανα νὰ περάσω ἀπὸ τὴν μιὰ γραμμὴ στὴν ἄλλη, πιάνονται οἱ τιράντες μου σ' ἕνα ἀγκύστρι τῆς μηχανῆς. Εὐτυχῶς ὅτι πρόφθασα νὰ πιασθῶ σ' ἕναν στύλο. Καὶ ἐδῶ γίνεται τὸ θαῦμα. Οἱ τιράντες μου σταματοῦσαν σὲ λίγο τὴν ἀτμομηχανὴ καὶ τὴν ξανάφεραν πίσω!...

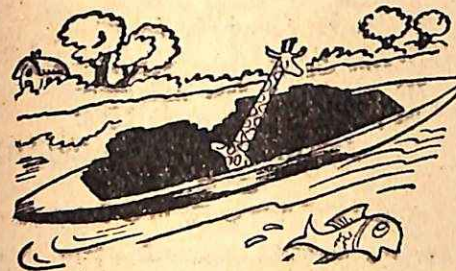
—Αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτα, εἶπε ὁ δεύτερος Γασκῶνος. Ἐγὼ ξέρεις κατασκευάζω λαστιχένιες σόλες. Τόση ὅμως εἶναι ἡ ἐλαστικότης των, ποὺ τὶς προάλλες κάποιος πελάτης ποὺ ἔπρεπε ἀπὸ τὸ πέμπτο πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ του στὸ δρόμο—ἐπᾶνω στὰ πόδια εὐτυχῶς—ξεναβρόθηκε ἐπάνω μόλις χτύπησαν τὰ πόδια του στὸ πεζοδρόμιον! Αὐτὸ ἐγινε τρεῖς φορὲς καὶ θὰ ἐξακολουθοῦσε ὁ πελάτης μου νὰ ἀνεβοκατεβαίνει σὰν καραγκιόλης, ἂν δὲν ἔτρεχαν οἱ πυροσβέστες νὰ τὸν συγκατῇσουν κάτω μὲ τοὺς γάντζους των!

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

ΤΑ ΝΕΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΜΑΣ

Η ΑΠΟΡΙΑ ΤΟΥ ΛΕΜΒΟΥΧΟΥ

Ἐνας λεμβοῦχος βρίσκεται σὲ δύσκολη θέση. Τοῦ παρέδωσαν μιὰ καμηλοπάρδαλη, τὴν ὁποία πρέπει νὰ μεταφέρῃ στὴν ἀντικρυνή ὄχθη. Σημειώσατε ὅτι ἡ βάρκα του εἶναι φορτωμένη μὲ τοῦβλα. Αὐτὸ βέβαια δὲν τὸν ἐμποδίζει, γιατί θὰ ξεφορτώσῃ τὰ τοῦβλα στὴν ξηρὰ, καὶ θὰ τὰ μεταφέρῃ μιὰ ἄλλη φορὰ, κάνοντας

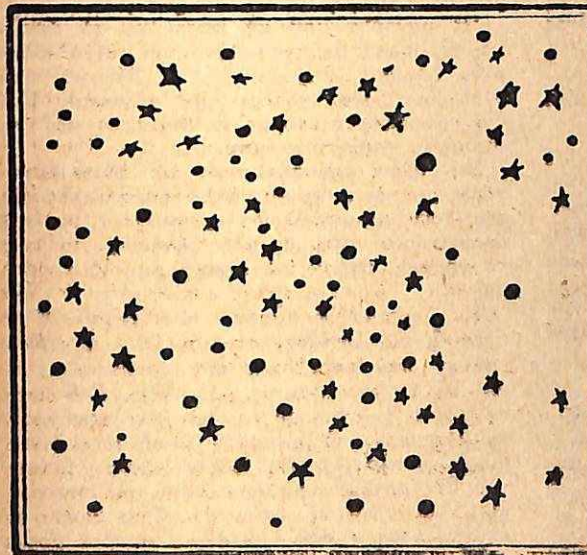
ἕνα δεύτερο ταξίδι. Ἡ δυσκολία ἔγκειται ἄλλου: πρὶν φύγῃ, εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ δηλώσῃ στὸν τελῶνη τὸ βάρος τοῦ «φορτίου» του. Πῶς ὅμως νὰ ζυγίσῃ τὴν καμηλοπάρδαλη; Δὲν ἔχει παρὰ μιὰ μικρὴ ζυγαριὰ καὶ ἕνα βαρίδι 3 χιλιογράμμων.

Μπορεῖτε σεῖς νὰ τὸν βοηθήσετε, καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσετε τί νὰ κάνῃ;

■ ■

ΜΟΝΟΚΟΝΔΥΛΙΕΣ

Σὰς προσκαλοῦμε νὰ ἐνώσετε μὲ μιὰ γραμμὴ 1ο ὅλες τὶς κουκκίδες, 2ο μὲ μιὰ ἄλλη γραμμὴ, ὅλους τοὺς ἀστερίσκους.

Οἱ δυὸ γραμμὲς ὅμως οὐκ πρέπει νὰ ἀγγίσουν ἢ μιὰ τὴν ἄλλη σὲ κανένα σημείον.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Στὸ δωμάτιο ἐνὸς ξενοδοχείου βρέθηκε ἕνα πρῶτ, τὸ πῶμα τοῦ Πέτρου Ντυμπουᾶ. Ὁ ἀστυνομικὸς ποὺ ἐνήργησε τὶς ἀνακρίσεις ἐξακρίβωσε ὅτι τὸ προηγούμενο βράδυ ὁ Πέτρος Ντυμπουᾶ εἶχε παίξει χαρτιά μὲ τὸν ξενοδόχο καὶ ἕναν ταξιδιώτη ποὺ ἀνεχώρησε τὸ πρῶτ. Εἶχε δὲ κερδίσει ἀρκετὰ λεφτά. Στὸ δωμάτιο τοῦ βρέθηκαν στὸ πιατάκι τῶν τσιγάρων τέσσερα σπίρτα καμμένα, τρία ἀποσιγάρκα καὶ δυὸ γόπες ἀπὸ ποῦρα, γιατί τὸ θῦμα ἐκάπνιζε μόνο ποῦρα.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἀνέκρινε τὸν ξενοδόχο, ὁ ὁποῖος ὑποστήριξε ὅτι εἶναι ἀθῶος. Ἀνεγνώρισε ὅτι εἶχε παίξει καὶ εἶχε χάσει δὲν εἶχε σκοτώσει ὅμως τὸν πελάτη του. Ὁ ἀστυνομικὸς τὴν ὥρα ποὺ τὸν ἐξέταζε ἔβγαλε τὸ πακέτο τῶν τσιγάρων του, πῆρε ἕνα, προσέφερε καὶ ἕνα στὸν ξενοδόχο, λέγοντάς του μὲ ἀπλότητα.

—Θέλετε φωτιά;

—Ὁχι, εὐχαριστῶ! Ἐχω, ἀπήντησε ὁ ξενοδόχος, βράζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕναν ἀναπτήρα. Τὸν ἀναψε, καὶ τὸν προσέφερε στὸν ἀστυνομικὸ ποὺ ἀναψε τὸ τσιγάρο του, τὸν εὐχαρίστησε καὶ ἔφυγε.

Δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ ἐνοχος, συντεπέρανε ὁ ἀστυνομικὸς, ἄρα εἶναι ὁ ἄλλος. Γιατί;

■ ■

ΤΟ 4^Ο ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΩΝ ΜΕΤΑΤΡΟΠΩΝ

Νὰ μετατρέψετε τὴν λέξη ΑΥΡΑ στὴν λέξη ΒΗΜΑ γράφοντας στὴν κάθε σειρὰ τοῦ διαγράμματος μιὰ τετραψήφια λέξη τῆς ὁποίας μόνο ἕνα γράμμα θὰ διαφέρῃ ἀπὸ τὴν προηγούμενη λέξη.

Τὰ τρία γράμματα ποὺ μένουν ἀμετάβλητα μένουν ἐπίσης στὴν ἴδια θέση μὲ τὴν προηγούμενη λέξη.

Κάθε κουκκίδα μέσα στὸ διαγράμμα δεικνύει τὴν θέση τοῦ γράμματος ποὺ ἀλλάζει.

A	Y	P	A

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΜΑΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Δ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΦΟΙΤΗΤΟΥ

Ἀφοῦ ὁ φοιτητὴς πέθανε ἀπὸ συγκοπή καρδίας καὶ ζυγνήσῃ, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ξέρῃ ἂν ἡ συγκοπή προήλθε ἀπὸ τὸ ὄνειρο, καὶ μάλιστα ἀπὸ ποῖο ὄνειρο. Συμπερασματικὰ δὲν ἔστιν ὁ θάνατος, ὁφείλεται στὴν φαντασία ἐκείνου ποὺ τὴν διηγείται.

ΤΟ 3^Ο ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΩΝ ΜΕΤΑΤΡΟΠΩΝ

Ἴδου πὼς ἡ λέξη ΓΑΤΟΣ, μετατρέπεται στὴν λέξη ΑΛΓΟΣ μὲ τέσσερις διαδοχικὲς μεταβολὲς ἐνὸς μόνο γράμματος κάθε φορὰ.

Γ	Α	Τ	Ο	Σ
Π	Α	Τ	Ο	Σ
Π	Α	Φ	Ο	Σ
Π	Α	Γ	Ο	Σ
Τ	Α	Γ	Ο	Σ
Λ	Α	Γ	Ο	Σ

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΩΝ ΑΠΟΛΥΟΜΕΝΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ

Ὁ ἀρχιεργάτης γιὰ νὰ κρατήσῃ τοὺς 16 φίλους του, τοποθέτησε τοὺς ἐργάτας σὲ μιὰ γραμμὴ ὡς ἐξῆς:

Πρῶτα-πρῶτα, ἔβαλε 2Φ (Φίλους) κατόπιν 1Α (Ἀπολυόμενον) ὕστερα 4Φ καὶ 1Α. Κατόπιν 1Φ καὶ 4Α. Καὶ συνέχισε ὡς τὸ τέλος μὲ τὴν ἐξῆς σειρὰ:

1Φ—2Α—2Φ—2Α—2Φ—1Α—3Φ—5Α καὶ 1Φ.

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΦΟΒΟΤΑΝ ΤΑ ΠΕΥΜΑΤΑ

Στὸ Ζάππειο. Ὁ ἀστυφύλαξ στὸν συμπόλιτη ποὺ τὸν ὄρεξε νὰ κοιμάται σ' ἕνα παγκάκι:

—Ἐχεις σπῆτι χριστιανέ μου καὶ κοιμάσαι ἐδῶ χάμω;

—Ἡ γυναῖκα μου συνθίβει νὰ ἀφήνῃ τὰ παράθυρα ἀνοικτὰ καὶ ὅπως ἐγὼ φοβοῦμαι τὰ πνεύματα...

■ ■

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟ ΑΝΤΙΑΙΟΤ

Ἡ μαμά στὸν σύζυγό της: —Ἀγγαῖλα, τρέξε. Ὁ Τσὸς ἦπε ὅλο τὸ μελάνι τοῦ γραφείου σου!...

Ὁ πατέρας, χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὴν ἐφημερίδα του:

—Δὲς του νὰ καταπῇ δέκα φύλλα στυπχαρτο.

Νεοελληνική Λογοτεχνία

ΜΗ ΘΕΥΓΕΙΤΣ

Μη φεύγεις με τον έρχομό της τρέλλας
'Απριλίου,
μείνε για λίγο ακόμα,
μείνε τη γλύκα να γευτώ, τ' άρωμα του
φιλιού

σμιγμένο με την εὐωδία
των κρίνων, μιὰ δημοφθ βραδυά,
πῶχει για δάκρυ τη δροσιά και ρόδινο το
χρώμα.

Μείνε κι' όταν της άνοιξης τα ρόδα μαρα-
θούν
κι' άγέρας κρύος φυήξει,
τότε ίσως τ' άγνά δάκρυα μου πιό λιγοστά
χυθούν

κι' είναι ίσως λίγος ο καὶμὸς,
που θα μου φέρη ο χωρισμός
κι' είναι λιγώτερο πικρή της μοναξιάς μου
ή πλήξη...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΝΤΕΛΗΣ

□ □

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

Είναι κάποια θράδα που οι θύμησης κα-
τεβαίνουν άθροῦθα, σαν φθινοπωρινά φύλ-
λα, στην ψυχρή κάμαρά μου και τραγουδάνε
τά ώραία περασμένα.

Και ζωντανεύουν στιγμές ασύγκριτες που
μείς όλόμονοι, παρμένοι πάνω στα φτερά
της τρελλής φαντασίας μας, πετούσαμε σε
κόσμους άγνωστους, όπου τα πουλιά ψάλ-
λουν ένα αδιάκοπο, χαροπό, έρωτιάτικο
τραγούδι, όπου τα ρουκιά στις πλαγιές τι-
τιβίζουν τον αιώσιο σκοπό της νεότητας, ό-
που ο άγέρας στις κορφές των άψηλών δέν-
δρων ιψιθρίζει τα πιο παθιαρικά κρυφονι-
λήματα.

Κι' είναι αυτά τα θράδα άπέραντα σαν
τη θάλασσα, σαν τις στέπες, σαν την άγά-
πη μου.

Είναι κάποια κρύβα δειλινά που περπα-
τώντας με συντροφιά τη μακρυσμένη σκιά
μου, θαρώ πώς άκούω ξοπίσω μου τα θα-
ραειά δήματά του και το ήχηρό γέλιο του
να ξεσχύζουν την τρομαχτική γαλήνη που
με περιζώνει.

Και με δέρνει ένας άπέραντος πόνος σαν
ξεροβόρι που ξεμαλλιάζει τα δένδρα τις
χειμωνιάτικες νύχτες, για κάποια σβυσμένα
φωτερά δειλινά που περνούσαμε φλυαρόν-
τας ανάμεσα από άπειρα ξευγάρια ματιών,
που μιάς νυκτόςαν έπίμονα σά να ζηλεύαν
την εὐτυχία μας.

Είναι κάποια παράξενα πρωϊνά που όλα
τριγύρω έχουν μιάν αγαλματινή σιωπή, που
τ' άθωα τραγούδια των παιδιών στις πρά-
σινες πεδιάδες μοιάζουν με πένθιμες νό-
τες.

Είναι κάποια πρωϊνά λυπητερά ίδια σαν
κείνο που με τ' άχνάρια του πόνου στο
πρόσωπό του χυμένα, μοσφιξε το χέρι!...

ΣΤΕΛΛΑ ΔΕΣΠΟΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΡΟΣΔΟΚΙΕΣ

Ζτερέψανε τα δάκρυα του καὶμοῦ,
σπαπασαν οι λυγμοί μαζί κι' οι πόνοι
στο διάβα ενός καιρού περαστικού
όλα τα έχω χάσει κι' είμαι μόνη

Ο ήχος κάποιου πόνου μακρυνού
κοντά του με καλεί πια κουρασμένη
άφου ένα άστέρι πλάνο τ' ουρανού
κυνήγησα και βγήκα γελασμένη.

Γιατί άπλωσα τα χέρια μου ψηλά
κυττώντας με λαχτάρα να το φτάσω
μα ήταν γεμμένος πιδ χαμηλά,
και κύλησα χωρίς να το λογιόσω.

Και τώρα από τα βάθη το κυττώ
είναι θαμπό και μένει χλωμασμένο,
δεν μου γελά σαν πρώτα χαροπό
μα γέρνει πια σβυστό και ξεχασμένο.

ΦΑΙΔΡΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑΚΗ

□ □

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Πέρασαν όλα' μα εκεί-δὰ δυο κρίνα μαραμένα
νοιώθω, στερνή μου θύμηση σ' όνειρο μα-
κρυνό,
κρίνα που τα έπλανεψαν χείλη κρυγιοισμένα
—σε μιάν δλάκερη ζωή άγνάρια ξεχασμένα—
που κλαίνε τους την παρθενιά μέσα στο
δειλινό...

Μόνο δυο κρίνα' που κι' αυτά αλύττητα ο
χρόνος
στο ρυθμικό του πέραςμα έμάρανε στερνά...
Μόνο δυο κρίνα: μιὰ ζωή, κι' άκόμη ένας
πόνος

—δ ίδιος πάντα μακρυνά όσο κι' αν φεύγ' ο
χρόνος—
άντάμα θλίψη και χαρά τ' άγύριστα περνά.

Πέρασαν όλα' κι' έμειναν τα λούλουδα σε
μι' άκρη,
αφρόντιστα κι' άνέγγιχτα στην τόση συμ-
φορά.

Οι θύμησης άπόστασαν, έστέρεψε το δάκρυ
κι' έτσι, διαβάτης άβουλος στις μοίρες
μου τα μάχη
ζητώ το γέλιο στους λυγμούς, στον πόνο
τη χαρά...

"Ε! Σὺ διαβάτη άργόσχολε, που σιργιανάς
στη σιράτα,
αν τύχη και στο δρόμο σου άνταμωθής
στερνά

με μαραμένα λούλουδα, για λίγο εκεί στα-
μάτα,
μιάν ιστορί' άτέλειωτη θλιμμένη στερνάτα—
όπου θυμούνται θα σου πούν μόνο πώς έρ-
χινά...

Χ. ΟΛΥΜΠΗΣ

ΠΟΘΟΣ

Μας μέθυσεν ή διοπάλη
κι' έχουμε, τώρα πιά, ξεχάσει
μέσ' στην πεζή, χυδαία της ζάλη
παληά όνειρα, πούχαμε πλάσει.

Για εύγενικά, κάποτε, κάλλη
είχε ή καρδιά, τρελλά, διψάσει,
πριν μέσ' στο ψέμμα να ωριμάση
και μαραθ ή μέσ' στην κραιπάλη...

Νάτανε, λέει, να γυρνούσε
στην έποχή, πούχε ποθήσει
τ' ώραίο, χιμαιρικό, μεθύσι,

κι' έτσι ως το τέλος, πιά, να ζούσε!
Μα τώρα, ως, έχει καταντήσει
θα μύρασε, τάχα, να το ζήσει;

ΑΝΤΩΝΗΣ Ε. ΘΕΟΔΩΡΙΑΔΗΣ

□ □

ΤΣΙΓΓΑΝΟΣ ΜΟΙΑΖΩ

Τσιγγάνος μοιάζω... όχι στα μάτια, ή στα
μαλλιά
δεν είμαι σύντροφος του κύκλου των του
πλάνου

δεν ξέρω την δική τους τη μιλιά
και όμως κρύβω μιὰ καρδιά τσιγγάνου...

Το πλάνο της αγάπης το τραγουδι
τα γλυκόλογα που λένε οι καρδιές
ζούνε στην καρδιά μου όσο ζή ένα λουλούδι
όσες το όλόγιομο φεγγάρι ζή βραδυές...

Ι. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ

□ □

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΧΩΡΙΣΜΟ

Μαράθηκαν τα τριαντάφυλλα του κήπου
μου, κι' ένας τρελλός βορσας παίξει με τα
φτωχά πέταλα και τα σκορπίζει πέρα δώθε.
Και γώ κλεισμένη μέσ' στη ζεστή μου κα-
μαρούλα, με την καρδιά άδεια, στέκομαι
μπρός στο κλειστό παραθύρι με τα μάτια
μου θολά άκόμη άπ' τα δάκρυά μου...

Η μανούλα μου με μαραμένο το ώραίο
της πρόσωπο άπ' τον πόνο με κυττά θλιμ-
μένα σκουπίζοντας κρυφά τα δάκρυα, που
σταλάζουν στα γλωμά της μάγουλα. Και
γώ σαν ξένη στέκομαι βουδὰ μπροστά της
σφιγμένη στον πόνο μου.

Στο τζάκι άργοσβύσανε τα ξύλα ξεψυ-
χώντας σε μικρές-μικρές φλογίτσες που
φωτίζουν μελαγχολικά τις στάχτες, φτωχά
άπομεινάρια μιās μεγάλης φωτιάς, κι' ως
τα γροικώ, θαρρώ τα όνειρά μου ίδια σβυ-
σμένα.

Κι' έχρεται ή νύχτα. Μιά νυχτιά Φλε-
βάρη δίχως άστέρια, στολισμένα με μαύρα
τούλια που άριά και που χρωματίζονται,
άπ' τα βεγγαλικά μιās άστραπής. Στο μαύ-
ρο φόντο τ' ουρανού λάμπει λές λημονημέ-
νο καταμεισής το φεγγάρι ώγορό σαν ξεθα-
ρισμένη πλατίνα. Κι' οι άδύνατες λάμψεις
του δεν μπορούν να φωτίσουν τη σκοτεινή
μου καμαρούλα, π' άπόμεινε τώρα κούα και
σκοτεινιασμένη σαν την άδεια καρδιά μου.

"Ενα ρολόι μακρυνό τσιγγάει για μιὰ στι-
μη την μοναξιά μου κι' άρελα οίγη με πιά-
νουν, σάν ένα χέρι κούα να σπύγγει το λα-
μό μου, θυμίζοντας μου έναν τον πόνο μου.

ΑΛΕΞ ΤΣΟΥΧΛΗΣ

Μεταξύ μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράφετε καθαρά κι' από τη μιὰ με-
ριά του χαρτιού.

Β. Όσοι χρησιμοποιείτε ψευδώνυμο
σημειώνετε πάντοτε το όνομά σας
και τη διεύθυνσή σας για την ύπηρεσία
του περιοδικού.

Γ. Όταν αναφέρεστε σε παλαιότερες
άπαντήσεις να σημειώνετε πάντοτε τον
άριθμό του φύλλου, για το όποιο μās
γράφετε.

Δ. Να μην στέλνετε ποτέ περισσότερα
από ένα πεζό ή δυο ποιήματα.

Όσοι στέλνουν περισσότερα από όσα
δριζούμε να έχουν ύπ' όψει τους ότι θα
διαβάζονται στην τύχη ένα πεζό ή δυο
ποιήματα και τα άλλα θα σχίζονται.

Ε. Να μην στέλνετε ποτέ νέα συνεργα-
σία σας αν δεν λάβετε άπάντηση σ' εκείνη
που έχετε στείλει, γιατί δεν θα ληφθ ή
ύπ' όψει. Να σημειώνετε σε κάθε και-
νούργια άποστολή πότε έλάβατε άπάντη-
ση στην προηγούμενη.

Σημ. Ός γνωστόν ή «Έβδομάς» κρι-
νει τα έργα των άναγνωστών της και δη-
μοσιεύει τα έγκρινόμενα χωρίς καμ-
ιά χρηματική άμοιβή.

Μπορείτε να στείλετε λίγα στομφοδές.
Στείλτε μας κάτι πιο άπλό, πιο άσπρό. Κι-
κήν Παπαντωνίου. Συμπεθητικό το
«Φθινόπωρο» αλλά πολύ κοινό το θέμα του.
Για την άλλη σας έρώτηση, στείλτε κανένα
να δούμε αν είναι καλό. Χρυσούλιχο.
Λυπούμαστε ελίκρινά που σας κάνομε να ύ-
ποφέρετε αλλά αν άπορίπτεμε τα πεζά σας
τό κάνομε ποδς το δικό σας συνάφρον. Το
θέμα του «Θυήσου» έχει γραφή τόσο πολ-
λές φορές και καλλίτερα άπ' ότι το γράψατε
σεις. Στείλτε μας τίποτα πιο πρωτότυπο
και αν είναι καλογραμμένο θα δημοσιευθ ή.
Γεώργιο Παπαδάκη. Οχι δημο-
σιεύσιμα τα ποιήματά σας. Το
πρώτο φοβερά επηρεασμένο από
ένα γνωστό ποίημα της Πολυ-
δούρη. Οι δυο πρώτοι στίχοι
τον μάλατα πλην της τελευ-
ταίας λέξεως είναι πιστή αντι-
γραφή εκείνου. Φοβόμαστε ότι
και για το άλλο το ίδιο συμβεί-
νει, και σας είδοποιούμε ότι δεν
είναι καλό το σύστημά σας.
Νίκον Βασιλάκη. Και
πάλι δεν μās ικανοποίησατε.
Πολύ πρωτότυπο το πεζό σας.
Κώστα Γεωργίου. Δεν
είναι δημοσιεύσιμο το πεζό σας.
Δείχνει όμως ότι μπορείτε να
γράψετε καλλίτερα. Η άρχή εί-
ναι καλλίτερη από το τέλος
που τα νύχτα λιγών. Νιό-
βη. Χ. Έγκρίνεται το «Τί
κι' αν πονάς» και θα δημο-
σιευθ ή με τη σειρά του Τ. Τ.
Τ. Συμπεθητικό το «Τραγού-
δι» κατώτερο όμως από ποιο-
γούμενά σας. Και άρκετά επη-
ρεασμένο από το ποίημα του
Λαπαθιώτη «Το παλιό μας το
τραγούδι». Σταύρο. Τα π-
ακεία ν. Και πάλι δεν δυο-
βόηκα. Γράψτε τίποτα άλλο.
Τάκη Γιάκον. Το τέλο-
φάινεται διαστικά γραμμένο ν-
γενικά είναι καλό. Κονισατί-
Φαίει και το θέμα σ' αυτό. Έ-
σεις μπορείτε να γράψετε καλ-

λίτερα άπ' αυτό που μās στείλατε. Χρή-
στον Δεστούνην. Κοινό θέμα άπλο-
κά γραμμένο. Διαβάστε Έλληνας πεζογρά-
φους.

Παντελήν Εγγένιον. Τα «Μαύ-
ρα Κρίνα» πολύ σκοτεινά και έλλειπη. Αν
μπορήτε να τα διορθώσετε, ξαναστείλτε τα.
Το «Συμβολικό» άποτυχημένο. Μεταχειρίζε-
στε ώρισμένες λέξεις που χτυπούν άσχημα
στο αυτί. Πάριν Φουξήν. Σας άπαντή-
σαμε ήδη. Χρίστον Όρφανόν. Ποτέ
δεν περιφρονούμε κανένα εκ των άναγνω-
στών μας. Αν δεν σας άπαντήσαμε, σημαί-
νει ότι άσφαλώς το πεζό σας δεν έφθασε
σε μās. Ίσως να παρέπεσε στο ταχυδρομείο.
Το ποίημά σας «Χθές στ' όνειρο» όχι καλό
δυστυχώς. Πολύ παιδιαστικό και άφελές.
Διαβάστε Έλληνας ποιητάς για ν' αντιλη-
φθ ήτε πρώτα-πρώτα τί είνε ποίηση. Μαίρη
Πύλα. Έγκρίνεται ή «Βουδή συμφωνία».
Το άλλο πολύ κοινό. Ν. Αν μās ξαναγρά-
ψ ή συνονόμάτος σας θα του υποβάλωμε
την ύπόδειξή σας κι' έλπίζωμε να μη φέρ η
άντιρρηση. Λίον Αστάρτην. Έγ-
κρίνεται το «Κάτι μου λέει πώς πλησιάζ-
ει...» και θα δημοσιευθ ή με τη σειρά του.
Εύριπίδην Π. Χρυσόχερην. Πο-
λύ άπλοικό και παιδιαστικό το ποίημά σας.
Αλπαρ. Κατώτερο από τα προηγούμενά
σας. Δεν υπάρχει κανείς λόγος να διαξέστε.
Τάκη Α. Όχι δημοσιεύσιμο το πεζό
σας δυστυχώς. Το γράψιμό σας δεν είναι
στερωτό. Κλέο-Πάτραν. Πολύ κοινά
τα θέματα που διαλέξατε. Βοήθε κανένα θέ-
μα πιο πρωτότυπο γιατί το γράψιμό σας δεν
είναι άσχημο και στείλτε το μας. Γεράσι-
μον Όρφανόν. Το ποίημά σας «Στην
σελήνη» καθόλου καλό δυστυχώς. Άήτε το
και μόνος σας.

Εύνα σελίνη μου εύνα στα δάσση
της άχτίνας σου γύρο να είξεις
κι' αν το πλάσμα το μάγο περδάση
που διαβαίνομε πρώτα μαζί

πέστης να ξήσεις χρυσέ μου σελίνη
αυτό τ' άκείμα το τρομερό

Αυτή είναι Έπιτυχία

να βρήτε την πούδρα που ηγαινει στον τύπο σας. Γι' αυτό ζητείτε την Μύστη
κου Πούδρα και το Κορνάκι Μύστηκου σύμφωνα με τον πίνακα του Σέρκ
που εύρισκεται εις όλα τα Καταστήματα και σας λέγει ποιός συνδυασμός
ηγαινει καλύτερα στην επιδερμίδα σας, τα μαλλιά και τα μάτια σας. Ή
πούδρα Mystikum του Σέρκ στρώνει τόσο καλά στην επιδερμίδα σας ώστε
αφομοιώνεται μ' αυτήν. Πούδρα Μύστηκου σε κουτιά των Δρ. 80.- και
Δρ. 40.- Έναντι 3δρχ. γραμμήσου άποστέλ-
λειται δέγμα πούδρας & κορνάκι.
Γεν. Αντ.: Οίκος Π. Ι. Μαγνηρίτη
Ερμού - Νίκης 10. Αθήνα

SCHERK

Η Λοσιόν προσώπου Scherk ξανω-
νει το δέρμα, άμφορφώνει το πρόσωπο.
Ζητήσατε φιαλίδιο των 60χμλ. 90.- και 55

**Πούδρα
Mystikum**

μαύρα ή ροζή	μαύρα ή ροζή	μαύρα ή ροζή	μαύρα ή ροζή
μαύρα ή ροζή	μαύρα ή ροζή	μαύρα ή ροζή	μαύρα ή ροζή
μαύρα ή ροζή	μαύρα ή ροζή	μαύρα ή ροζή	μαύρα ή ροζή
μαύρα ή ροζή	μαύρα ή ροζή	μαύρα ή ροζή	μαύρα ή ροζή

θέμα και μέτρο γράψιμο. Μία δυο φράσεις προς το τέλος αρκετά καλογραμμένες. Κώ-
σταν Καλ. Έγκρίνονται και τα δυο και
θα δημοσιευθούν με τη σειρά των. Για το
πρώτο απαντήσαμε ήδη. Τάσσαν Χα-
τζηγεωργίου. Ούτε τώρα είναι επιτυ-
χημένο το ποίημά σας που είναι άλλωστε
αρκετά επηρεασμένο από το γνωστό τραγου-
δι «Δε θα ξεχάσω εκείνη τη ματιά...». Μα-
ριάνναν Σ. Γεωργιάνα. Σχετικά
καλλίτερο το «Μην κλαίς» όχι όμως δημο-
σιεύσιμο κι αυτό. Δουλεύετε τον στίχο σας
περισσότερο. Γεο. Νικηφόρου. Έγ-
κρίνεται η «Μάταιη προσμονή» και θα δη-
μοσιευθεί με τη σειρά της. Βύρωνα Τσα-
μπούλαν. Καλογραμμένο το διηγημάκι
σας. Θα δημοσιευθεί. Κωστήν Χλω-
ρόν. Έγκρίνεται το «Στεγνό Άντριο» και
οι «Φθινοπωρινές προδοσίες» οι οποίες όμως
παρουσιάζουν σε ώριμα σημεία, στην άρ-
χή ιδίως, κάποια επίδραση του Καβάφη.

Εξαιρετική και
ομοιόμορφος διαφάνεια είναι
το κυριώτερον χαρακτηρι-
στικόν νέας κατασκευής
της κάλτσας ELBEO.

‘Η κάλτσα. “ΕΛΒΕΟ”

πωλείται εις τα καλλίτερα καταστήματα εις τιμὰς
ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΩΡΙΣΜΕΝΑΣ.

Τα σούλαν ‘Ιεροκλέους. Και το
τελευταίον σας δυστυχώς έχει το ίδιο ελατ-
τώμα του προηγουμένου; Όχι κι’ αν η δική
σας γνώμη είναι αντίθετη. Όσον αφορά
την «αυστηρότητά» μας είναι ίδια απέναντι
δύο ανεξαρτήτως των άναγνωστών μας.
Φιόριταν. Δυό-τρεις φράσεις του πεζού
σας καλές, στο σύνολο όμως δεν είναι δημο-
σιεύσιμο. Το γράψιμό του που δεν είναι ο-
μοιόμορφο δείχνει ότι είναι προχειρογράμ-
μένο. Χ. Φλέγκαν. Δυστυχώς τα ελατ-
τώματα του ποιημάτων σας είναι τόσο βασι-
κά και ουσιώδη, ώστε δεν επιδέχονται δι-
όρθωσιν. Και το μέτρο και η ρίμα του είναι
ελαττωματικά. Τα ζητηθέντα φύλλα σας
εστάλσαν. Θεόδ. Γιάντριν. Έγκρίνεται
και θα δημοσιευθεί με τη σειρά του. Ρέναν
Ε. Μέτριο το ποίημά σας. Τα δυο τελευταία
τριτύχα προ πάντων πολύ αδύνατα. Θ.
Πάπ. Έγκρίνεται το «Πριν μείνης μοναχή
σου» και θα δημοσιευθεί με τη σειρά του.

Το «Τέτοια ζωή» θέλει περισσότερο δου-
μά. Αν μπορούσε να το διορθώσετε ξανα-
στείλτε το. Μ. Ζ. Έγκρίνεται το πεζό σας
και θα δημοσιευθεί με την σειρά του. Πα-
ναγιώτην Σταμπόλην. Το διηγημά
σας έχει πολλά ωραία σημεία. Έχει δέβαια
κι’ ελαττώματα. Και το κυριώτερο απ’ αυ-
τά είναι η μεγάλη φλυαρία προ πάντων από
τη μέση και κάτω και η συχνή επανάληψις
των ιδίων φράσεων που το κάνει κουραστι-
κό και μονότονο. Δεν είναι δημοσιεύσιμο,
πάντως ως προσπάθεια είναι αρκετά καλό.
Τα δυο πρώτα χειρόγραφα είναι πιο προσεγ-
μένα, πιο καλογραμμένα από τα παρακάτω.

Είναι
η μόνη
που με
εξυπηρετεί

Η ΝΕΑ
Κρέμα
MATITÉ
Είναι η μόνη μη λιπαρά κρέ-
μα, που δεν μου τραβά το δέρ-
μα, διότι είναι ήγγυημένης
χωρίς γλυκερίνην. Απορρο-
φάται χωρίς ν’ αφήνι Ιχνη και
ἀποτελεί την τελειότεραν βά-
σιν, για την πούδραν μου. Την
προτιμώ από όλες τις άλλες,
που μου ἐκόσισαν πανάκριβα
και ήσαν παρά πολύ τεχνητές.
Αυτή έχει μελετηθῇ ειδικώς
διά την ονομαστήν πούδραν
χωρίς τάλκ (μάτ, διότι όλα τα
συστατικά της είναι μάτ) της
πούδραν MATITÉ

L. T. RIVER

PARIS

ΜΗΝΥΤΩΡ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΛΟΡΑΣ

(Πληροφορούμεν τὰς άναγνώστριάς
μας που θα ήθελαν παλαιότερα φύλλα,
για συμβουλές και καλλυντικά, ότι θα τα
εύρουν στα γραφεία μας. Νοταρά 15,
στην κανονική των τιμή).

‘Αδικημένην. Σας απαντήσαμεν ήδη
στο ύπ’ αρ. 472 φύλλον. Είμεθα πάντοτε στη
διάθεσή σας, αλλά δυστυχώς καθώς σας
γράψαμε και τότε, όλων αλτία είναι η άνε-
πάρκεια, την θεραπεία της οποίας πρέπει να
επιδιώξετε.

Θέλω. Δυστυχώς για την υπερτρίχωση
αυτή του σώματος δεν μπορούν να γίνουν
και σπουδαία πράγματα. Η πομάδα βραδεί-
ας ενεργείας μόνον στο πρόσωπο δρα απο-
τελεσματικά. Οι ενέσεις ωφελούν όταν η υ-
περτρίχωση όφειλεται και σε άλλες αλλοιώ-
σεις. Για σας δυο τρόποι υπάρχουν: η αφαίρε-
σις με ακτίνες, που είναι και πολυδάπανος ή
επάλειψις με ειδική αποτρίχωτική αλοιφή.
Μέσα σε δυο λεπτά από την χρήση της αλοι-
φής οι τρίχες θα πέσουν. Βεβαίως ξαναθαί-
νουν πάλι ύστερ’ από 5—6 εβδομάδες αλλά
χωρίς κανένα έρεθισμό του δέρματος. Πάν-
τως μια προσωπική εξέταση επιβάλλεται.

Π. Π. Π. Χανιά. Πάντως δεν σας σφ-
νέστησα εγώ το Προκλιμάν για τον σκοπόν
τό. Βεβαίως οι ασκήσεις θα σας ωφελή-
σουν πάρα πολύ, αν τις κάνετε κανονικώς ό-
πως έγραφε ο κ. Λαδάς. Είναι άλλωστε τό-
σο εύκολες. Στείλτε του ίδιου την διεύθυνσή
σας, για να σας απαντήσω ιδιαίτέρως και λε-

Ζυλιώ. Χ. Π. Πειραιά. Θα κάνετε
την εξέλις κούρα επί δίμηνον. Θα πάρετε με-
δούλι από δωδινόν κόκκαλο και θα το άνα-
κατέψετε πολὺ καλά με ίσσην ποσότητα ρε-
ταινόλαδο. Κάθε βράδυ δὲ με λίγο άπ’ αυτό
το μίγμα θα τρίβετε καλά τις ρίζες των
μαλλιών, και θα φοράτε ύστερα ένα φιλέ για
να μη λερώνετε τα ρούχα σας. Το πρωί θα
σαντίζετε και θα τρίβετε έλαφρώς τις ρί-
ζες με το έξις φάρμακο, και κατόπιν κτερί-
ξεσθε.

Alcool 50 gr.
Naptol 5

Κάθε 15 μέρες λούσιμο με κατραμοσάπου-
νο. Μετά το δίμηνο να μάς ξαναγράψετε.
Για τα χέρια σας καλό είναι αυτό που με-
ταχειρίξεσθε, αλλά πρέπει ν’ αποφεύγετε τα
διάφορα σαπούνια που τα καταστρέφουν.
Καλλίτερο είναι το κρητικό σαποῦνι που
πωλείται σε μπάλλες γιατί είναι από καλό
λάδι και χωρίς άρώματα και πολλές σόδες.
Νάχετε δὲ έπάνω στη τουαλέττα σας λίγο
χονδρό πτύουρο, με το οποίο να στεγνώνε-
τε τα χέρια σας μετά κάθε λούσιμο αντί να τα
σκοουπίζετε με πετσέτα. Χρώμα πούδρας σείς
μὲν νατουρέλ, ή αδελφή σας δὲ Ρασέλ νού-
μερο 1. Βεβαίως αν αφήσετε τα μαλλιά σας
να μακρύνουν, αυτό θα συντελέσει πολὺ κα-
τά της τριχοπτώσεως. Στη μόδα του κοψί-
ματος όφειλεται ή ραγδαία τριχοπτώσις που
περατρείται τελευταίως στις γυναίκες, γιατί
τα διάφορα μικρόβια και παράσιτα, εύκολώ-
τερα φωλιάζουν στα μαλλιά και τα κατα-
στρέφουν.

Λεωνίδα Μαρκουλ. Χανιά.
Σας παραπέμπω και σας στην θεραπεία που
συνιστώ παραπάνω στην Ζύλιαν. Πει-
ραιά. Ίδια περίπτωση. Να σταματήσετε
κάθε άλλο φάρμακο. Μετά δίμηνο άκριβή έ-
κτέλεση της θεραπείας αυτής μου ξαναγρά-
ψετε.

Αύγη. ‘Ο λαϊκός χρειάζεται ιδιαίτερα
περιποίηση. Πρέπει έστω και καθημερινώς
άκονη, να τον αλείφετε με παχὺ στρώμα ό-
ποιασδήποτε λιπαράς αλοιφής ή κολιρέμ.
Μετά δυο ώρες να τον ραντίζετε με δροσε-
ρό νερό, και κατόπιν να τον σκοουπίζετε με
φανέλλα καλά. Είναι το ξηρότερο μέρος του
δέρματος, άδιαφόρως συστάσεως του δερ-
ματος, του προσώπου. Η θεραπεία αυτή ά-
φορα και όσες έχουν και λιπαρό δέρμα. ‘Ο-
σον για να προλάβετε το προγούλι, να κοι-
μάστε κατά το δυνατόν άνάσκελα να κάνετε
έλαφρὸ μασσάζ όπως σας είχα γράψει ήδη
και να φοράτε, έστω και την ήμερα ειδικά
από λιγὸ επίδεσμο, μόνο για το διπλοσά-
γωνο.

Μ. Σ. Τριπολιν. ‘Εφ’ όσον είναι θ-
πολείμματα έρυσσιέλατος, χρειάζεται ειδική
έξέταση, μήπως τα στίγματα και οι λεκέδες
όφείλονται σ’ άλλην αλτία. Δυστυχώς από
μακριά δεν μπορώ να σας ύποδοθῇσω, γιατί
δυνατόν αντί ωφέλειας, να προκληθῇ βλάβη.
‘Εάν ελσθε εδὼ πολὺ ευχαρίστως, θα σας
συνιστούσα για δωρεάν εξέταση στον κ.
Λαδά.

Ξενητευμένον. Φυσιολογικώς γύρω
από την μύτη οι πόροι είναι διεσταλμένοι
και όρατοι με γυμνὸ μάτι γιατί έχει εκβάλ-

ΖΩΝΕΣ-ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΜΑΓΙΩ-ΣΟΥΤΙΕΝ

‘Εάν θέλετε να περιορίσετε κάθε περιττόν και
να διατηρήσετε τὰς γραμμάς σας, δοκιμά-
σε. τα τελευταία μονέλλα των ΖΩΝΩΝ —
ΚΟΡΣΕΔΩΝ — ΣΟΥΤΙΕΝ Κ.Λ. Π. του περιφήμου
οίκου ΜΠΑΡΕΡ των ΠΑΡΙΣΙΩΝ εφαρμόζουν σαν
γάντι έντελώς αδιόρατα και χωρίς μπανέλλες. Μία
δοκιμή θα σας πείση

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 24-164

λουν οι μεγαλείτεροι ιδρωτοποιοί αδένες. Γι' αυτήν δὲ τὴν αἰτίαν, ἐξ αἰτίας δηλαδὴ τῆς συσσωρεύσεως ἐκεῖ ἀφθόνου σιγματος, θαλαίνον μυμίκια καὶ ἐξανθήματα. Δὲν πρέπει νὰ τὸ πιέσετε καθόλου, ἀλλὰ νὰ καθάριζετε τὰ πλάγια μὲ καθαρὸ οἰνόπνευμα. Τὸ ἄλλο δέρμα τοῦ προσώπου θὰ τὸ περνάτε μὲ θαμβάνι καὶ σκέτο λεμόνι. Ἄν θέλετε ἰδιαίτερα ἀπάντηση ἀπὸ τὸν κ. Λαδά θὰ τοῦ ἐμβάσετε δύο φορές τὴν ἐβδομάδα 100.

Νίκη ν. Ἀπτερον.— Ὅπως ἐδηλώσαμε καὶ σὲ προηγούμενα φύλλα μας, ὁ κ. Λαδὰς εἶναι πάντα πρόθυμος νὰ δέχεται καὶ νὰ περιποιῆται τὴν ἀναγνώστριάς μας ποὺ θὰ εἶχαν ἀνάγκη τῶν ὑπηρεσιῶν του, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι, πρέπει οἱ ἐνδιαφερόμενες, νὰ μᾶς γράφουν πρῶτα καὶ ἐμεῖς θὰ εἰδοποιούμε κατόπιν τὸν κ. Λαδὰ περὶ τῆς ἐπισκέψεώς των, δίδοντάς του συνάμα καὶ τὸ ψευδώνυμό των.

Ἡ ἀναγνώστριά μας ποὺ θὰ ἀκολουθήσῃ τὴν ἀπλουστάτη αὐτὴ διαδικασία, δὲν ἔχει παρὰ νὰ πάγῃ στὸν κ. Λαδὰ καὶ νὰ τοῦ πῇ μόνον τὸ ψευδώνυμό της. Ὁ κ. Λαδὰς θὰ τὴν ἀκούσῃ καὶ θὰ τὴν συμβουλέψῃ ὅ, τι πρέπει χωρὶς νὰ πάγῃ καμμιὰ ἀμοιβή, ἐφόσον ἔχει ἤδη συμβληθῇ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἰδιαίτερος μὲ τὴν «Εβδομάδα». Ἄν θέλετε ὅμως ἰδιαίτεραν ἀπάντησιν δι' ἐπιστολὴς ἀπὸ τὸν κ. Λαδὰ, τότε τοῦ γράφετε ἀπ' εὐθείας (Σόλωνος 40) ἐμβάζοντάς του καὶ 100 δρ.

Ἡ ὁδοντίατρος Κα
ΔΕΣΠΩ ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ—
ΘΩΜΑΪΔΟΥ

μετέφερε τὸ ἱατεῖόν της εἰς τὸ ἐπὶ τῆς αὐτῆς οδοῦ, Πραξιτέλους, ἀρ. 23 νεόδητον μέγαρον, δροφός 1ος.

ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ

Manteaux

Jaquettes

Capes

Renards

ΜΙΧΑΗΛ Κ. ΠΑΠΑΘΩΜΑ
ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ ΣΕΡΒΙΑΣ
581
ΤΗΛ. 32-389

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕΩΝ

Ἡ δευτέραν ἐκδοσιν τὸ κοινωνικὸ
ρομάντο τοῦ κ.

ΓΙΩΡΓΟΥ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ

«Ο ΞΕΝΟΣ»

ἑνα ἔργον θαυτάτης κοινωνικῆς ψυ-
χολογίας. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ
διβλαιοπωλεῖα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Κική ν. Ρούσσου. Μοῦ γράφετε ὅτι δὲν διεννύσθη ἀδενίτις μοκαταῦτα σὰς ἐδωσαν ἑνὰ σῶρδ' ἐνέσεις νὰ κάμετε. Βέβαια οἱ ἐνέσεις αὐτὲς ὠφελοῦν δὲν κάμνουν ὅμως καὶ νὰ ὑποχωρήσῃ αὐτὴ ἡ κατάσταση ἢ ὅποια μπορεῖ νὰ ὀφείλεται καὶ σὲ μὴ νευρικὴ ὑπερδιέγερση ποὺ πολλὰς φορές προκαλεῖ τὴν ἐνοχλήσεσιν ποὺ ἀναφέρετε. Ὅσο γιὰ τὰ φάρμακα ποὺ μοῦ ζητᾶτε, ἐγὼ δὲν εἰμαι καὶ τόσο ὑπὲρ τῶν φαρμάκων καὶ μάλιστα στὴ προκείμενῃ περίπτωση, ποὺ δὲν ξέρω περὶ τίνος ἀκριβῶς πρόκειται γι' αὐτὸ ἐκείνο ποὺ μπορεῖ νὰ σὰς ὠφελήσῃ εἶναι τὸ μουρονόλαδο τὴν ποὺ τὸ ἐπιτρέπει καὶ ὁ καιρὸς. Ἐπίσης καὶ τὸ ζήτημα τοῦ φαγητοῦ παίζει σπουδαῖο ρόλο. Ὅχι πολλὰ ἀλλὰ λίγη καὶ καλὴ τροφή. Ὅσο γιὰ τὴν ὄρεξιν, λίγο κρασί Σάμου, ἢ λίγη ρετσίνα κατὰ τὸ φαγητὸ σὰς εἶναι ὅ, τι χρειάζεται.

Δυστυχισμένην Κόρην. Αὐτὸ ποὺ σήμερα σὰς παρουσιάζεται εἶναι ἀποτέλεσμα δύο αἰτιῶν, ἡ πρώτη καὶ κυριώτερη

εἶναι ὁ νευρικός σας χαρακτὴρ καὶ ἡ ἄλλη τὰ φάρμακα τὰ πολλά. Καὶ ὅμως αὐτὴ ἡ ἱστορία μποροῦσε νὰ τελειώσῃ χωρὶς πολὺ κόπο καὶ μὲ λίγη καλὴ θέλησιν. Φροντίστε, τώρα ποὺ ὁ καιρὸς τὸ ἐπιτρέπει νὰ ἀπαλλαγῇτε, γιὰτὶ ἔπειτα θὰ εἶναι ἰσως πολλὴ ἀργία. Τὸ στομάχι δὲν παρουσιάζει καμμιὰν ἀπολύτως ὀργανικὴν βλάβην. Αὐτὸ ἄλλωστε φαίνεται καὶ ἀπὸ τὴν ἀκτινοσκοπήσεσιν καὶ ὅλα ὅσα παρουσιάζονται ὡς συμπτώματα εἶναι νευρικῆς φύσεως. Καὶ αὐτὴ ἀκόμα ἡ δυσκοιλιότης ἀπὸ τὴν ὁποία καὶ ἔχετε τὰς ἀλλὰς ἐνοχλήσεις. Ἡ προσοχὴ σας ὅλη λοιπὴν πρέπει νὰ στραφῇ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ γι' αὐτὸ θὰ κάνατε τὰ ἐξῆς. Θὰ πάρετε μερικὲς ἐνέσεις Calcium Gluconate Chloridi καὶ θὰ κάμετε μὲρα παρ' ἡμέρα ἀπὸ μιὰ ἐνδοφλεβίως. Θὰ πάρετε ἐπίσης καὶ Βαλεριανὰ (δάμμα) ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ παίρνετε 60 σταγόνες ἡμερησίως 30 τὸ πρωὶ καὶ 30 τὸ βράδυ.

Ἐπίσης θὰ κάμετε μερικὰ ντους καὶ τέλος θὰ πάρετε ὕγρα Παραφίνη ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ παίρνετε δύο κουταλιὰς τῆς σούπας τὴν ἡμέρα. Τὸ πρωὶ ἡσυχίαν καὶ τὸ βράδυ πρὸ τοῦ ὕπνου. Θὰ ἀποφεύγετε δὲ

τὰ τηγανιτά, τὴς σάλτσες καὶ τὰ οἰνοπνεύματα. Μετὰ ἑνὰ μῆνα μοῦ ξαναγράφετε.

Κορυφὴ τοῦ Τρελλοῦ. Ὅσον ἀφ' ἑσὺ τὸ πρῶτο ζήτημα εἶναι μάλλον ἀποτέλεσμα νευρικῆς ὑπερκοπώσεως ἀφ' ἑνὸς ἀπὸ τὸ ἀτύχημά σας καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀπὸ τὴν μὴ τεκνοποίηση. Γιὰ τὸ τελευταῖο αὐτὸ νομίζω ὅτι μπορεῖ νὰ γίνῃ κατὰ, γιὰτὶ ἐφ' ὅσον ὅπως λέγετε, ἔπαθε μόνον ἀπὸ τὸ ἑνὸς μέρος δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ καταστραφῇ τελειωτικὰ. Ὅσο δὲ γιὰ τὴν ἐξέτασιν ἢ ὁποία ἐγίνε, ἴσως νὰ μὴν ἐγίνε μὲ ὁλοὺς τοὺς κανόνες, γιὰτὶ γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἡ ἀνάλυσιν πρέπει νὰ εἶναι προσφατὸν ἄλλως καταστρέφονται καὶ γι' αὐτὸ τὸ συμπέρασμα θγαίνει ἀρνητικόν. Ἐπίσης πρέπει νὰ ἐξετασθῇ καὶ οἱ σεις καὶ τέλος μπορεῖ νὰ τονωθῇ καὶ αὐτὸς μὲ φάρμακα ὥστε νὰ ἀποκτήσῃτε αὐτὸ ποὺ τόσο ἐπιθυμεῖτε. Γιὰ νὰ καταπολεμήσετε τὴν πιτυρίδα θὰ λούζεσθε δύο φορές τὴν ἐβδομάδα σὲ σὺν μέσον δὲ τοῦ λουσίματος θὰ εἰσάγετε λίγο ξύδι στὸ κεφάλι σας καὶ μετὰ νὰ τὸ ξεπλύνετε. Ἐπίσης θὰ βάλετε λίγο ἀπὸ τὸ κατ'ὸ φάρμακόν μέσα σ' ἑνὰ πατάκι καὶ μὲ ἑνὰ κομμάτι θαμβάνι θὰ τρίβετε τὴς εἰ-

ΕΦΑΡΜΟΣΑΤΕ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΜΕΘΟΔΟΝ ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΟΣ

• Εἰς τὰ σπητῖα, τὰ ξενοδοχεῖα, τοὺς σιδηροδρόμους καὶ τὰ κέντρα διασκεδάσεως αἱ δυσάρεστοι ὀσμαι εἶναι ὄχι μόνον ἀποκρουστικαὶ ἀλλὰ καὶ καταστρεπτικαὶ διὰ τὴν ὑγείαν.

• Τὸ Ἀμερικανικὸν ἀντιδυσοσμικὸν ΓΚΟΥΛΑΡ & ΟΛΕΝΑ (G & O) εἶναι τὸ μόνον ἀποτελεσματικὸν μέσον καταπολεμήσεως τῆς κακοσμίας εἰς τὰ μαγειρεῖα, τὰ ἀποχωρητήρια, τὰ θέατρα, τοὺς κινηματογράφους καὶ γενικῶς εἰς ὅλους τοὺς μὴ καλῶς ἀεριζομένους χώρους. Καὶ τὸ κατορθώνει αὐτὸ χωρὶς νὰ ἀφίνη ἐκείνη τὴν βαρεῖα μυρώδιὰ τῆς χημικῆς ἀπολυμάνσεως.

• Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία, τὰ ἔδω διμοπωλεῖα καὶ τὰ καταστήματα οἰκιακῶν εἰδῶν εἰς πλᾶκιδία δυνάμενα νὰ χρησιμοποιηθοῦν ἐντὸς ἀναρτωμένης κομπῆς μεταλλίνης θήκης.

GOULARD & OLENA DEODORANT

Τὸ ἰδιόειδές ἀντιδυσοσμικόν

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Β. Σ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΑΤΟΣ
ΟΜΗΡΟΥ 38 • ΑΘΗΝΑΙ • ΤΗΛ. 28.104

Η ΚΛΩΣΤΗ ΚΙΘΑΡΑΣ

ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ
ΡΑΒΕΙ ΜΕ ΤΗΝ
ΑΥΤΗΝ ΕΥΚΟΛΙΑΝ
ΚΑΙ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΛΩΣΤΩΝ - ΙΟΕΘΔΟΡΑΚΟΠΟΛΙΟΥΛΟΣ - ΕΡΜΙΟΥ 131 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 22.114

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ΕΝΤΕΡΩΝ

Ι. Μ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρισίοις. Ἐξέτασις καὶ δι' ἀντίκων ΡΟΝ-ΚΤΕΝ. Ἀκαδημίας καὶ Ἱπποκράτους 196

ΚΩΝ. Χ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Χειρουργός Ὁδοντίατρος

Διπλ. Ἑθν. Πανεπιστημίου

ΕΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 50

Δέχεται 9-1 π. μ. 3-7 μ. μ.

Τε των μαλλιών σας.

Το φάρμακον λέγεται Φαντρί, θα το βρείτε στο Φαρμακείο Κολοκυθά και Βαγενά Λυκούργου 7 Αθήναι.

Πρό της χρήσεως, αναταράξετε το φάρμακο.

Τωάννην Δ.Κ. Γράφατέ μας εκτενέστερα και αν θέλετε στείλτε μας και την ακτινογραφία για να καταλάβουμε καλλίτερα. Με τα λίγα που μας γράφετε δεν καταλαβαίνουμε σχεδόν τίποτα.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Εό μυστικόν ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ Χειλέων

● Αί πραγματικά κομψές γυναίκες γνωρίζουν ότι το μακιγιάρισμα σημαίνει ζωηρότητα — όχι βάψιμο. Το κραγιόνι TANTZΗ δεν βάφει ποτέ· απλώς τονώνει το φυσικό σας χρώμα. Προσδίδει νεανικήν δροσερότητα εις τα χείλη σας — μιὰ ασύλληπτη γοητεία εις την όποιαν δύσκολα ανθίστανται οι άνδρες. Για όσες επιθυμούν περισσότερο χρώμα, ιδίως για το βράδυ, ύπάρχει ειδικό κραγιόνι TANTZΗ.

ΑΦΤΙΑΧΤΑ: Χείλη δίχως κραγιόνι φαίνονται ξεθωριασμένα.

ΒΑΜΜΕΝΑ: Χείλη πασαλειμμένα με βαφή φαίνονται άφύσικα.

TANGEE: Τονώνει το φυσικό όρλινο χρώμα των χειλέων σας.

Το καλλίτερο Κραγιόνι του Κόσμου **TANGEE** Καταργεί το "βαμμένο" ύφος

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: Β. Σ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΑΤΟΣ

ΟΜΗΡΟΥ 38 • ΑΘΗΝΑΙ • ΤΗΛ. 28.104

ΔΙΑΤΗΡΗΣΑΤΕ ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΣΤΟΛΙΣΜΑ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

με την τελευταίαν άπλουστάτην μέθοδον, την Brillantine CHARMINE CHARMINE A'. Διά τα μαύρα και καστανά μαλλιά.

CHARMINE B.' Διά τα ξανθά.

Αναζωογονεί το χρώμα των μαλλιών σας χωρίς να είναι βαφή και έντός 10 το πολύ ήμερών έχετε το φυσικόν χρώμα της κόμης σας Μαύρα, Καστανά ή ξανθά.

Καταργεί πλέον τα άσπρα μαλλιά και δίδει χωρίς να θλάπτει καθόλου την ωραιότεραν στιλινότητα. Έξαλείφει την πυτιρίδα και σταματά την τριχόπτωσην.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΙΣΘΗΤΕ ΜΟΝΟΙ ΣΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΧΡΗ ΣΙΣ ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΥΤΙΟΥ.

Γενικός Αντιπρόσωπος

Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

Σ.ΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 10.

ΤΗΛΕΦ. 24742.

Δοκιμάσατε Αυτήν την νέαν Πούδραν Ωραιότητος ΑΔΙΑΒΡΟΧΟΝ

ΚΑΜΕΤΕ
ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ
ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΗΝ ΔΟΚΙΜΗΝ

Η ΠΟΥΔΡΑ ΤΟΚΑΛΟΝ λύει δριστηκώς το ζήτημα της γυαλάδας της επιδερμίδος, διότι περιέχει έν θαυμασίον συστατικόν, ονομαζόμενον DOUBLE MOUSSE. Κάμετε μόνη σας την δοκιμήν δι' αυτού του άπλουτού τρόπου. Καλύψατε το ένα δάκτυλόν σας από την Νέαν Πούδραν ΤΟΚΑΛΟΝ, κατόπιν βρέξατέ το έντός ποτηρίου ύδατος. Όταν το άποσύρετε, θα αντιληφθήτε ότι το δάκτυλό σας δεν είναι ούτε υγρόν, ούτε γυαλιστερόν, αλλά άπολύτως ξηρόν και «μάτ». Η πούδρα ανθίσταται εις την υγρασίαν, διότι περιέχει DOUBLE MOUSSE. Δι' αυτόν τόν λόγον ή Πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ κρατά 8 συνεχείς ώρας. Μπορείτε να χορεύετε δλόκληρο το βράδυ έντός υπερθερμασμένης αίθουσής και να έχετε ένα χρώμα τόσον δροσερό και θαυμαστό, όπως και όταν άρχίσατε τόν χορό. Η νέα πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ δεν άλλοιούται από τόν άνεμο, την βροχήν ή την έφίδρωσιν. Έγγυόται άπαλλαγην από την γυαλάδα της μότης.

ΣΙΝΔΟΝΟΠΑΝΑ βαμβακερά δρ. 19, ήμίλινα δρ. 34, διπλών κρεβατιών δρ. 38, ήμίλινα δρ. 49, σεργίς φαγητού ήμίλινα δρ. 235, έγγλέζικα δρ. 475, μαχαιροπήρουνα άνοξύδια και θηνά.

Γραφεία Αντιπροσωπειών:

Έν Αθήναις Μητροπόλεως 22 1ον τώμα (Σύνταγμα).

Έν Πελοποιεί Αν. Κωνσταντίνου 16.

Κάτι έχει ανάγκην Μπράσο στο σπίτι σας.

Ένα χερσούλι πόρτας, ένας δίσκος, ένα κηροπήγιο ένα βάζο.

Το Μπράσο θα το κάμη να άστράφτη σαν καθρέπτης.

BRASSO

Το μοναδικόν στίλβωμα

RECKITT & SONS, LTD., HULL & LONDON, ENGLAND

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & ΣΙΑ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

21 ΕΡΜΟΥ 21

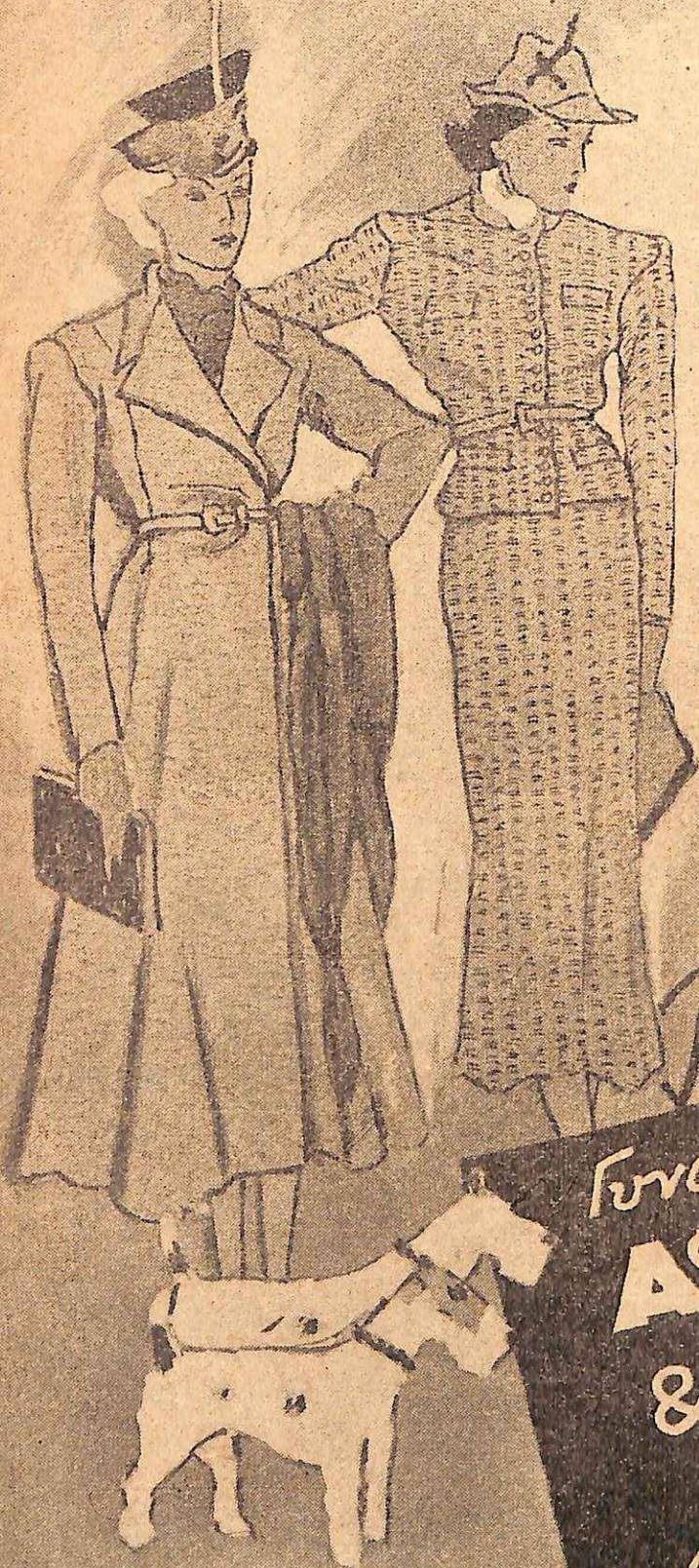
Αριθμός Τηλεφώνου 23-861

7 ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

Αριθμός Τηλεφώνου 21-400

Αφδαστος ή Συλλογή των Νέων Μαλλίνων διά
γυναικεία Παλτά και Φορέματα.

ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΜΑΣ

Τα μεγαλύτερα Καταστήματα
Γυναικείων Ύφασματων

**Δ^{ΟΝ} ΓΙΑΝΝΑ
& ΤΣΑΟΥΣΗ^{ΑΕ}**

Ερμού 49

Ύπέρ έχουν όλων
είν πολυκλίαν και
εξλεκτικότητα.